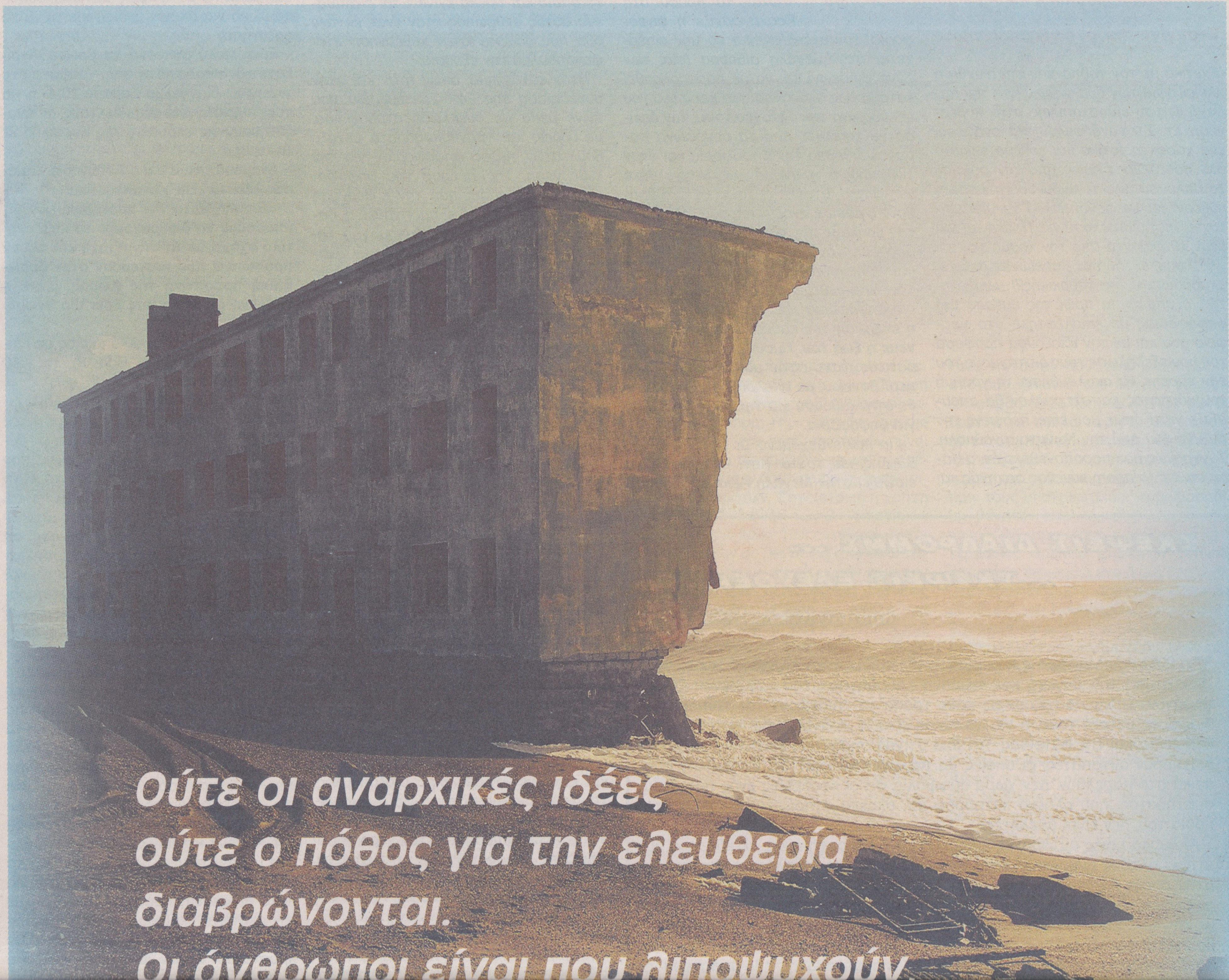
ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

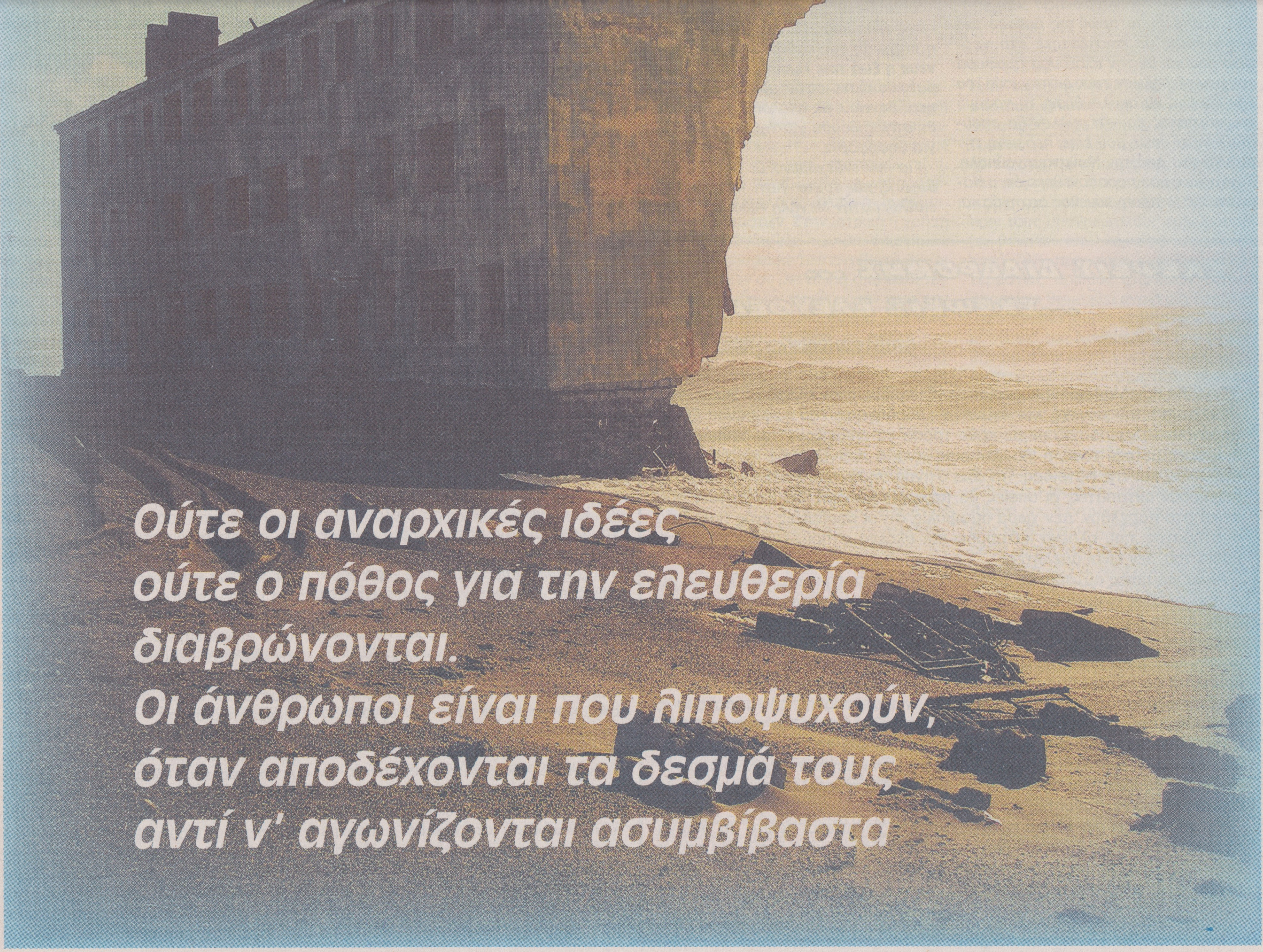
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 145
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

Ούτε οι αναρχικές ιδέες
ούτε ο πόθος για την ελευθερία
διαβρώνονται.
Οι άνθρωποι είναι που λιποψυχούν.

Ούτε οι αναρχικές ιδέες
ούτε ο πόθος για την ελευθερία
διαβρώνονται.
Οι άνθρωποι είναι που λιποψυχούν,
όταν αποδέχονται τα δεσμά τους
αντί ν' αγωνίζονται ασυμβίβαστα

Έτσι γίνονται οι δουλειές, κύριε!

«Σχετικά με τον τρόπο που επετεύχθη η πλειοψηφία των δύο ψήφων (για την παροχή ψήφου εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Στ. Στεφανόπουλου) θα αναφέρω ένα χαρακτηριστικο και εύθυμο επεισοδιο, που δείχνει όμως από την σοβαρή του πλευρά από τί κινδύνους πέρασε η κυβέρνηση Στεφανόπουλου να μην επιτύχει ψήφο εμπιστοσύνης. Πρόκειται για έναν, απελθόντα από τον κόσμο τουτον (1981) βουλευτή των βορείων περιοχών, εκπρόσωπον της τουρκικής(!) μειονότητος, ο οποίος το πρωί της ημέρας της ψηφοφορίας με επισκέφτηκε στο γραφείο μου και με την ιδιάζουσα προφορά του μου εξεδήλωσε τους δισταγμούς του εάν έπρεπε να ακολουθήσει τη γραμμή του κόμματος και οτι μάλλον θα απουσίαζε γιατί όπως μου είπε, περίμενε την συζυγό του από την Κωνσταντινούπολη. Συγχρόνως μου παραπονέθηκε ότι ο Καραμανλής (ο προηγούμενος αρχηγός και ιδρυτής της ΕΡΕ) του είχε υποσχεθεί να του δώσει **δάνειο** και δεν τήρησε την υποσχεσή του. Τελικά, μετά απο περιπλανήσεις για το υψηλό κόστος της ζωής και άλλα τινά συμβιβαστήκαμε να έρθει στην ψηφοφορία αντι **μικρού δανείου** το οποίον και κατέβαλλα αμέσως.

Όταν το βράδυ στη Βουλή άρχιζε η ψηφοφορία, τον αντελήφθηκα να μην εισέρχεται στην μεγάλη αίθουσα (σ.σ. των Συνεδριάσεων) και να με παρακολουθεί κατά πόδας. Τον πλησίασα και αφού του υπενθύμισα την υπόσχεσή του, τον έπεισα να εισέλθει. Από τα μεγάφωνα παρακολουθούσα την ψηφοφορία και όταν εκφωνήθηκε το ονομά του, αναγγέλθηκε ως «απών». Έτρεξα αμέσως με δύο βοηθούς(!) μου σε αναζήτηση του και τελικά τον βρήκαμε περιπλανώμενο στους διαδρόμους. Τον απεμάκρυνα σε μια γωνιά και χρησιμοποιήσα τα «μεγάλα μέσα». Του είπα ευθέως οτι αν δεν ψηφίσει σε μια ψηφοφορία από την οποία κρέμεται η επιβίωση του καθεστώτος **θα εκινδύνευε η ζωή του.** Ήμουν τόσο κατηγορηματικός ώστε αφού μου επανέλαβε τα περί δανείου, με ακολούθησε και εισήλθε στην αίθουσα για την δεύτερη κλήση για ψηφοφορία.

Για παν ενδεχόμενο, με υπάλληλο της Βουλής, και τουτο γιατί ποτέ δεν είχα εισέλθει στην Μεγάλη Αίθουσα ειδοποίησα τον βουλευτή Ιωαννίνων Ευάγγελο Αβέρωφ (σ.σ. που είχε σαν συνήθειο να μην αποχωρίζεται ποτέ και για κανένα λόγο το πιστόλι του ακόμα και μέσα στη Βουλή) να εξέλθει στον διάδρομο για επείγουσα υπόθεση. Ο λόγος που απευθύνθηκα σε αυτόν ήταν μια πληροφορία που είχα, ότι ασκούσε μια επιρροή (!) στους μουσουλμάνους βουλευτές, του εξέθεσα εν συντομία τί είχε συμβεί και τον παρεκάλεσα να επιτηρεί τον περί ου ο λόγος βουλευτήν, μέχρις ότου ψηφίσει το οποίο και τελικά έγινε. Έτσι ο απίθανος αυτός άνθρωπος ήταν ένας εκ των δύο που έδωσαν στην κυβέρνηση Στεφανόπουλου την εξουσία.

Ήταν κατάντημα, όπως ήταν και στην συνεδρίαση της 24ης Σεπτεμβρίου που έγινε μέσα σε θυελλώδη ατμόσφαιρα, με ύβρεις και γρονθοκοπήματα μεταξύ βουλευτών, ημέρα ψηφοφορίας για την κυβέρνηση. Της ημέρας της ψηφοφορίας που νομιμοποίησε την κυβέρνηση Στεφανόπουλου, είχε προηγηθεί η ορκωμοσία του νέου πρωθυπουργού και η σταδιακή ορκωμοσία υπουργών ανάλογα με τις πιέσεις προσχώρησης στην «Αποστασία» και τις απαιτήσεις των προσχωρούντων.»

Αυτά γράφει ο Αθανάσιος Σπανίδης, (1906-1991) ναύαρχος ε.α. και γενικός διευθυντής της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση, πρόγονος της σημερινής Ν.Δ.) κατά τα έτη 1965-67 επί ηγεσίας Π. Κανελλόπουλου στο βιβλίο του με τον κάπως περίεργο τίτλο «Πως αυτοκαταλύθηκε η δημοκρατία το 1944» (Εκδ. Παπαζήση, 1981).

[...]

«Η εξαγορά βουλευτών», συνεχίζει ο Σπανίδης, «και η μετατόπιση τους από το κόμμα της αντιπολιτεύσεως στο κόμμα της εξουσίας είναι σύμπτωμα φθοράς και κατάπτωσης του πολιτικού κόσμου

ζει- όπως μάθαμε από τον παλιό καλό κομματάρχη της ΕΡΕ...

Το αληθινό σκάνδαλο δωροδοκίας (υπουργεία υπάρχουν!)

Η στήλη των «επιδρομών» με πλήρη συναίσθηση της ευθύνης τους έναντι της Ιστορίας αλλά και των συνεπειών, παρουσιάζουν στον ελληνικό λαό το πραγματικό, καραμπινάτο σκάνδαλο δωροδοκίας από τον ίδιο τον πρωθυπουργό και μάλιστα με πλήρες οπτικοακουστικό υλικό για όποιον ενδιαφέρεται να το ερευνήσει.

Ειναι πολύ απλό να το βρείτε: Ανοίξατε τον υπολογιστή σας, γράψατε στο γκουγκλ: «διάγγελμα Σαμαρά 2014» ή για τους τεχνολογικά ανεπίδεκτους, ας αναζητήσουν τις εκδόσεις της Κυριακής 22 Δεκέμβρη.

Ανάμεσα στα άλλα ο Αντώνης ο Σαμαράς λέει τα εξής καταπληκτικά:

«Επίσης, μετά την προεδρική εκλογή, **μπορούμε να διευρύνουμε το κυβερνητικό σχήμα, με τη συμμετοχή και άλλων προσώπων που πιστεύουν στην Ευρωπαϊκή προοπτική της Χώρας, ώστε η επόμενη φάση να μας βρει πιο ενωμένους.**

Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος σε επιστολή του προς τον Βασιλιά, το 1966 γράφει τα κάτωθι:

«Αντί να δοθούν παραδείγματα ανωτερότητος, ανιδιοτελείας, αυστηρότητος ήθους, λιτότητος βίου, προθυμίας εις θυσίαν υλικών αγαθών ή και της ζωής, που μόνον και μόνον αυτά σώζουν τα έθνη και τα καθεστώτα από την παρακμήν και από την επίθεσιν των επαναστατικών δυνάμεων, εδόθη εις τον λαόν μας και ιδίως εις την κατά φυσικόν λόγον ταλαντευομένην και δύσπιστον απέναντι όλων μας νεολαίαν, το φοβερόν παράδειγμα της εξαγοράς βουλευτών με τον

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΣΚΗΝΙΚΟ

Έτσι γίνονται οι δουλειές, κύριε!

«Σχετικά με τον τρόπο που επετεύχθη η πλειοψηφία των δύο ψήφων (για την παροχή ψήφου εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Στ. Στεφανόπουλου) θα αναφέρω ένα χαρακτηριστικο και εύθυμο επεισοδιο, που δείχνει όμως από την σοβαρή του πλευρά από τί κινδύνους πέρασε η κυβέρνηση Στεφανόπουλου να μην επιτύχει ψήφο εμπιστοσύνης. Πρόκειται για έναν, απελθόντα από τον κόσμο τουτον (1981) βουλευτήν των βορείων περιοχών, εκπρόσωπον της τουρκικής(!) μειονότητος, ο οποίος το πρωί της ημέρας της ψηφοφορίας με επισκέφτηκε στο γραφείο μου και με την ιδιάζουσα προφορά του μου εξεδήλωσε τους δισταγμούς του εάν έπρεπε να ακολουθήσει τη γραμμή του κόμματος και οτι μάλλον θα απουσίαζε γιατί όπως μου είπε, περίμενε την συζυγό του από την Κωνσταντινούπολη. Συγχρόνως μου παραπονέθηκε ότι ο Καραμανλής (ο προηγούμενος αρχηγός και

*ψηφοφορία αντί **μικρού δανείου** το οποίον και κατέβαλλα αμέσως.*

*Όταν το βράδυ στη Βουλή άρχιζε η ψηφοφορία, τον αντελήφθηκα να μην εισέρχεται στην μεγάλη αίθουσα (σ.σ. των Συνεδριάσεων) και να με παρακολουθεί κατά πόδας. Τον πλησίασα και αφού του υπενθύμισα την υπόσχεσή του, τον έπεισα να εισέλθει. Από τα μεγάφωνα παρακολουθούσα την ψηφοφορία και όταν εκφωνήθηκε το ονομά του, αναγγέλθηκε ως «απών». Έτρεξα αμέσως με δύο βοηθούς(!) μου σε αναζήτηση του και τελικά τον βρήκαμε περιπλανώμενο στους διαδρόμους. Τον απεμάκρυνα σε μια γωνιά και χρησιμοποιήσα τα «μεγάλα μέσα». Του είπα ευθέως οτι αν δεν ψηφίσει σε μια ψηφοφορία από την οποία κρέμεται η επιβίωση του καθεστώτος **θα εκινδύνευε η ζωή του.** Ήμουν τόσο κατηγορηματικός ώστε αφού μου επανέλαβε τα περί δανείου, με ακολούθησε και εισήλθε στην αίθουσα για την δεύτερη κλήση για ψηφοφορία.*

Για παν ενδεχόμενο, με υπάλληλο της Βουλής, και τουτο γιατί ποτέ δεν είχα εισέλθει στην Μεγάλη Αίθουσα ειδοποί-

εξέθεσα εν συντομία τι είχε συμβεί και τον παρεκάλεσα να επιτηρεί τον περί ου ο λόγος βουλευτήν, μέχρις ότου ψηφίσει το οποίο και τελικά έγινε. Έτσι ο απίθανος αυτός άνθρωπος ήταν ένας εκ των δύο που έδωσαν στην κυβέρνηση Στεφανόπουλου την εξουσία.

Ήταν κατάντημα, όπως ήταν και στην συνεδρίαση της 24ης Σεπτεμβρίου που έγινε μέσα σε θυελλώδη ατμόσφαιρα, με ύβρεις και γρονθοκοπήματα μεταξύ βουλευτών, ημέρα ψηφοφορίας για την κυβέρνηση. Της ημέρας της ψηφοφορίας που νομιμοποίησε την κυβέρνηση Στεφανόπουλου, είχε προηγηθεί η ορκωμοσία του νέου πρωθυπουργού και η σταδιακή ορκωμοσία υπουργών ανάλογα με τις πιέσεις προσχώρησης στην «Αποστασία» και τις απαιτήσεις των προσχωρούντων.»

Αυτά γράφει ο Αθανάσιος Σπανίδης, (1906-1991) ναύαρχος ε.α. και γενικός διευθυντής της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση, πρόγονος της σημερινής Ν.Δ.) κατά τα έτη 1965-67 επί ηγεσίας Π. Κανελλόπουλου στο βιβλίο του με τον κάπως περίεργο τίτλο «Πως αυτοκαταλύθηκε η δημοκρατία το 1944» (Εκδ. Παπαζήση, 1981).

[...]

*«Η εξαγορά βουλευτών», συνεχίζει ο Σπανίδης, «και η μετατόπιση τους από το κόμμα της αντιπολιτεύσεως στο κόμμα της εξουσίας είναι σύμπτωμα φθοράς και κατάπτωσης του πολιτικού κόσμου [...] θα έπρεπε με συνταγματική διάταξη να μην επιτρέπεται η από αυτούς **ανάληψη υπουργικού χαρτοφυλακίου που συνήθως, αν μη πάντοτε, είναι το δέλεαρ της αποστασίας...»***

Κάθε περαιτέρω σχολιασμός, είναι, νομίζουμε, περιττός. Οι δύο εξαίρετοι κωμικοί κατα γενική ομολογία (Λαζόπουλος και Χαϊκάλης) που στους «δέκα μικρούς μήτσους έκαναν το ηλικιωμένο ανδρόγυνο, (ο Λάκης υποδυόταν τον γέρο και ο Χαϊκάλης υποδυόταν πολύ πετυχημένα τη γριά) αποφάσισαν για τους δικούς τους λόγους και με άγνωστο παρασκήνιο να ανεβάσουν την γνωστή, πια, υπόθεση απόπειρας(;) δωδοδοκίας με σκοπό την εκλογή προέδρου της δημοκρατίας

ματικό, καραμπινάτο σκάνδαλο δωροδοκίας από τον ίδιο τον πρωθυπουργό και μάλιστα με πλήρες οπτικοακουστικό υλικό για όποιον ενδιαφέρεται να το ερευνήσει.

Ειναι πολύ απλό να το βρείτε: Ανοίξατε τον υπολογιστή σας, γράψατε στο γκουγκλ: «διάγγελμα Σαμαρά 2014» ή για τους τεχνολογικά ανεπίδεκτους, ας αναζητήσουν τις εκδόσεις της Κυριακής 22 Δεκέμβρη.

Ανάμεσα στα άλλα ο Αντώνης ο Σαμαράς λέει τα εξής καταπληκτικά:

«Επίσης, μετά την προεδρική εκλογή, **μπορούμε να διευρύνουμε το κυβερνητικό σχήμα, με τη συμμετοχή και άλλων προσώπων που πιστεύουν στην Ευρωπαϊκή προοπτική της Χώρας, ώστε η επόμενη φάση να μας βρει πιο ενωμένους**.

Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος σε επιστολή του προς τον Βασιλιά, το 1966 γράφει τα κάτωθι:

«Αντί να δοθούν παραδείγματα ανωτερότητος, ανιδιοτελείας, αυστηρότητος ήθους, λιτότητος βίου, προθυμίας εις θυσίαν υλικών αγαθών ή και της ζωής, που μόνον και μόνον αυτά σώζουν τα έθνη και τα καθεστώτα από την παρακμήν και από την επίθεσιν των επαναστατικών δυνάμεων, εδόθη εις τον λαόν μας και ιδίως εις την κατά φυσικόν λόγον ταλαντευομένην και δύσπιστον απέναντι όλων μας νεολαίαν, το φοβερόν παράδειγμα της εξαγοράς βουλευτών με τον υπουργικόν θώκον ή και με άλλα ακατονόμαστα μέσα...».

Είναι προφανές ότι το διάγγελμα αυτό του Σαμαρά δεν είναι προς τον ελληνικό λαό αλλά προς συγκεκριμένα πρόσωπα που δεν υπερβαίνουν τα είκοσι ώστε να συμπληρωθεί η μαγική «180άδα». Είναι λοιπόν αξιοπερίεργο γιατί απευθύνθηκε στον ελληνικό λαό αλλά και αυτό είναι μια απόδειξη του μεγαλείου του Αντώνη Σαμαρά. Το να τάζεις υπουργεία σε όσους που «σταύρος δήμας», και μάλιστα μέρα-μεσημέρι μπροστά σε όλα τα τηλεοπτικά μέσα είναι οπωσδήποτε μια πολύ σημαντική πρόοδος σε σχέση με την σκοτεινή περίοδο του 1965-67. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, άμεσα θα προστεθούν ακόμα 20-25 υπουργεία στο

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το 2014 «κλείνει» με τις εξουσιαστικές μερίδες στον ελλαδικό χώρο, -πάντα υπό την συνεχή και άγρυπνη καθοδήγηση του λεγόμενου ξένου παράγοντα-, να πασχίζουν με κάθε τρόπο να επιδείξουν τις ανύπαρκτες διαφορές μεταξύ τους, ή για το ποιος είναι ο πραγματικός σωτήρας της κοινωνίας, και της πατρίδας. Την ίδια στιγμή σημαντικά κοινωνικά τμήματα διατηρούν αυταπάτες, οι οποίες θα περίμενε κάποιος ότι θα ανήκαν οριστικά στο παρελθόν. Δεν χωρά αμφιβολία ότι οι εφεδρείες ενός πολιτικού συστήματος, που ολοένα καταρρέει και ολοένα στηρίζεται και πάλι στα πόδια του, δεν είναι αμελητέες.

Αλλά για ποιες αυταπάτες μιλάμε; Η μόνη και αυτή αχνή, ελπίδα, που διατηρεί πλήθος ανθρώπων, είναι να μην επιδεινωθεί επί πλέον η κατάσταση στην οποία βρίσκονται και φυσικά δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στο οικονομικό ζήτημα. Οι εξουσιαστές το γνωρίζουν και το εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο. Παρ' όλα αυτά η συνέχιση της προσπάθειας τους βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σημείο, αφού η ενδεχόμενη πλειοψηφική αριστε-

εκπρόσωπον της τουρκικής(!) μειονότητος, ο οποίος το πρωί της ημέρας της ψηφοφορίας με επισκέφτηκε στο γραφείο μου και με την ιδιάζουσα προφορά του μου εξεδήλωσε τους δισταγμούς του εάν έπρεπε να ακολουθήσει τη γραμμή του κόμματος και οτι μάλλον θα απουσίαζε γιατί όπως μου είπε, περίμενε την συζυγό του από την Κωνσταντινούπολη. Συγχρόνως μου παραπονέθηκε ότι ο Καραμανλής (ο προηγούμενος αρχηγός και

Του είπα ευθέως οτι αν δεν ψηφίσει σε μια ψηφοφορία από την οποία κρέμεται η επιβίωση του καθεστώτος ***θα εκινδύνευε η ζωή του.*** *Ήμουν τόσο κατηγορηματικός ώστε αφού μου επανέλαβε τα περί δανείου, με ακολούθησε και εισήλθε στην αίθουσα για την δεύτερη κλήση για ψηφοφορία.*

Για παν ενδεχόμενο, με υπάλληλο της Βουλής, και τουτο γιατί ποτέ δεν είχα εισέλθει στην Μεγάλη Αίθουσα ειδοποί-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το 2014 «κλείνει» με τις εξουσιαστικές μερίδες στον ελλαδικό χώρο, -πάντα υπό την συνεχή και άγρυπνη καθοδήγηση του λεγόμενου ξένου παράγοντα-, να πασχίζουν με κάθε τρόπο να επιδείξουν τις ανύπαρκτες διαφορές μεταξύ τους, ή για το ποιος είναι ο πραγματικός σωτήρας της κοινωνίας, και της πατρίδας. Την ίδια στιγμή σημαντικά κοινωνικά τμήματα διατηρούν αυταπάτες, οι οποίες θα περίμενε κάποιος ότι θα ανήκαν οριστικά στο παρελθόν. Δεν χωρά αμφιβολία ότι οι εφεδρείες ενός πολιτικού συστήματος, που ολοένα καταρρέει και ολοένα στηρίζεται και πάλι στα πόδια του, δεν είναι αμελητέες.

Αλλά για ποιες αυταπάτες μιλάμε; Η μόνη και αυτή αχνή, ελπίδα, που διατηρεί πλήθος ανθρώπων, είναι να μην επιδεινωθεί επί πλέον η κατάσταση στην οποία βρίσκονται και φυσικά δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στο οικονομικό ζήτημα. Οι εξουσιαστές το γνωρίζουν και το εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο. Παρ' όλα αυτά η συνέχιση της προσπάθειας τους βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σημείο, αφού η ενδεχόμενη πλειοψηφική αριστερή διακυβέρνηση, η οποία θα έρθει ως αντικαταστάτης της υπάρχουσας συγκυβέρνησης θα συμβολίσει σε μεγάλο βαθμό το «τέλος μιας εποχής». Η νέα συγκυβέρνηση, που προετοιμάζεται, παρ' όλο το μουντό περιβάλλον που έχει απλωθεί στον κοινωνικό χώρο αφήνει μεγάλα περιθώρια, ώστε οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές να γίνουν ιδιαίτερα ελκυστικές, αλλά το σημαντικότερο κατανοητές και οικείες.

Για να υπάρξει μια τέτοια πραγματικότητα χρειάζεται πρώτα απ' όλα να αναδειχθούν και να εγκαθιδρυθούν οι βάσεις για μια κατ' ουσία νέα εποχή στην απελευθερωτική διεργασία. Για μία απελευθέρωση που θα βασίζεται πρωταρχικά στην απελευθέρωση του νου και της σκέψης.

Ιανουάριος 2015

«Αποστασία» και τις απαιτήσεις των προσχωρούντων.»

Αυτά γράφει ο Αθανάσιος Σπανίδης, (1906-1991) ναύαρχος ε.α. και γενικός διευθυντής της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση, πρόγονος της σημερινής Ν.Δ.) κατά τα έτη 1965-67 επί ηγεσίας Π. Κανελλόπουλου στο βιβλίο του με τον κάπως περίεργο τίτλο «Πως αυτοκαταλύθηκε η δημοκρατία το 1944» (Εκδ. Παπαζήση, 1981).

[...]

«Η εξαγορά βουλευτών», συνεχίζει ο Σπανίδης, «και η μετατόπιση τους από το κόμμα της αντιπολιτεύσεως στο κόμμα της εξουσίας είναι σύμπτωμα φθοράς και κατάπτωσης του πολιτικού κόσμου [...] θα έπρεπε με συνταγματική διάταξη να μην επιτρέπεται η από αυτούς ***ανάληψη υπουργικού χαρτοφυλακίου που συνήθως, αν μη πάντοτε, είναι το δέλεαρ της αποστασίας...»***

Κάθε περαιτέρω σχολιασμός, είναι, νομίζουμε, περιττός. Οι δύο εξαίρετοι κωμικοί κατα γενική ομολογία (Λαζόπουλος και Χαϊκάλης) που στους «δέκα μικρούς μήτσους έκαναν το ηλικιωμένο ανδρόγυνο, (ο Λάκης υποδυόταν τον γέρο και ο Χαϊκάλης υποδυόταν πολύ πετυχημένα τη γριά) αποφάσισαν για τους δικούς τους λόγους και με άγνωστο παρασκήνιο να ανεβάσουν την γνωστή, πια, υπόθεση απόπειρας(;) δωροδοκίας με σκοπό την εκλογή προέδρου της δημοκρατίας από έναν απίθανο τύπο που έβγαζε το ψωμάκι του πουλώντας εκδουλεύσεις στις κομματικές συμμορίες.

Οι πτυχές της είναι πολύ σκοτεινές, τα χάλασαν στη μοιρασιά, ποιός κατέγραφε ποιόν; Ήταν δωροδοκία, εκβιασμός, ή κάτι άλλο; Είναι κάτι που δεν μπορούμε να απαντήσουμε με σιγουριά. Το βέβαιο όμως είναι ένα: Ότι κεντρικό στοιχείο ενός επιτυχημένου εκβιασμού τέτοιου τύπου δεν μπορεί να είναι μόνο το χρήμα -που μάλλον δευτερεύοντα ρόλο παί-

παϊκή προοπτική της Χώρας, ώστε η επόμενη φάση να μας βρει πιο ενωμένους.

Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος σε επιστολή του προς τον Βασιλιά, το 1966 γράφει τα κάτωθι:

«Αντί να δοθούν παραδείγματα ανωτερότητος, ανιδιοτελείας, αυστηρότητος ήθους, λιτότητος βίου, προθυμίας εις θυσίαν υλικών αγαθών ή και της ζωής, που μόνον και μόνον αυτά σώζουν τα έθνη και τα καθεστώτα από την παρακμήν και από την επίθεσιν των επαναστατικών δυνάμεων, εδόθη εις τον λαόν μας και ιδίως εις την κατά φυσικόν λόγον ταλαντευομένην και δύσπιστον απέναντι όλων μας νεολαίαν, το φοβερόν παράδειγμα της εξαγοράς βουλευτών με τον υπουργικόν θώκον ή και με άλλα ακατονόμαστα μέσα...».

Είναι προφανές ότι το διάγγελμα αυτό του Σαμαρά δεν είναι προς τον ελληνικό λαό αλλά προς συγκεκριμένα πρόσωπα που δεν υπερβαίνουν τα είκοσι ώστε να συμπληρωθεί η μαγική «180άδα». Είναι λοιπόν αξιοπερίεργο γιατί απευθύνθηκε στον ελληνικό λαό αλλά και αυτό είναι μια απόδειξη του μεγαλείου του Αντώνη Σαμαρά. Το να τάζεις υπουργεία σε όσους που «σταύρος δήμας», και μάλιστα μέρα-μεσημέρι μπροστά σε όλα τα τηλεοπτικά μέσα είναι οπωσδήποτε μια πολύ σημαντική πρόοδος σε σχέση με την σκοτεινή περίοδο του 1965-67. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, άμεσα θα προστεθούν ακόμα 20-25 υπουργεία στο κυβερνητικό σχήμα.

Είναι όμως πολύ πιθανόν να δυσαναςχετήσουν οι κυβερνητικοί βουλευτές και με το δίκιο τους «εμείς δεν θα πάρουμε τίποτα που σε στηρίζουμε τρία χρόνια τώρα;» Οπότε αν θέλει να είναι δίκαιος θα πρέπει να ιδρύσει 180 υπουργεία τουλάχιστον. Και λέμε τουλάχιστον γιατί αν μπορέσει να πείσει τον «πολιτικό κόσμο» ότι **Υπουργεία υπάρχουν** για όλους (για την ενότητα πάντα) υπάρχει ο κίνδυνος να γίνει πανζουρλισμός στην ψηφοφο-

ΕΚΛΟΓΕΣ: Ένα μονόπρακτο εκβιασμού με τους ίδιους πρωταγωνιστές και κομπάρσους

«Θα περάσουμε δύσκολα, αλλά θα νοιώθουμε υπερήφανοι και αξιοπρεπείς».

(Α. Τσίπρας)

Εκβιαστής ονομάζεται εκείνος που με την βία ή την απειλή βίας προσπαθεί να καταναγκάσει κάποιον ή κάποιους να δεχτούν είτε να πράξουν προς μία συγκεκριμένη κατεύθυνση, είτε να σιωπήσουν, είτε να ομολογήσουν, είτε να αποδεχτούν μία κατάσταση.

Δεν είναι τυχαίο ότι στην ελληνιστική εποχή ο εκβιαστής ταυτιζόταν με τον τύραννο, τον καταπιεστή. Και πράγματι, μέχρι τις ημέρες μας είναι σπάνιο (αν και όχι απίθανο) να περηφανεύεται κάποιος, επειδή εκβιάζει συστηματικά ή έστω περιστασιακά για να πετύχει τους σκοπούς του.

Δεν αμφισβητείται, λοιπόν, ότι η δυνατότητα του εκβιασμού είναι συνυφασμένη με την ισχύ, με την εξουσία που διαθέτει κάποιος ή προσπαθεί να κατοχυρώσει, με ποταπότητα και μπαμπεσιά.

Όποιος εκβιάζει, ταυτόχρονα αποδέχεται την περίπτωση να εκβιαστεί και ο ίδιος, γεγονός κάτι παραπάνω από ορατό στο πεδίο της πολιτικής. Άσκηση και αποδοχή κάθε είδους εκβιασμού δεν είναι γεγονότα «στιγμιαία», δηλαδή οι συνέπειές τους δεν αρχίζουν και τελειώνουν στα άμεσα αποτελέσματα, που εξασφαλίζονται κάθε φορά. Πολλές φορές οι ρόλοι αντιστρέφονται και το «θύμα» μετατρέπεται σε «θύτη», που έχει την διάθεση να επιβληθεί με ακόμη σκληρότερους όρους από εκείνους που προηγουμένως τού είχαν επιβληθεί.

Ο εκβιασμός και δη ο πολιτικός είναι συνυφασμένος και με κάτι ακόμη: **το ψέμμα**. Το ψεύδος στεγάζει κάθε είδους εκβιασμό. Το ψεύδος συντηρεί τον εκβιασμό, τον δυναμώνει, τον εμφανίζει ως μια κατάσταση αναπόδραστη, δίχως επιλογές παράταιρες και ασύμφωνες από εκείνες που τέθηκαν. Όσο το ψέμμα γίνεται αποδεκτό, όσο απλώνει τα πλοκάμια του, άλλο τόσο ο εκβιασμός ή οι εκβιασμοί πετυχαίνουν τον σκοπό εκείνων που τους ασκούν.

Σε αρκετές περιπτώσεις οι πολιτικοί εκβιασμοί συνοδεύονται από διλήμματα. Τα διλήμματα προσφέρουν ήδη τις απαραίτητες αλυσίδες στον εκβιαζόμενο. Εφ' όσον αποδεχτούμε τα διλήμματα που θέτει ο εκβιασμός είναι συνήθως δύσκολο να τον απορρίψουμε. Το πεδίο που θέτουν τα διλήμματα είναι συγκεκριμένο, η αποδοχή του δεν περιορίζει απλά τις κινήσεις του εκβιαζόμενου, αλλά προδιαγράφει την αίσια έκβαση για εκείνον που επιδιώκει να επιβληθεί. Όσοι εκβιάζουν εμφανίζουν την μια όψη του διλήμματος που θέτουν ως εκείνη που ταυτίζεται με την καταστροφή, το απόλυτο, δυσβάστακτο κακό, την ανυπολόγιστη καταστροφή. Έτσι επιχειρείται να καμφθεί η όποια αντίσταση, οι δεύτερες σκέψεις, αφού αυτό που προτείνεται εκβιαστικά πάντα φαντάζει δυσμενές μεν, αντίθετο στην βούληση, αλλά «μικρότερο κακό».

Μπορεί να νοηθεί πολιτική χωρίς εκβιασμούς; Όχι βέβαια και σε καμία περίπτωση. Απλά οι λεγόμενες εναλλακτικές πολιτικές ή οι πολιτικοί που πρεσβεύουν το πολιτικό «ήθος» καμουφλάρουν τους εκβια-

συνέχεια στη σελ. 4

ρία, να πουν το μαγικό ξόρκι «σταύρος δήμας» πάνω από 250 βουλευτές ίσως και οι 300. Πλην του ΚΚΕ πρέπει να πούμε εδώ που θυμίζει το ανέκδοτο με τον πρεζάκια και το τζίνι που εί-

γνωσε το το πασίγνωστο «Ανδρός πεσούσης, πας ανήρ ανδρεύεται» (και παντρεύεται ακόμα αν του αρέσει...). Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πηγές, που δεν είμαστε σε θέση να διασταυ-

πάγκοι Ελλήνων μικροπωλητών).» Και συνεχίζει: *«Αυτό όμως που προκαλεί αλγεινή(!) εντύπωση είναι ότι έχουν ζωγραφίσει ακόμα και στο άγαλμα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.»* (δηλαδή

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

(Α. Τσίπρας)

Εκβιαστής ονομάζεται εκείνος που με την βία ή την απειλή βίας προσπαθεί να καταναγκάσει κάποιον ή κάποιους να δεχτούν είτε να πράξουν προς μία συγκεκριμένη κατεύθυνση, είτε να σιωπήσουν, είτε να ομολογήσουν, είτε να αποδεχτούν μία κατάσταση.

Δεν είναι τυχαίο ότι στην ελληνιστική εποχή ο εκβιαστής ταυτιζόταν με τον τύραννο, τον καταπιεστή. Και πράγματι, μέχρι τις ημέρες μας είναι σπάνιο (αν και όχι απίθανο) να περηφανεύεται κάποιος, επειδή εκβιάζει συστηματικά ή έστω περιστασιακά για να πετύχει τους σκοπούς του.

Δεν αμφισβητείται, λοιπόν, ότι η δυνατότητα του εκβιασμού είναι συνυφασμένη με την ισχύ, με την εξουσία που διαθέτει κάποιος ή προσπαθεί να κατοχυρώσει, με ποταπότητα και μπαμπεσιά.

Όποιος εκβιάζει, ταυτόχρονα αποδέχεται την περίπτωση να εκβιαστεί και ο ίδιος, γεγονός κάτι παραπάνω από ορατό στο πεδίο της πολιτικής. Άσκηση και αποδοχή κάθε είδους εκβιασμού δεν είναι γεγονότα «στιγμιαία», δηλαδή οι συνέπειές τους δεν αρχίζουν και τελειώνουν στα άμεσα αποτελέσματα, που εξασφαλίζονται κάθε φορά. Πολλές φορές οι ρόλοι αντιστρέφονται και το «θύμα» μετατρέπεται σε «θύτη», που έχει την διάθεση να επιβληθεί με μένως τού είχαν επιβληθεί.

Ο εκβιασμός και δη ο πολιτικός είναι συνυφασμένος και με κάτι ακόμη: **το ψέμμα**. Το ψεύδος στεγάζει κάθε είδους εκβιασμό. Το ψεύδος συντηρεί τον εκβιασμό, τον δυναμώνει, τον εμφανίζει ως μια κατάσταση αναπόδραστη, δίχως επιλογές παράταιρες και ασύμφωνες από εκείνες που τέθηκαν. Όσο το ψέμμα γίνεται αποδεκτό, όσο απλώνει τα πλοκάμια του, άλλο τόσο ο εκβιασμός ή οι εκβιασμοί πετυχαίνουν τον σκοπό εκείνων που τους ασκούν.

Σε αρκετές περιπτώσεις οι πολιτικοί εκβιασμοί συνοδεύονται από διλήμματα. Τα διλήμματα προσφέρουν ήδη τις απαραίτητες αλυσίδες στον εκβιαζόμενο. Εφ' όσον αποδεχτούμε τα διλήμματα που θέτει ο εκβιασμός είναι συνήθως δύσκολο να τον απορρίψουμε. Το πεδίο που θέτουν τα διλήμματα είναι συγκεκριμένο, η αποδοχή του δεν περιορίζει απλά τις κινήσεις του εκβιαζόμενου, αλλά προδιαγράφει την αίσια έκβαση για εκείνον που επιδιώκει να επιβληθεί. Όσοι εκβιάζουν εμφανίζουν την μια όψη του διλήμματος που θέτουν ως εκείνη που ταυτίζεται με την καταστροφή, το απόλυτο, δυσβάστακτο κακό, την ανυπολόγιστη καταστροφή. Έτσι επιχειρείται να καμφθεί η όποια αντίσταση, οι δεύτερες σκέψεις, αφού αυτό που προτείνεται εκβιαστικά πάντα φαντάζει δυσμενές μεν, αντίθετο στην βούληση, αλλά «μικρότερο κακό».

Μπορεί να νοηθεί πολιτική χωρίς εκβιασμούς; Όχι βέβαια και σε καμία περίπτωση. Απλά οι λεγόμενες εναλλακτικές πολιτικές ή οι πολιτικοί που πρεσβεύουν το πολιτικό «ήθος» καμουφλάρουν τους εκβια-

συνέχεια στη σελ. 4

ρία, να πουν το μαγικό ξόρκι «σταύρος δήμας» πάνω από 250 βουλευτές ίσως και οι 300. Πλην του ΚΚΕ πρέπει να πούμε εδώ που θυμίζει το ανέκδοτο με τον πρεζάκια και το τζίνι που είναι έτοιμο να του πραγματοποιήσει τρεις επιθυμίες, και τί ζήτησε ο φουκαρας; ένα ευρώ να πάρει τη δόση του!

Να μια απεργία πείνας με νόημα...

Μα τι ωραίος σαχλαμάρας είναι αυτός ο Μιχελογιαννάκης του Συριζα; Ναι είναι αυτός ο απίθανος τύπος που ξεκίνησε απεργία πείνας στο Συνταγμα δίπλα στους Σύριους πρόσφυγες, για τέσσερις λόγους που βαριόμαστε να ψάξουμε, άλλωστε τους έχει ξεχάσει πια και ο ίδιος. Την πρώτη μέρα πήγε σε μια καφετέρια του Συντάγματος για καφέ (για το συνοδευτικό μπισκοτάκι; Ίσως...). Την δεύτερη μέρα δήλωσε ότι κατανάλωσε νερό, τσάι, μισό λίτρο κοκακόλα και δυο καφέδες και η κάμερα γνωσε το το πασίγνωστο «Ανδρός πεσούσης, πας ανήρ ανδρεύεται» (και παντρεύεται ακόμα αν του αρέσει...). Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πηγές, που δεν είμαστε σε θέση να διασταυρώσουμε, αυτή την επική φράση την ανέγνωσε από ένα χαρτί, προφανώς για να μην την πει λάθος...

Μια είδηση με σημασία

Συνήθως τα μεγάλα γεγονότα περνούν απαρατήρητα όχι όμως από τους παρατηρητικούς δημοσιογράφους. Η 9η Δεκεμβρίου ήταν μια αλλιώτικη μέρα γιατί διαβάσαμε στον ηλεκτρονικό τύπο επι λέξει ότι: «***Τη δική της σημασία προφανώς είχε η χθεσινή συνάντηση του κ. Κουβέλη με την Φούντα και τον Ψύρρα...***»

Τι θα γίνει με τους Ισλαμιστές του Παλαιού Φαλήρου;

πάγκοι Ελλήνων μικροπωλητών).» Και συνεχίζει: *«Αυτό όμως που προκαλεί αλγεινή(!) εντύπωση είναι ότι έχουν ζωγραφίσει ακόμα και στο άγαλμα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.»* (δηλαδή μόνο πάνω στο αγαλμα ειναι κακό έτσι όπως τα λέει ο Παναγιώταρος) «Τι μέτρα θα παρθούν προκειμένου να καθαρίσει η περιοχή και να επανέλθει η αισθητική κτλ κτλ».

Είναι προφανές ότι ο Ηλίας ο Παναγιωταρος δεν κατάλαβε τί έγραψε ή τί του έγραψαν αλλά δεν έχει καμία σημασία ούτε για τον ίδιο τον Παναγιωταρο, ούτε για τους έλληνες μικροπωλητές και τα δέντρα, πολύ περισσότερο για τους ισλαμιστές που πιθανότατα δεν θα έμαθαν καν ότι ο Παναγιώταρος έκανε επερώτηση εναντίον τους.

Ο tempora, o mores! Σε άλλες πιο ξέγνοιαστες εποχές η Χρυσή Αυγή θα έκανε «επε-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 12ος, Φύλλο 145
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,

χυρώσει, με ποταπότητα και μπαμπεσιά.

Όποιος εκβιάζει, ταυτόχρονα αποδέχεται την περίπτωση να εκβιαστεί και ο ίδιος, γεγονός κάτι παραπάνω από ορατό στο πεδίο της πολιτικής. Άσκηση και αποδοχή κάθε είδους εκβιασμού δεν είναι γεγονότα «στιγμιαία», δηλαδή οι συνέπειές τους δεν αρχίζουν και τελειώνουν στα άμεσα αποτελέσματα, που εξασφαλίζονται κάθε φορά. Πολλές φορές οι ρόλοι αντιστρέφονται και το «θύμα» μετατρέπεται σε «θύτη», που έχει την διάθεση να επιβληθεί με

νοδεύονται από διλήμματα. Τα διλήμματα προσφέρουν ήδη τις απαραίτητες αλυσίδες στον εκβιαζόμενο. Εφ' όσον αποδεχτούμε τα διλήμματα που θέτει ο εκβιασμός είναι συνήθως δύσκολο να τον απορρίψουμε. Το πεδίο που θέτουν τα διλήμματα είναι συγκεκριμένο, η αποδοχή του δεν περιορίζει απλά τις κινήσεις του εκβιαζόμενου, αλλά προδιαγράφει την αίσια έκβαση για εκείνον που επιδιώκει να επιβληθεί. Όσοι εκβιάζουν εμφανίζουν την μια όψη του

καμφθεί η όποια αντίσταση, οι δεύτερες σκέψεις, αφού αυτό που προτείνεται εκβιαστικά πάντα φαντάζει δυσμενές μεν, αντίθετο στην βούληση, αλλά «μικρότερο κακό».

Μπορεί να νοηθεί πολιτική χωρίς εκβιασμούς; Όχι βέβαια και σε καμία περίπτωση. Απλά οι λεγόμενες εναλλακτικές πολιτικές ή οι πολιτικοί που πρεσβεύουν το πολιτικό «ήθος» καμουφλάρουν τους εκβια-

συνέχεια στη σελ. 4

ρία, να πουν το μαγικό ξόρκι «σταύρος δήμας» πάνω από 250 βουλευτές ίσως και οι 300. Πλην του ΚΚΕ πρέπει να πούμε εδώ που θυμίζει το ανέκδοτο με τον πρεζάκια και το τζίνι που είναι έτοιμο να του πραγματοποιήσει τρεις επιθυμίες, και τί ζήτησε ο φουκαρας; ένα ευρώ να πάρει τη δόση του!

Να μια απεργία πείνας με νόημα...

Μα τι ωραίος σαχλαμάρας είναι αυτός ο Μιχελογιαννάκης του Συριζα; Ναι είναι αυτός ο απίθανος τύπος που ξεκίνησε απεργία πείνας στο Συνταγμα δίπλα στους Σύριους πρόσφυγες, για τέσσερις λόγους που βαριόμαστε να ψάξουμε, άλλωστε τους έχει ξεχάσει πια και ο ίδιος. Την πρώτη μέρα πήγε σε μια καφετέρια του Συντάγματος για καφέ (για το συνοδευτικό μπισκοτάκι; Ίσως...). Την δεύτερη μέρα δηλωσε ότι κατανάλωσε νερό, τσάι, μισό λίτρο κοκακόλα και δυο καφέδες και η κάμερα τον συνέλαβε να βάζει το χέρι σε ένα ύποπτο σακουλάκι. Τον σταμάτησε ευτυχώς η δημοσιογράφος. Την τρίτη μέρα δήλωσε στο Μέγκα ότι κάνει τέσσερις(4) μέρες απεργίας πείνας. Και την τέταρτη μέρα σταμάτησε. Μετα από λίγες μέρες τα ΜΑΤ έδιωξαν τους σύριους που σιγουρα θα καταριόνταν αυτόν τον απίθανο τύπο που ήρθε ίσαίσα για να τους ξεφτιλίσει.

Ξεκίνησε ως φαν του Γιώργου Παπανδρέου, μάλιστα για εκείνον ανέγνωσε το το πασίγνωστο «Ανδρός πεσούσης, πας ανήρ ανδρεύεται» (και παντρεύεται ακόμα αν του αρέσει...). Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πηγές, που δεν είμαστε σε θέση να διασταυρώσουμε, αυτή την επική φράση την ανέγνωσε από ένα χαρτί, προφανώς για να μην την πει λάθος...

Μια είδηση με σημασία

Συνήθως τα μεγάλα γεγονότα περνούν απαρατήρητα όχι όμως από τους παρατηρητικούς δημοσιογράφους. Η 9η Δεκεμβρίου ήταν μια αλλιώτικη μέρα γιατί διαβάσαμε στον ηλεκτρονικό τύπο επι λέξει ότι: «***Τη δική της σημασία προφανώς είχε η χθεσινή συνάντηση του κ. Κουβέλη με την Φούντα και τον Ψύρρα...***»

Τι θα γίνει με τους Ισλαμιστές του Παλαιού Φαλήρου;

Ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός έχει για τα καλά ποτίσει το «μόρφωμα» (που λεν διάφοροι) της Χρυσής Αυγής, η οποία όπως έχουμε ξαναπεί, δίνει τη δικό της αγώνα δρόμου για να προλάβει το τρένο της προόδου και του πολιτισμού. Ο γερουσιαστής Ηλίας Παναγιώταρος κατέθεσε επερώτηση στη Βουλή για την δράση των ισλαμιστών του Παλαιού Φαλήρου που γράφουν «ισλαμικά σύμβολα ζωγραφισμένα σε διάφορα σημεία (πεζοδρόμια, δέντρα(!), πάγκοι Ελλήνων μικροπωλητών).» Και συνεχίζει: *«Αυτό όμως που προκαλεί αλγεινή(!) εντύπωση είναι ότι έχουν ζωγραφίσει ακόμα και στο άγαλμα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.»* (δηλαδή μόνο πάνω στο αγαλμα ειναι κακό έτσι όπως τα λέει ο Παναγιώταρος) «Τι μέτρα θα παρθούν προκειμένου να καθαρίσει η περιοχή και να επανέλθει η αισθητική κτλ κτλ».

Είναι προφανές ότι ο Ηλίας ο Παναγιωταρος δεν κατάλαβε τί έγραψε ή τί του έγραψαν αλλά δεν έχει καμία σημασία ούτε για τον ίδιο τον Παναγιωταρο, ούτε για τους έλληνες μικροπωλητές και τα δέντρα, πολύ περισσότερο για τους ισλαμιστές που πιθανότατα δεν θα έμαθαν καν ότι ο Παναγιώταρος έκανε επερώτηση εναντίον τους.

Ο tempora, o mores! Σε άλλες πιο ξέγνοιαστες εποχές η Χρυσή Αυγή θα έκανε «επερώτηση» απ' ευθείας στους «ισλαμιστές παλαιού φαλήρου» δηλαδη ξυλοκοπώντας κάποιον τυχαίο μελαμψό στα περιξ...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 12ος, Φύλλο 145
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

συνέχεια από τη σελ. 3

σμούς, δίνουν σημασία στα φτιασίδια, προσδοκώντας στα ίδια αποτελέσματα, αλλά σε βάθος χρόνου.

Στα γερμανικά, ο εκβιασμός Erpressung, προέρχεται από το pressen που σημαίνει πιέζω, (πρέσα). Η πίεση μπορεί να ασκείται σε μικρότερο βαθμό, αλλά παρατεταμένα, ή με τρόπο έντονο, που αποζητά άμεσα αποτελέσματα ή με εναλλαγή της έντασης.

Το στοιχείο του εκβιασμού υπάρχει εκ των πραγμάτων σε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση, και παρ' ότι οι τεχνικοί της εξουσίας το γνωρίζουν δεν αμελούν να εμφανίζουν τις συνθήκες διαπραγμάτευσης ταυτισμένες με το «γενικό καλό», τον «πολιτικό πολιτισμό» και τα συναφή. Και όταν τα «άγρια θηρία» της πολιτικής δείχνουν τα δόντια τους, τότε απλά μαθαίνουμε για μιαν ακόμη φορά ότι στην πολιτική δεν υπάρχουν συναισθηματισμοί αλλά συμφέροντα και σκληροί ανταγωνισμοί στους οποίους δεν χωρούν ούτε κατά διάνοιαν οι επιδείξεις φιλανθρωπίας.

Ποιοί είναι, λοιπόν, στα καθ' ημάς, οι εκβιαστές και ποιοί οι εκβιαζόμενοι;

Ποιοί θέλουν τις εκλογές και ποιοί θέλουν να τις αποφύγουν; Ποιοί θα μας σώσουν και ποιοι έχουν υπογράψει την καταστροφή μας; Ποιοί είναι οι προδότες και ποιοί οι προδομένοι, ποιόν θέλουν περισσότερο ή λιγότερο οι έξωθεν δυνάστες μας;

Αν πάρουμε στα σοβαρά τους μεν και τους δε (κυβέρνηση και αντιπολίτευση) τότε θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε για έναν νέο εμφύλιο, ή τουλάχιστον για έναν νέο «ανένδοτο», θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι η «σφοδρή αντιπαράθεση» εξελίσσεται ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς «κόσμους». Φυσικά δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο.

Στην πολιτική οι εναλλακτικές λύσεις δεν στερεύουν εύκολα για τον εξής απλό λόγο: οι συμφωνίες που είναι ορατές προϋποθέτουν εκείνες που καλύπτονται κάτω από το μανδύα των διαφωνιών.

Ούτε ο Σύριζα ετοιμάζεται να πάρει τα άρματα κατά των «δανειστών», ούτε η κυβέρνηση να τον εμποδίσει να αναλάβει περισσότερες «υποχρεώσεις». Με άλλα λόγια δεν σκοπεύει ο Σύριζα να ανατρέψει καμία συνθήκη, ούτε τους όρους επιβολής που δήθεν αντιμάχεται, ούτε βέβαια μια κυβέρνηση που την χαρακτηρίζει στα λόγια σαν ενδοτική, προβεί σε ανατροπές την επομένη κιόλας των εκλογών αποσύροντας την κοινοβουλευτική του δύναμη μέσω της άμεσης παραίτησης όλων βουλευτών του. Η πρόκληση εκλογών, με αυτό τον τρόπο, θα είχε τον χαρακτήρα δημοψηφίσματος. Φυσικά και δεν το έκανε.

Ο Σύριζα εμφανίζεται σαν το «κακό παιδί» του πολιτικού συστήματος, που όμως αρχίζει να προσαρμόζεται στις ενδεχόμενες κυβερνητικές του αρμοδιότητες, όποιες και αν προκύψουν. Θα πάρει την σκυτάλη και θα συνεχίσει αποσυμπιέζοντας, στα λόγια κυρίως, τα ολοένα και αυξανόμενα «βάρη» που έχουν επιβληθεί στο κοινωνικό σώμα, και τα οποία δεν είναι μόνο οικονομικά. «Θα περάσουμε δύσκολα», υποσχέθηκε με την σειρά του ο αρχηγός Τσίπρας, αλλά θα «νοιώθουμε υπερήφανοι και αξιοπρεπείς».

Πως θα γίνει αυτό;

«Υπάρχει ο εκβιασμός του δυνατού αλλά υπάρχει και ο εκβιασμός του αδυνάτου», σκέφτηκε και ελάλησε, ο Αλέκος Καλύβης, μέλος της Πολιτικής Γραμματείας του Σύριζα, σε συνέντευξή του στον ιστότοπο ΙΣΚΡΑ (9-12-2014):

Ερ.: «*Η αδιαλλαξία της τρόικας δεν είναι κάτι νέο. Από την αρχή δεν δείχνει πρόθεση να «βοηθήσει» τον Σαμαρά με κάποια χαλάρωση των απαιτήσεων. Σας προβληματίζει καθόλου αυτό;*

Απ.: Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχουν πολιτικοί συναισθηματισμοί. Οι δανειστές θέλουν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους και αυτό είναι που καθορίζει τη στάση τους. Προφανώς θα ήθελαν να διευκολύνουν μια φιλική προς αυτούς κυβέρνηση. ***Το γεγονός ότι δεν το κάνουν, οφείλεται κυρίως στο ότι πιστεύουν πως αυτή η κυβέρνηση είναι τελειωμένη****. Γνωρίζουν ότι έρχεται ένας νέος διαπραγματευτής, μια νέα κυβέρνηση, που προσπαθούν να την υπονομεύσουν βάζοντάς της νέα εμπόδια. Επιπλέον, δεν θέλουν να δημιουργούνται προηγούμενα χωρίς αυτά να έχουν γίνει αναπόφευκτα.*

Ερ.: Για ποιο λόγο, λοιπόν, μια κυβέρνηση της αριστεράς να είναι πιο αποτελεσματική στη διαπραγμάτευση; Με δεδομένο και όσα είπατε περί αποφυγής παραδείγματος.

Απ.: Η θέση του ΣΥΡΙΖΑ εισάγει μια τομή. Δεν πρόκειται ούτε να διαχειριστούμε την υπάρχουσα κα- *το πλαίσιο. Αυτό είναι πολύ κατανοητό στους δανειστές και πρέπει να γίνει ακόμα πιο πιεστικό με τη δημιουργία ενός λαϊκού κινήματος στήριξης των θέσεων μιας αριστερής κυβέρνησης. Εάν δεν υπάρχει λαϊκή στήριξη και κοινοβουλευτική πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ, τα πράγματα θα είναι αρκετά δύσκολα. Εμείς όμως έχουμε μια τεράστια διαφορά σε σχέση με την παρούσα κυβέρνηση: Εκπροσωπούμε τα συμφέροντα των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και όχι της ολιγαρχίας και έχουμε εναλλακτικό σχέδιο. Δεύτερον, έχουμε την αποφασιστικότητα να επιμείνουμε στις θέσεις μας. Τρίτον, αξιοποιούμε τις αλλαγές που γίνονται στην Ευρώπη* ***όπου παντού διατυπώνονται αιτήματα υπέρβασης της λιτότητας****. Όλα αυτά δημιουργούν νέα δεδομένα αλλά και ρωγμές στον αντίπαλο. Μια πολιτική δύναμη με επιμονή, προγραμματικές αρχές και έχοντας τη λαϊκή στήριξη μπορεί να έχει καλύτερα αποτελέσματα.* ***Δεν θα είναι εύκολο, θα μας βάλουν εμπόδια, αλλά όπως υπάρχει ο εκβιασμός του δυνατού υπάρχει και ο εκβιασμός του αδύναμου****».*

Τι ζητάει λοιπόν η «νέα διακυβέρνηση»; Την στήριξη του λαού για να συνεχίζει ακριβώς τα ίδια: την διαπραγμάτευση μιας ευνοϊκής ρύθμισης του χρέους, **που απλά θα παρακολουθεί τους πανευρωπαϊκούς συσχετισμούς και αποφάσεις.** Ο «νέος» διαπραγματευτής αυτοπροβάλλεται ως ο φορέας, που θα ασκήσει τον «εκβιασμό του αδυνάτου» και αυτό ονομάζεται «τομή» και «ριζοσπαστισμός» απέναντι σε μια «φθαρμένη» κυβέρνηση, που θεωρείται «τελειωμένη» από τους «δανειστές». Η «έλευση» του Σύριζα, όμως, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, όπως έχουμε ήδη γράψει, δεν είναι ένα αναμενόμενο γεγονός, αλλά μια εξελισσόμενη κατάσταση. Είναι η επόμενη φάση μιας ιδιαίτερα μακρόχρονης διαδικασίας, που μεταξύ άλλων συμπεριλαμβάνει μια συνεχή εναλλαγή σχημάτων διακυβέρνησης, πολιτικών προσώπων, που εναλλάσσονται σε διάφορες θέσεις και κομματικούς σχηματισμούς, ώστε να λύνεται σε κάθε περίοδο η κοινή «εξίσωση» για τις διάφορες μερίδες των εξουσιαστών μέσα και έξω από τον ελλαδικό χώρο.

Βουρ, λοιπόν, για τον εκλογικό πατσά -όποτε σερβιριστεί- και όποιος αντέξει.

συνέχεια από τη σελ. 3

σμούς, δίνουν σημασία στα φτιασίδια, προσδοκώντας στα ίδια αποτελέσματα, αλλά σε βάθος χρόνου.

Στα γερμανικά, ο εκβιασμός Erpressung, προέρχεται από το pressen που σημαίνει πιέζω, (πρέσα). Η πίεση μπορεί να ασκείται σε μικρότερο βαθμό, αλλά παρατεταμένα, ή με τρόπο έντονο, που αποζητά άμεσα αποτελέσματα ή με εναλλαγή της έντασης.

Το στοιχείο του εκβιασμού υπάρχει εκ των πραγμάτων σε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση, και παρ' ότι οι τεχνικοί της εξουσίας το γνωρίζουν δεν αμελούν να εμφανίζουν τις συνθήκες διαπραγμάτευσης ταυτισμένες με το «γενικό καλό», τον «πολιτικό πολιτισμό» και τα συναφή. Και όταν τα «άγρια θηρία» της πολιτικής δείχνουν τα δόντια τους, τότε απλά μαθαίνουμε για μιαν ακόμη φορά ότι στην πολιτική δεν υπάρχουν συναισθηματισμοί αλλά συμφέροντα και σκληροί ανταγωνισμοί στους οποίους δεν χωρούν ούτε κατά διάνοιαν οι επιδείξεις φιλανθρωπίας.

Ποιοί είναι, λοιπόν, στα καθ' ημάς, οι εκβιαστές και ποιοί οι εκβιαζόμενοι;

Ποιοί θέλουν τις εκλογές και ποιοί θέλουν να τις αποφύγουν; Ποιοί θα μας σώσουν και ποιοι έχουν υπογράψει την καταστροφή μας; Ποιοί είναι οι προδότες και ποιοί οι προδομένοι, ποιόν θέλουν περισσότερο ή λιγότερο οι έξωθεν δυνάστες μας;

Αν πάρουμε στα σοβαρά τους μεν και τους δε (κυβέρνηση και αντιπολίτευση) τότε θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε για έναν νέο εμφύλιο, ή τουλάχιστον για έναν νέο «ανένδοτο», θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι η «σφοδρή αντιπαράθεση» εξελίσσεται ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς «κόσμους». Φυσικά δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο.

Στην πολιτική οι εναλλακτικές λύσεις δεν στερεύουν εύκολα για τον εξής απλό λόγο: οι συμφωνίες που είναι ορατές προϋποθέτουν εκείνες που καλύπτονται κάτω από το μανδύα των διαφωνιών.

Ούτε ο Σύριζα ετοιμάζεται να πάρει τα άρματα κατά των «δανειστών», ούτε η κυβέρνηση να τον εμποδίσει να αναλάβει περισσότερες «υποχρεώσεις». Με άλλα λόγια δεν σκοπεύει ο Σύριζα να ανατρέψει καμία συνθήκη, ούτε τους όρους επιβολής που δήθεν αντιμάχεται, ούτε βέβαια μια κυβέρνηση που την χαρακτηρίζει στα λόγια σαν ενδοτική, προδοτική κ.ο.κ., αφού εύκολα θα μπορούσε να είχε προβεί σε ανατροπές την επομένη κιόλας των εκλογών αποσύροντας την κοινοβουλευτική του δύναμη μέσω της άμεσης παραίτησης όλων βουλευτών του. Η πρόκληση εκλογών, με αυτό τον τρόπο, θα είχε τον χαρακτήρα δημοψηφίσματος. Φυσικά και δεν το έκανε.

Ο Σύριζα εμφανίζεται σαν το «κακό παιδί» του πολιτικού συστήματος, που όμως αρχίζει να προσαρμόζεται στις ενδεχόμενες κυβερνητικές του αρμοδιότητες, όποιες και αν προκύψουν. Θα πάρει την σκυτάλη και θα συνεχίσει αποσυμπιέζοντας, στα λόγια κυρίως, τα ολοένα και αυξανόμενα «βάρη» που έχουν επιβληθεί στο κοινωνικό σώμα, και τα οποία δεν είναι μόνο οικονομικά. «Θα περάσουμε δύσκολα», υποσχέθηκε με την σειρά του ο αρχηγός Τσίπρας, αλλά θα «νοιώθουμε υπερήφανοι και αξιοπρεπείς».

Πως θα γίνει αυτό;

«*Υπάρχει ο εκβιασμός του δυνατού αλλά υπάρχει και ο εκβιασμός του αδυνάτου*», σκέφτηκε και ελάλησε, ο Αλέκος Καλύβης, μέλος της Πολιτικής Γραμματείας του Σύριζα, σε συνέντευξή του στον ιστότοπο ΙΣΚΡΑ (9-12-2014):

Ερ.: «Η αδιαλλαξία της τρόικας δεν είναι κάτι νέο. Από την αρχή δεν δείχνει πρόθεση να «βοηθήσει» τον Σαμαρά με κάποια χαλάρωση των απαιτήσεων. Σας προβληματίζει καθόλου αυτό;

Απ.: Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχουν πολιτικοί συναισθηματισμοί. Οι δανειστές θέλουν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους και αυτό είναι που καθορίζει τη στάση τους. Προφανώς θα ήθελαν να διευκολύνουν μια φιλική προς αυτούς κυβέρνηση. ***Το γεγονός ότι δεν το κάνουν, οφείλεται κυρίως στο ότι πιστεύουν πως αυτή η κυβέρνηση είναι τελειωμένη.*** *Γνωρίζουν ότι έρχεται ένας νέος διαπραγματευτής, μια νέα κυβέρνηση, που προσπαθούν να την υπονομεύσουν βάζοντάς της νέα εμπόδια. Επιπλέον, δεν θέλουν να δημιουργούνται προηγούμενα χωρίς αυτά να έχουν γίνει αναπόφευκτα.*

Ερ.: Για ποιο λόγο, λοιπόν, μια κυβέρνηση της αριστεράς να είναι πιο αποτελεσματική στη διαπραγμάτευση; Με δεδομένο και όσα είπατε περί αποφυγής παραδείγματος.

Απ.: Η θέση του ΣΥΡΙΖΑ εισάγει μια τομή. Δεν πρόκειται ούτε να διαχειριστούμε την υπάρχουσα κατάσταση ούτε και να διαπραγματευτούμε σε αυτό το πλαίσιο. Αυτό είναι πολύ κατανοητό στους δανειστές και πρέπει να γίνει ακόμα πιο πιεστικό με τη δημιουργία ενός λαϊκού κινήματος στήριξης των θέσεων μιας αριστερής κυβέρνησης. Εάν δεν υπάρχει λαϊκή στήριξη και κοινοβουλευτική πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ, τα πράγματα θα είναι αρκετά δύσκολα. Εμείς όμως έχουμε μια τεράστια διαφορά σε σχέση με την παρούσα κυβέρνηση: Εκπροσωπούμε τα συμφέροντα των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και όχι της ολιγαρχίας και έχουμε εναλλακτικό σχέδιο. Δεύτερον, έχουμε την αποφασιστικότητα να επιμείνουμε στις θέσεις μας. Τρίτον, αξιοποιούμε τις αλλαγές που γίνονται στην Ευρώπη ***όπου παντού διατυπώνονται αιτήματα υπέρβασης της λιτότητας****. Όλα αυτά δημιουργούν νέα δεδομένα αλλά και ρωγμές στον αντίπαλο. Μια πολιτική δύναμη με επιμονή, προγραμματικές αρχές και έχοντας τη λαϊκή στήριξη μπορεί να έχει καλύτερα αποτελέσματα.* ***Δεν θα είναι εύκολο, θα μας βάλουν εμπόδια, αλλά όπως υπάρχει ο εκβιασμός του δυνατού υπάρχει και ο εκβιασμός του αδύναμου***».

Τι ζητάει λοιπόν η «νέα διακυβέρνηση»; Την στήριξη του λαού για να συνεχίζει ακριβώς τα ίδια: την διαπραγμάτευση μιας ευνοϊκής ρύθμισης του χρέους, **που απλά θα παρακολουθεί τους πανευρωπαϊκούς συσχετισμούς και αποφάσεις.** Ο «νέος» διαπραγματευτής αυτοπροβάλλεται ως ο φορέας, που θα ασκήσει τον «εκβιασμό του αδυνάτου» και αυτό ονομάζεται «τομή» και «ριζοσπαστισμός» απέναντι σε μια «φθαρμένη» κυβέρνηση, που θεωρείται «τελειωμένη» από τους «δανειστές». Η «έλευση» του Σύριζα, όμως, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, όπως έχουμε ήδη γράψει, δεν είναι ένα αναμενόμενο γεγονός, αλλά μια εξελισσόμενη κατάσταση. Είναι η επόμενη φάση μιας ιδιαίτερα μακρόχρονης διαδικασίας, που μεταξύ άλλων συμπεριλαμβάνει μια συνεχή εναλλαγή σχημάτων διακυβέρνησης, πολιτικών προσώπων, που εναλλάσσονται σε διάφορες θέσεις και κομματικούς σχηματισμούς, ώστε να λύνεται σε κάθε περίοδο η κοινή «εξίσωση» για τις διάφορες μερίδες των εξουσιαστών μέσα και έξω από τον ελλαδικό χώρο.

Βουρ, λοιπόν, για τον εκλογικό πατσά -όποτε σερβιριστεί- και όποιος αντέξει.

Συσπείρωση Αναρχικών

Αν πάρουμε στα σοβαρά τους μεν και τους δε (κυβέρνηση και αντιπολίτευση) τότε θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε για έναν νέο εμφύλιο, ή τουλάχιστον για έναν νέο «ανένδοτο», θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι η «σφοδρή αντιπαράθεση» εξελίσσεται ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς «κόσμους». Φυσικά δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο.

Στην πολιτική οι εναλλακτικές λύσεις δεν στερεύουν εύκολα για τον εξής απλό λόγο: οι συμφωνίες που είναι ορατές προϋποθέτουν εκείνες που καλύπτονται κάτω από το μανδύα των διαφωνιών.

Ούτε ο Σύριζα ετοιμάζεται να πάρει τα άρματα κατά των «δανειστών», ούτε η κυβέρνηση να τον εμποδίσει να αναλάβει περισσότερες «υποχρεώσεις». Με άλλα λόγια δεν σκοπεύει ο Σύριζα να ανατρέψει καμία συνθήκη, ούτε τους όρους επιβολής που δήθεν αντιμάχεται, ούτε βέβαια μια κυβέρνηση που την χαρακτηρίζει στα λόγια σαν ενδοτική, προδοτική κ.ο.κ., αφού εύκολα θα μπορούσε να είχε

Απ.: Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχουν πολιτικοί συναισθηματισμοί. Οι δανειστές θέλουν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους και αυτό είναι που καθορίζει τη στάση τους. Προφανώς θα ήθελαν να διευκολύνουν μια φιλική προς αυτούς κυβέρνηση. ***Το γεγονός ότι δεν το κάνουν, οφείλεται κυρίως στο ότι πιστεύουν πως αυτή η κυβέρνηση είναι τελειωμένη.*** *Γνωρίζουν ότι έρχεται ένας νέος διαπραγματευτής, μια νέα κυβέρνηση, που προσπαθούν να την υπονομεύσουν βάζοντάς της νέα εμπόδια. Επιπλέον, δεν θέλουν να δημιουργούνται προηγούμενα χωρίς αυτά να έχουν γίνει αναπόφευκτα.*

Ερ.: Για ποιο λόγο, λοιπόν, μια κυβέρνηση της αριστεράς να είναι πιο αποτελεσματική στη διαπραγμάτευση; Με δεδομένο και όσα είπατε περί αποφυγής παραδείγματος.

Απ.: Η θέση του ΣΥΡΙΖΑ εισάγει μια τομή. Δεν πρόκειται ούτε να διαχειριστούμε την υπάρχουσα κατάσταση ούτε και να διαπραγματευτούμε σε αυτό

διαπραγματευτής αυτοπροβάλλεται ως ο φορέας, που θα ασκήσει τον «εκβιασμό του αδυνάτου» και αυτό ονομάζεται «τομή» και «ριζοσπαστισμός» απέναντι σε μια «φθαρμένη» κυβέρνηση, που θεωρείται «τελειωμένη» από τους «δανειστές». Η «έλευση» του Σύριζα, όμως, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, όπως έχουμε ήδη γράψει, δεν είναι ένα αναμενόμενο γεγονός, αλλά μια εξελισσόμενη κατάσταση. Είναι η επόμενη φάση μιας ιδιαίτερα μακρόχρονης διαδικασίας, που μεταξύ άλλων συμπεριλαμβάνει μια συνεχή εναλλαγή σχημάτων διακυβέρνησης, πολιτικών προσώπων, που εναλλάσσονται σε διάφορες θέσεις και κομματικούς σχηματισμούς, ώστε να λύνεται σε κάθε περίοδο η κοινή «εξίσωση» για τις διάφορες μερίδες των εξουσιαστών μέσα και έξω από τον ελλαδικό χώρο.

Βουρ, λοιπόν, για τον εκλογικό πατσά -όποτε σερβιριστεί- και όποιος αντέξει.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΕΣ «ΝΙΚΕΣ», ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ «ΗΤΤΕΣ»;

*«Πόσα πόδια έχει ένας σκύλος
αν ονομάσουμε την ουρά του «πόδι»;
Τέσσερα. Το να λέμε την ουρά «πόδι»,
δεν την κάνει πόδι».*

ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ, 1809-1865 πρόεδρος των ΗΠΑ

*Όταν λέω την αλήθεια, δεν το κάνω για να πείσω
εκείνους που δεν τη γνωρίζουν,
αλλά για να υπερασπιστώ αυτούς που τη γνωρίζουν».*

WILLIAM BLAKE, 1757-1827,
άγγλος ποιητής και ζωγράφος

Η ΑΛΗΘΕΙΑ είναι ολόκληρη αλήθεια; Ή μήπως όχι; Είναι άραγε τα αποφάγια που μας «κερνάει» η εξουσία και η επίσημη ενημέρωση τα ονομάζει πληροφόρηση και ειδήσεις;

ΑΛΗΘΕΙΑ είναι οι αυταπάτες και οι ψευδαισθήσεις, που «οφείλουμε» να καταναλώσουμε κατά πως μας συμβουλεύουν οι «δικοί» και οι «φίλοι» και μάλιστα να τα χωνέψουμε ιδιαίτερα στους καιρούς της «ανάγκης»;

Ποιά είναι η σχέση της με την πολιτική;

Η αλήθεια έχει ιδιοκτήτες, έστω εκείνους, που αρέσκονται να την ορίζουν ως φορείς της επαναστατικής ιδεολογίας και του κινήματος;

Απαντήσεις και απόψεις από μέρους μας έχει επιχειρηθεί επανειλημμένα να καταγραφούν, έχοντας βέβαια κάθε επίγνωση ότι θα επιστρέφουμε συχνά στα ίδια ζητήματα.

Θα πούμε, όμως, μόνο τούτο. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Είναι το φως που αγωνίζεται να μην θαμπώσει από το σκοτάδι καμμιάς μορφής εξουσίας συμπεριλαμβανομένης και εκείνης των κάθε λογής επίδοξων επαναστατών.

Έχουν, όμως, επίσης γραφτεί τόσα και τόσα για την εθελοδουλεία. Ότι είναι η εμπέδωση κάθε μορφής εξουσίας, ότι είναι η άνευ όρων απεμπόληση της κριτικής σκέψης, της απλής αμφισβήτησης, ακόμα και εκείνης της πρωτόλειας ρήξης με όσα ορίζονται ως αυθαιρεσίες.

Είναι λανθασμένη οπτική, κατά την γνώμη μας, εκείνη που δεν υπολογίζει τις διακυμάνσεις σ' αυτήν την περίπτωση. Η κορύφωση δεν έρχεται από μόνη της. Προϋποθέτει μια πολυσύνθετη διαδικασία.

Οι ειδικοί, όμως, είναι ενθουσιασμένοι με τα αποτε-

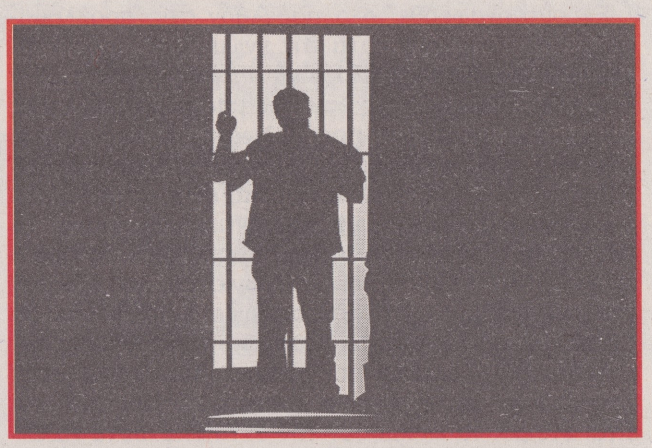
φισβητηθούν. Έτσι, ο ορθολογισμός έρχεται δαφνοστεφανωμένος να αντιταχθεί με το «παράλογο» της άρνησης της πλήρους υποταγής ή της ένταξης στην τεχνολογική κοινωνία.

Κάθε μέθοδος καταναγκασμού, που ανανεώνει τις υπάρχουσες, σε περιόδους κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής «κρίσης», έρχεται να επιβληθεί μέσα από λέξεις που διεγείρουν συναισθήματα και πάθη, τόσο αρνητικά όσο και θετικά, κάτι που είναι ζητούμενο για την εξουσία και όχι απευκταίο γεγονός.

Οι αντιθέσεις, όπως γνωρίζουν οι τεχνικοί της εξουσίας, η ανομοιογένεια στους κόλπους των εξουσιαστικών μερίδων δεν αναιρεί την δυνατότητα επιβολής από μέρους τους, αλλά την διευρύνει. Τα αποτελέσματα είναι πράγματι εντυπωσιακά, όταν η τελική σύγκλιση φοράει τον μανδύα του ανθρωπισμού. Εδώ προνομιακό πεδίο για κάθε εξουσία είναι αυτό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ενώ η επιβολή γίνεται σκληρότερη, ολοένα και πιο ασφυκτική, πρέπει να πιστέψουμε στα «δικαιώματα» που δεν είναι αναλώσιμα. Και η παράσταση ανεβαίνει, κατεβαίνει, ξανά και ξανά, με νέους κομπάρσους ή πρωταγωνιστές να προστίθενται στους παλαιότερους, προσαρμόζεται στους «εύκολους» ή «δύσκολους» καιρούς, στις κινηματικές ανάγκες ή στις κομματικές συμμαχίες που αλλάζουν, στην «νέα εποχή».

Το κίνημα, ισχυρίζονται πολλοί, πνέει τα λοίσθια. Δεν υπάρχει χώρος και χρόνος για κριτική, ούτε για κάποιο έστω στοιχειώδες ξεκαθάρισμα απόψεων. Οι αναρχικοί πρέπει να είναι κοντά με την αριστερά τώρα που έρχονται οι μέρες της δεν είναι καιρός για πολυτέλειες και «καθαρότητες». Μοιάζουν πράγματι αυτά τα λόγια με εκείνη την προτροπή, πριν από δεκαετίες, να γίνουν οι αναρχικοί «λίγο» μπολσεβίκοι. Μήπως δεν έχει αλλάξει τίποτε από τότε;

Ας δούμε ορισμένα θέματα που ήρθαν (;) στην επιφάνεια με αφορμή την απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού ξεκαθαρίζοντας ότι αν κάτι διακρίνει τους αναρχικούς από ολόκληρο τον εξουσιαστικό συρφετό είναι η αγάπη τους για την ελευθερία, αλλά και η βούλησή τους να διατηρούν την ικανότητα να αναλύουν καταστά-

η διαπραγμάτευση, οι πολιτικές τεχνικές να αναδεικνύονται ως μέσα για την κοινωνική απελευθέρωση. Δεν μπορεί το κράτος να προχωρεί ακάθεκτο στους σχεδιασμούς του και αυτό να ονομάζεται νίκη και ανυποχώρητος αγώνας του κινήματος!!!

Δεν μπορεί κάποιος να θεωρεί εαυτόν αναρχικό και είτε να τελεί σε πλήρη σύγχυση περί των αναρχικών ιδεών, είτε να αλλάζει κάθε μήνα απόψεις σαν τα πουκάμισα. Δεν μπορεί να επιδεικνύεται τέτοια απαξία, αλλά και σκληρότητα με λόγια και με πράξεις απέναντι σε ολόκληρη την κοινωνία, και την ίδια στιγμή το ευρύτερο περιβάλλον να απολαμβάνει την αφόρητη δυσοσμία που εκπέμπει ο συγχρωτισμός με ό,τι χειρότερο έχει να κάνει με τον λεγόμενο κόσμο της νύχτας.

Πρώτα απ' όλα θα αναφερθούμε στο ζήτημα αυτής καθεαυτής της απεργίας πείνας.

Σε προγενέστερο χρόνο και με αφορμή την απεργία πείνας του Κώστα Σακκά, ανέφερε ο Νίκος Ρωμανός μεταξύ άλλων σε κείμενό του στις 23 Ιουνίου του 2013:

*«**Η απεργία πείνας αποτελεί το έσχατο μέσο αγώνα ενός ανθρώπου της επανάστασης** [...] Τα κοινά σημεία σύνδεσης (Σημείωση: αναφέρεται σε διάφορους απεργούς πείνας) μπορεί να είναι από ελάχιστα έως*

αλλά για να υπερασπιστώ αυτούς που τη γνωρίζουν».

WILLIAM BLAKE, 1757-1827,
άγγλος ποιητής και ζωγράφος

Η ΑΛΗΘΕΙΑ είναι ολόκληρη αλήθεια; Ή μήπως όχι; Είναι άραγε τα αποφάγια που μας «κερνάει» η εξουσία και η επίσημη ενημέρωση τα ονομάζει πληροφόρηση και ειδήσεις;

ΑΛΗΘΕΙΑ είναι οι αυταπάτες και οι ψευδαισθήσεις, που «οφείλουμε» να καταναλώσουμε κατά πως μας συμβουλεύουν οι «δικοί» και οι «φίλοι» και μάλιστα να τα χωνέψουμε ιδιαίτερα στους καιρούς της «ανάγκης»;

Ποιά είναι η σχέση της με την πολιτική;

Η αλήθεια έχει ιδιοκτήτες, έστω εκείνους, που αρέσκονται να την ορίζουν ως φορείς της επαναστατικής ιδεολογίας και του κινήματος;

Απαντήσεις και απόψεις από μέρους μας έχει επιχειρηθεί επανειλημμένα να καταγραφούν, έχοντας βέβαια κάθε επίγνωση ότι θα επιστρέφουμε συχνά στα ίδια ζητήματα.

Θα πούμε, όμως, μόνο τούτο. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Είναι το φως που αγωνίζεται να μην θαμπώσει από το σκοτάδι καμμιάς μορφής εξουσίας συμπεριλαμβανομένης και εκείνης των κάθε λογής επίδοξων επαναστατών.

Έχουν, όμως, επίσης γραφτεί τόσα και τόσα για την εθελοδουλεία. Ότι είναι η εμπέδωση κάθε μορφής εξουσίας, ότι είναι η άνευ όρων απεμπόληση της κριτικής σκέψης, της απλής αμφισβήτησης, ακόμα και εκείνης της πρωτόλειας ρήξης με όσα ορίζονται ως αυθαιρεσίες.

Είναι λανθασμένη οπτική, κατά την γνώμη μας, εκείνη που δεν υπολογίζει τις διακυμάνσεις σ' αυτήν την περίπτωση. Η κορύφωση δεν έρχεται από μόνη της. Προϋποθέτει μια πολυσύνθετη διαδικασία.

Οι ειδικοί, όμως, είναι ενθουσιασμένοι με τα αποτελέσματα. Στην τελική φάση το «υποκείμενο» δεν δείχνει πια καμία διάθεση να ελευθερωθεί. Μάλλον έχει ξεχάσει αυτόν τον προορισμό ή αυτή την πηγή, αν θέλετε. Το «υποκείμενο» πλέον δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό του χωρίς τις «αλυσίδες» του, δυσανασχετεί όταν του τις αφαιρούν, τις θεωρεί πια σάρκα από την σάρκα του, είναι έτοιμο να αγωνιστεί, ακόμη και να πεθάνει για να μην τις αποχωριστεί. Το αγρίμι αρχίζει να μεταμορφώνεται σε αρνάκι. Η εξημέρωση είναι πλέον γεγονός.

Η επίδειξη εκ μέρους της εξουσίας αυτής της επιτυχίας είναι απαραίτητη. Όχι μόνο για τον παραδειγματισμό των υπολοίπων. Η επίδειξη του αποτελέσματος κατοχυρώνει και την απόδειξη της μεταμόρφωσης, το βαθμό της δυσκολίας της, τα εμπόδια που προσπεράστηκαν, την σκληρότητα που κάμφθηκε, ακόμα και εκείνον τον «κίνδυνο» της ματαίωσης του εγχειρήματος, που όμως προσπεράσθηκε.

Κάθε μέθοδος καταναγκασμού, που ανανεώνει τις υπάρχουσες, σε περιόδους κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής «κρίσης», έρχεται να επιβληθεί μέσα από λέξεις που διεγείρουν συναισθήματα και πάθη, τόσο αρνητικά όσο και θετικά, κάτι που είναι ζητούμενο για την εξουσία και όχι απευκταίο γεγονός.

Οι αντιθέσεις, όπως γνωρίζουν οι τεχνικοί της εξουσίας, η ανομοιογένεια στους κόλπους των εξουσιαστικών μερίδων δεν αναιρεί την δυνατότητα επιβολής από μέρους τους, αλλά την διευρύνει. Τα αποτελέσματα είναι πράγματι εντυπωσιακά, όταν η τελική σύγκλιση φοράει τον μανδύα του ανθρωπισμού. Εδώ προνομιακό πεδίο για κάθε εξουσία είναι αυτό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ενώ η επιβολή γίνεται σκληρότερη, ολοένα και πιο ασφυκτική, πρέπει να πιστέψουμε στα «δικαιώματα» που δεν είναι αναλώσιμα. Και η παράσταση ανεβαίνει, κατεβαίνει, ξανά και ξανά, με νέους κομπάρσους ή πρωταγωνιστές να προστίθενται στους παλαιότερους, προσαρμόζεται στους «εύκολους» ή «δύσκολους» καιρούς, στις κινηματικές ανάγκες ή στις κομματικές συμμαχίες που αλλάζουν, στην «νέα εποχή».

Το κίνημα, ισχυρίζονται πολλοί, πνέει τα λοίσθια. Δεν υπάρχει χώρος και χρόνος για κριτική, ούτε για κάποιο έστω στοιχειώδες ξεκαθάρισμα απόψεων. Οι αναρχικοί πρέπει να είναι κοντά με την αριστερά· τώρα που έρχονται οι μέρες της δεν είναι καιρός για πολυτέλειες και «καθαρότητες». Μοιάζουν πράγματι αυτά τα λόγια με εκείνη την προτροπή, πριν από δεκαετίες, να γίνουν οι αναρχικοί «λίγο» μπολσεβίκοι. Μήπως δεν έχει αλλάξει τίποτε από τότε;

Ας δούμε ορισμένα θέματα που ήρθαν (;) στην επιφάνεια με αφορμή την απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού ξεκαθαρίζοντας ότι αν κάτι διακρίνει τους αναρχικούς από ολόκληρο τον εξουσιαστικό συρφετό είναι η αγάπη τους για την ελευθερία, αλλά και η βούλησή τους να διατηρούν την ικανότητα να αναλύουν καταστάσεις και γεγονότα, να εναντιώνονται σε κάθε μορφή, άτυπη ή μη, φίμωσης των απόψεών τους, αλλά και η πλήρης διαφοροποίησή τους από τα κόμματα και τις λογικές τους, όχι στα λόγια αλλά και στην πράξη, με συνέπεια και ανυποχώρητα.

Οι αναρχικοί δεν είναι ασήμαντοι παρλαπίπες που καμώνονται τους ειδικούς στα φιλοσοφικά ζητήματα. Ούτε καρικατούρες ειδημόνων σε τάχα θεωρητικά ζητήματα. Το κινηματικό κουρμπέτι δεν έχει έλλειψη από δαύτους. Τυπικά υποδείγματα αποτυχημένων με ό,τι καταπιάστηκαν, πιότερο γνωστοί για τις αποτυχίες τους, μα φορτωμένοι με κινηματικά παράσημα παρ' όλα αυτά και γνωστοί στα κινηματικά μετερίζια, αφού στα ύστερα της σύντομης «συνταξιοδότησης» τους και την κατάλληλη ώρα έγλειψαν και συνεχίζουν να γλείφουν εκεί που παλαιότερα έφτυναν. Και όμως είναι «μέσα». Γράφουν ή μιλούν ότι είναι «μέσα» στο κίνημα και νιώθεις ότι λιγώνονται. Οι μπουρδολογίες

η διαπραγμάτευση, οι πολιτικές τεχνικές να αναδεικνύονται ως μέσα για την κοινωνική απελευθέρωση. Δεν μπορεί το κράτος να προχωρεί ακάθεκτο στους σχεδιασμούς του και αυτό να ονομάζεται νίκη και ανυποχώρητος αγώνας του κινήματος!!!

Δεν μπορεί κάποιος να θεωρεί εαυτόν αναρχικό και είτε να τελεί σε πλήρη σύγχυση περί των αναρχικών ιδεών, είτε να αλλάζει κάθε μήνα απόψεις σαν τα πουκάμισα. Δεν μπορεί να επιδεικνύεται τέτοια απαξία, αλλά και σκληρότητα με λόγια και με πράξεις απέναντι σε ολόκληρη την κοινωνία, και την ίδια στιγμή το ευρύτερο περιβάλλον να απολαμβάνει την αφόρητη δυσοσμία που εκπέμπει ο συγχρωτισμός με ό,τι χειρότερο έχει να κάνει με τον λεγόμενο κόσμο της νύχτας.

Πρώτα απ' όλα θα αναφερθούμε στο ζήτημα αυτής καθεαυτής της απεργίας πείνας.

Σε προγενέστερο χρόνο και με αφορμή την απεργία πείνας του Κώστα Σακκά, ανέφερε ο Νίκος Ρωμανός μεταξύ άλλων σε κείμενό του στις 23 Ιουνίου του 2013:

*«**Η απεργία πείνας αποτελεί το έσχατο μέσο αγώνα ενός ανθρώπου της επανάστασης** [...] Τα κοινά σημεία σύνδεσης (Σημείωση: αναφέρεται σε διάφορους απεργούς πείνας) μπορεί να είναι από ελάχιστα έως ανύπαρκτα υπάρχει όμως μια απόφαση που παραμένει ίδια **«Μάχομαι μέχρι το τέλος.»** [...] Αυτή ακριβώς η απόφαση έχει σταθεί ικανή ώστε να δημιουργήσει έναν **ιδιότυπο εκβιασμό** που ασκείται εναντία στο κράτος. **Ένας εκβιασμός που όσο οξύμωρο και αν ακούγεται έχει αποκτήσει σημαντική διαπραγματευτική ισχύ εξαιτίας των νεκρών απεργών πείνας. Φυσικά από την στιγμή που μιλάμε για διαπραγματευτική ισχύ αναγνωρίζουμε την ύπαρξη ισορροπιών μέσα στον επαναστατικό πόλεμο οι οποίες σχηματίζονται από τις κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες της εκάστοτε εποχής και την πόλωση που επικρατεί ανάμεσα σε κρατιστές και επαναστάτες**. Αυτό δεν σημαίνει ότι τις σεβόμαστε και ο στόχος που θέτουμε είναι να τις εκτρέψουμε και να τις ρίξουμε στα βράχια. Ούτε όμως σημαίνει ότι δεν τις χαρτογραφούμε, τις εντοπίζουμε και τις χρησιμοποιούμε προς όφελος μας. **Η απεργία πείνας είναι ακριβώς αυτή η περί-***

βαια κάθε επίγνωση ότι θα επιστρέφουμε συχνά στα ίδια ζητήματα.

Θα πούμε, όμως, μόνο τούτο. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Είναι το φως που αγωνίζεται να μην θαμπώσει από το σκοτάδι καμμιάς μορφής εξουσίας συμπεριλαμβανομένης και εκείνης των κάθε λογής επίδοξων επαναστατών.

Έχουν, όμως, επίσης γραφτεί τόσα και τόσα για την εθελοδουλεία. Ότι είναι η εμπέδωση κάθε μορφής εξουσίας, ότι είναι η άνευ όρων απεμπόληση της κριτικής σκέψης, της απλής αμφισβήτησης, ακόμα και εκείνης της πρωτόλειας ρήξης με όσα ορίζονται ως αυθαιρεσίες.

Είναι λανθασμένη οπτική, κατά την γνώμη μας, εκείνη που δεν υπολογίζει τις διακυμάνσεις σ' αυτήν την περίπτωση. Η κορύφωση δεν έρχεται από μόνη της. Προϋποθέτει μια πολυσύνθετη διαδικασία.

Οι ειδικοί, όμως, είναι ενθουσιασμένοι με τα αποτελέσματα. Στην τελική φάση το «υποκείμενο» δεν δείχνει πια καμία διάθεση να ελευθερωθεί. Μάλλον έχει ξεχάσει αυτόν τον προορισμό ή αυτή την πηγή, αν θέλετε. Το «υποκείμενο» πλέον δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό του χωρίς τις «αλυσίδες» του, δυσανασχετεί όταν του τις αφαιρούν, τις θεωρεί πια σάρκα από την σάρκα του, είναι έτοιμο να αγωνιστεί, ακόμη και να πεθάνει για να μην τις αποχωριστεί. Το αγρίμι αρχίζει να μεταμορφώνεται σε αρνάκι. Η εξημέρωση είναι πλέον γεγονός.

Η επίδειξη εκ μέρους της εξουσίας αυτής της επιτυχίας είναι απαραίτητη. Όχι μόνο για τον παραδειγματισμό των υπολοίπων. Η επίδειξη του αποτελέσματος κατοχυρώνει και την απόδειξη της μεταμόρφωσης, το βαθμό της δυσκολίας της, τα εμπόδια που προσπεράστηκαν, την σκληρότητα που κάμφθηκε, ακόμα και εκείνον τον «κίνδυνο» της ματαίωσης του εγχειρήματος, που όμως προσπεράσθηκε.

Το πέρασμα από την μια κατάσταση στην άλλη πρέπει να γίνει αντιληπτό ως το «δώρο» που προσφέρει η εξουσία, μια εικόνα που θα κάμψει και τελικά θα εξουδετερώσει κάθε κριτική ικανότητα.

Το ελάσσον γίνεται μείζον και το αντίστροφο. Εδώ πια η καταστολή παρουσιάζεται σαν το πεπρωμένο, που είναι αδύνατο να αποφύγουμε. Η προσαρμοστικότητα, αναγκαία συνθήκη, αφού είναι αδύνατη η σύγκρουση με την τεχνολογική κοινωνία ή με τα μέσα που κατέχει ο εχθρός, ενώ η ιδεολογική σκέψη αποστασιοποιείται από την πραγματικότητα, αυτή την φορά δικαιωμένη και στεφανωμένη με τα αγωνιστικά παράσημα, που είναι τουλάχιστον ιεροσυλία να αμλους» καιρούς, στις κινηματικές ανάγκες ή στις κομματικές συμμαχίες που αλλάζουν, στην «νέα εποχή».

Το κίνημα, ισχυρίζονται πολλοί, πνέει τα λοίσθια. Δεν υπάρχει χώρος και χρόνος για κριτική, ούτε για κάποιο έστω στοιχειώδες ξεκαθάρισμα απόψεων. Οι αναρχικοί πρέπει να είναι κοντά με την αριστερά· τώρα που έρχονται οι μέρες της δεν είναι καιρός για πολυτέλειες και «καθαρότητες». Μοιάζουν πράγματι αυτά τα λόγια με εκείνη την προτροπή, πριν από δεκαετίες, να γίνουν οι αναρχικοί «λίγο» μπολσεβίκοι. Μήπως δεν έχει αλλάξει τίποτε από τότε;

Ας δούμε ορισμένα θέματα που ήρθαν (;) στην επιφάνεια με αφορμή την απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού ξεκαθαρίζοντας ότι αν κάτι διακρίνει τους αναρχικούς από ολόκληρο τον εξουσιαστικό συρφετό είναι η αγάπη τους για την ελευθερία, αλλά και η βούλησή τους να διατηρούν την ικανότητα να αναλύουν καταστάσεις και γεγονότα, να εναντιώνονται σε κάθε μορφή, άτυπη ή μη, φίμωσης των απόψεών τους, αλλά και η πλήρης διαφοροποίησή τους από τα κόμματα και τις λογικές τους, όχι στα λόγια αλλά και στην πράξη, με συνέπεια και ανυποχώρητα.

Οι αναρχικοί δεν είναι ασήμαντοι παρλαπίπες που καμώνονται τους ειδικούς στα φιλοσοφικά ζητήματα. Ούτε καρικατούρες ειδημόνων σε τάχα θεωρητικά ζητήματα. Το κινηματικό κουρμπέτι δεν έχει έλλειψη από δαύτους. Τυπικά υποδείγματα αποτυχημένων με ό,τι καταπιάστηκαν, πιότερο γνωστοί για τις αποτυχίες τους, μα φορτωμένοι με κινηματικά παράσημα παρ' όλα αυτά και γνωστοί στα κινηματικά μετερίζια, αφού στα ύστερα της σύντομης «συνταξιοδότησης» τους και την κατάλληλη ώρα έγλειψαν και συνεχίζουν να γλείφουν εκεί που παλαιότερα έφτυναν. Και όμως είναι «μέσα». Γράφουν ή μιλούν ότι είναι «μέσα» στο κίνημα και νιώθεις ότι λιγώνονται. Οι μπουρδολογίες τους, όσο πιο εξόφθαλμες γίνονται με τον καιρό άλλο τόσο φαίνεται να αποκτούν υπεραξία στο κινηματικό χρηματιστήριο. Και όμως έτσι είσαι «μέσα». Η συνταγή του κινηματικού παράγοντα δεν θέλει περισσότερα.

Εμείς, πάντως, θα συνεχίσουμε να αναπνέουμε άλλον αέρα.

Δεν έχουμε καμμία πρόθεση να αναδείξουμε «ήρωες», ούτε και «χαμένους». Δεν μας ενδιαφέρουν οι «νίκες» ή «ήττες» της πολιτικής και των κινημάτων. Τους τις χαρίζουμε. Δεν μπορεί, όμως, η πιο βαθιά κομματίλα που χαρακτηρίζει εδώ και καιρό το κίνημα να ταυτίζεται με την αναρχία και να περιμένουν την απόλυτη σιωπή. Δεν μπορεί ο εκβιασμός, η εξαπάτηση, καμίσα. Δεν μπορεί να επιδεικνύεται τέτοια απαξία, αλλά και σκληρότητα με λόγια και με πράξεις απέναντι σε ολόκληρη την κοινωνία, και την ίδια στιγμή το ευρύτερο περιβάλλον να απολαμβάνει την αφόρητη δυσοσμία που εκπέμπει ο συγχρωτισμός με ό,τι χειρότερο έχει να κάνει με τον λεγόμενο κόσμο της νύχτας.

Πρώτα απ' όλα θα αναφερθούμε στο ζήτημα αυτής καθεαυτής της απεργίας πείνας.

Σε προγενέστερο χρόνο και με αφορμή την απεργία πείνας του Κώστα Σακκά, ανέφερε ο Νίκος Ρωμανός μεταξύ άλλων σε κείμενό του στις 23 Ιουνίου του 2013:

*«**Η απεργία πείνας αποτελεί το έσχατο μέσο αγώνα ενός ανθρώπου της επανάστασης** [...] Τα κοινά σημεία σύνδεσης (Σημείωση: αναφέρεται σε διάφορους απεργούς πείνας) μπορεί να είναι από ελάχιστα έως ανύπαρκτα υπάρχει όμως μια απόφαση που παραμένει ίδια «**Μάχομαι μέχρι το τέλος.**» [...] Αυτή ακριβώς η απόφαση έχει σταθεί ικανή ώστε να δημιουργήσει έναν **ιδιότυπο εκβιασμό** που ασκείται εναντία στο κράτος. **Ένας εκβιασμός που όσο οξύμωρο και αν ακούγεται έχει αποκτήσει σημαντική διαπραγματευτική ισχύ εξαιτίας των νεκρών απεργών πείνας. Φυσικά από την στιγμή που μιλάμε για διαπραγματευτική ισχύ αναγνωρίζουμε την ύπαρξη ισορροπιών μέσα στον επαναστατικό πόλεμο οι οποίες σχηματίζονται από τις κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες της εκάστοτε εποχής και την πόλωση που επικρατεί ανάμεσα σε κρατιστές και επαναστάτες.** Αυτό δεν σημαίνει ότι τις σεβόμαστε και ο στόχος που θέτουμε είναι να τις εκτρέψουμε και να τις ρίξουμε στα βράχια. Ούτε όμως σημαίνει ότι δεν τις χαρτογραφούμε, τις εντοπίζουμε και τις χρησιμοποιούμε προς όφελος μας. **Η απεργία πείνας είναι ακριβώς αυτή η περίπτωση, όπου το ανθρωπιστικό προσωπείο της δημοκρατίας χρησιμοποιείται ώστε να επιτευχθούν οι απαιτήσεις του αγωνιστή.** Μια μάχη που διεξάγεται απέναντι στην πολιτική εκπροσώπηση του συστήματος, την δημοκρατία, ένας εκρηκτικός μηχανισμός που ο αγωνιστής επιλέγει να τοποθετήσει μέσα στο σώμα του και να βαδίσει στο σημείο που βρίσκονται τα θεμέλια της δημοκρατικής συνοχής κοινοποιώντας πως σε περίπτωση που δεν εκπληρωθεί το αίτημα του, η έκρηξη που θα ακολουθήσει θα έχει αλυσιδωτές αντιδράσεις στο εσωτερικό της δημοκρατίας [...] **Φυσικά όλα αυτά απαιτούν την ακύρωση κάθε θεσμικής δια-***

συνέχεια στη σελ. 6

Συνέχεια από τη σελ. 5

μεσολάβησης και τον σαφή διαχωρισμό μας από αριστερές κορώνες και τα μπάσταρδα τους».

Έχουμε αναφερθεί στο παρελθόν στις προβληματικές που υπάρχουν κατά την γνώμη μας από αναρχικής σκοπιάς στην διεξαγωγή απεργίας πείνας. Δεν θεωρούμε, βέβαια, τους εαυτούς μας θεματοφύλακες αυτών των απόψεων, που άλλωστε ενστερνίζονται αρκετοί ακόμη αναρχικοί ή και συλλογικότητες με παραπλήσια ή ακόμα και διαφορετικά επιχειρήματα.

Εδώ, όμως, διαβάζουμε εκπληκτικά πράγματα. Το «μάχομαι μέχρι το τέλος» που χαρακτήρισε πράγματι ιστορικά την απεργία πείνας αγωνιστών, που έδωσαν την ζωή τους μη τερματίζοντας την απεργία πείνας διότι το κράτος δεν υποχωρούσε, ενισχύει την διαπραγματευτική ισχύ εκείνων που αναγνωρίζουν την ύπαρξη «ισορροπιών μέσα στον επαναστατικό πόλεμο», και είναι έτοιμοι να εκβιάσουν τον αντίπαλο ώστε να εκπληρωθεί το αίτημά τους. Ναι, καλά διαβάσατε. Έτσι η «απεργία πείνας είναι ακριβώς αυτή η περίπτωση, όπου το ανθρωπιστικό προσωπείο της δημοκρατίας χρησιμοποιείται ώστε να επιτευχθούν οι απαιτήσεις του αγωνιστή». Μόνο που στους εκβιασμούς επικρατεί εκείνος που ελέγχει την κατάσταση, δηλαδή έχει μεγαλύτερη ισχύ. Εκείνος θα παραχωρήσει άμεσα ή έμμεσα εκείνα που θεωρεί ότι αναλογούν στην περίσταση που έχει μπροστά του, εκείνος θα προχωρήσει στους σχεδιασμούς του και αυτός στην περίπτωση αυτή δεν είναι άλλος από το κράτος. Όσο για την ακύρωση κάθε θεσμικής μεσολάβησης εδώ πια είναι για να γελάει κάθε πικραμένος...

Στις 9-11-2014, στο ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΝΑΡΞΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ επαναδιατυπώνεται το σκεπτικό:

«Οι νόμοι, εκτός από εργαλεία ελέγχου και καταστολής, αποτελούν ταυτόχρονα και μια διατήρηση ισορροπιών ή αλλιώς αυτό που επιγραμματικά ονομάζουμε κοινωνικά συμβόλαια, αντανακλούν κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς και διαμορφώνουν τμηματικά ορισμένες θέσεις διεξαγωγής του κοινωνικού πολέμου. Γι' αυτό και η επιλογή που κάνω θέλω να είναι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρη: δεν υπερασπίζομαι τη νομιμότητά τους· αντίθετα, απευθύνω έναν πολιτικό εκβιασμό ώστε να κερδίσω ανάσες ελευθερίας από την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού».

*και να το κάνουμε **ήταν και θα είναι ο πιο σκληρός εκβιασμός απέναντι στο δημοκρατικό προσωπείο του κράτους.** [...]Και γω από την μεριά μου κοιτώντας από την μία έναν αυξανόμενο περιορισμό τόσο σε εμάς, κυρίως σε εμάς για την ακρίβεια, και από την άλλη μια δυνατότητα που μου παράγεται βάσει των δικών τους νόμων επέλεξα την απεργία πείνας, όχι κάνοντας μία επίκληση στην αστική νομιμότητα αλλά **θέτοντας έναν εκβιασμό και προκαλώντας το δήθεν ανθρωπιστικό χαρακτήρα του συστήματος** [...] Το θέμα είναι εάν υπάρχει ας πούμε **μία περίπτωση διαπραγμάτευσης** να σου πουν ότι θα σε πηγαίνουμε εμείς. Αλλά θα με πηγαίνουνε αυτοί ας πούμε πώς; Δηλαδή άμα κάτσεις και το σκεφτείς λίγο, θα μπαίνουνε τα ΕΚΑΜ στο πανεπιστήμιο τρεις φορές τη βδομάδα και θα ανοίγουνε την πόρτα με κουκούλες και θα λένε αστυνομία, όλοι κάτω [...] και θα κάθονται από πάνω μου; Είναι κάπως ψιλοοξύμωρο. Δηλαδή ακόμα και να γίνει ας πούμε αν μη τί άλλο θα έχει ενδιαφέρον, θα έχει πλάκα. Αλλά εντάξει εγώ σκέφτομαι ας πούμε, προφανώς, **πρέπει να έχεις στο μυαλό σου διαπραγματευτικά χαρτιά σε μια τέτοια περίπτωση, όπως και σε κάθε απεργία πείνας, αλλά σκέφτομαι να το τραβήξω όσο γίνεται ας πούμε για αυτό που θέλω εγώ.** Αυτό.».* Εδώ ανοίγοντας λίγο παραπάνω τα χαρτιά του «αποκαλύπτει» ότι σκέφτεται να το τραβήξει όσο γίνεται, αλλά έχει στο μυαλό του και διαπραγματευτικά χαρτιά, «όπως και σε κάθε απεργία πείνας».

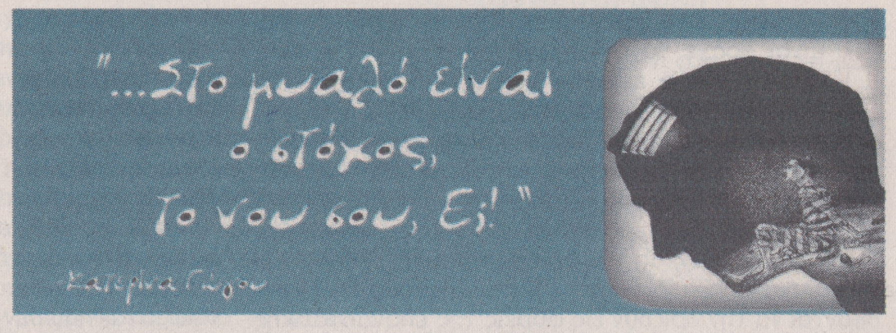
Εδώ βέβαια «το μάχομαι μέχρι τέλους» αφορά τους νεκρούς απεργούς πείνας και όχι τον ίδιο αφού δηλώνει ευθαρσώς ότι θα το τραβήξει «όσο γίνεται».

Στις 3-12-2014 με νέα ανακοίνωση του ο απεργός πείνας δηλώνει:

*«Με λίγα λόγια η εγκυρότητα της προσφυγής ακυρώνεται δια στόματος υπουργού απλά και ξεκάθαρα. **Όλο αυτό ντυμένο με την ανυπόστατη πρόταση για μαθήματα μέσω τηλεδιάσκεψης αντί αδειών, η οποία δεν ευσταθεί λόγω των εργαστηρίων που έχουν αναγκαστική παρουσία, ενώ ανοίγει και τον δρόμο***

*στηκε στη Βουλή **με μοναδικό αποδέκτη εμένα**, είχε μεγάλες διαφορές από τις αρχικές εξαγγελίες του υπουργού Δικαιοσύνης κάνοντας εν τέλει δεκτή την απαίτησή μου ακόμα και αν αυτό συνεπάγεται το να «φοράω βραχιολάκι». Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτή η νίκη ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που ασκήσαμε για αυτό και ο κόσμος του αγώνα και η Μαχητική Αναρχία είναι αδιαμφισβήτητα ηθικά, πολιτικά και πρακτικά οι μεγάλοι νικητές».*

Μήπως ο απεργός δεν ενημερώθηκε για το περιεχόμενο της τροπολογίας, μήπως ξεγελάστηκε από τους διαπραγματευτές (δικηγόροι, γονείς, κόμματα κλπ); Και καλά, ο νεαρός Ρωμανός δεν γνώριζε από πολιτική, [η μεγαλομανία (ανεκδιήγητο το συμπέρασμα ότι η τροπολογία που ψηφίστηκε στην βουλή είχε μοναδικό αποδέκτη τον εαυτό του!!!) δεν ήταν ποτέ καλός σύμβουλος σε κατά πολύ εμπειρότερους ανθρώπους], οι αλληλέγγυοι που πανηγυρίζουν δεν κατάλαβαν τίποτα; Μάλλον αρκετοί κατάλαβαν και πολύ καλά μάλιστα.

Διαβάζουμε στη διαδικτυακή σελίδα Ίντερ Άρμα μεταξύ άλλων στις 9-12-2014:

*«Με προμετωπίδα τις δικαστικές αρχές και τους πολιτικούς τους προϊσταμένους στο υπουργείο Δικαιοσύνης, το κράτος, κάνοντας χρήση της νομολογίας, μετακυλά την ευθύνη για την υγεία του συντρόφου στους γιατρούς του νοσοκομείου Γεννηματά, που νοσηλεύεται, αλλά και στον ίδιο, **προτείνοντας λύσεις, που ξέρουν από πριν πως θα απορριφθούν, σε μια προσπάθεια να έχει επικοινωνιακά το πάνω χέρι. Η πρόταση νομοσχεδίου, που θα καθιερώνει νομι-***

αρκετοί ακόμη αναρχικοί ή και συλλογικότητες με παραπλήσια ή ακόμα και διαφορετικά επιχειρήματα.

Εδώ, όμως, διαβάζουμε εκπληκτικά πράγματα. Το «μάχομαι μέχρι το τέλος» που χαρακτήρισε πράγματι ιστορικά την απεργία πείνας αγωνιστών, που έδωσαν την ζωή τους μη τερματίζοντας την απεργία πείνας διότι το κράτος δεν υποχωρούσε, ενισχύει την διαπραγματευτική ισχύ εκείνων που αναγνωρίζουν την ύπαρξη «ισορροπιών μέσα στον επαναστατικό πόλεμο», και είναι έτοιμοι να εκβιάσουν τον αντίπαλο ώστε να εκπληρωθεί το αίτημά τους. Ναι, καλά διαβάσατε. Έτσι η «απεργία πείνας είναι ακριβώς αυτή η περίπτωση, όπου το ανθρωπιστικό προσωπείο της δημοκρατίας χρησιμοποιείται ώστε να επιτευχθούν οι απαιτήσεις του αγωνιστή». Μόνο που στους εκβιασμούς επικρατεί εκείνος που ελέγχει την κατάσταση, δηλαδή έχει μεγαλύτερη ισχύ. Εκείνος θα παραχωρήσει άμεσα ή έμμεσα εκείνα που θεωρεί ότι αναλογούν στην περίσταση που έχει μπροστά του, εκείνος θα προχωρήσει στους σχεδιασμούς του και αυτός στην περίπτωση αυτή δεν είναι άλλος από το κράτος. Όσο για την ακύρωση κάθε θεσμικής μεσολάβησης εδώ πια είναι για να γελάει κάθε πικραμένος...

Στις 9-11-2014, στο ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΝΑΡΞΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ επαναδιατυπώνεται το σκεπτικό:

*«**Οι νόμοι, εκτός από εργαλεία ελέγχου και καταστολής, αποτελούν ταυτόχρονα και μια διατήρηση ισορροπιών ή αλλιώς αυτό που επιγραμματικά ονομάζουμε κοινωνικά συμβόλαια, αντανακλούν κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς και διαμορφώνουν τμηματικά ορισμένες θέσεις διεξαγωγής του κοινωνικού πολέμου. Γι' αυτό και η επιλογή που κάνω θέλω να είναι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρη: δεν υπερασπίζομαι τη νομιμότητά τους· αντίθετα, απευθύνω έναν πολιτικό εκβιασμό ώστε να κερδίσω ανάσες ελευθερίας από την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού**».*

Οι πολιτικοί εκβιασμοί, όπως είναι γνωστό, δεν υφίστανται χωρίς την αποδοχή του στοιχείου της διαπραγμάτευσης. Η διαπραγμάτευση προϋποθέτει όχι μόνο την αλληλοαναγνώριση των εμπλεκομένων μερών αλλά και τους κατάλληλους μεσολαβητές. Οι κοινωνικοπολιτικοί συσχετισμοί σε μια προεκλογική περίοδο, βέβαια, συνδιαμορφώνονται από σημαντικά κέντρα εξουσίας. Με άλλα λόγια, πώς είναι δυνατόν να διεξάγεται απεργία πείνας σε περίοδο σκληρής πολιτικής διαπραγμάτευσης για την επόμενη ημέρα (ανανέωση του μνημονίου, πιθανότητα πρόωρων εκλογών, εκλογή προέδρου της δημοκρατίας κ.λπ.) ο απεργός πείνας κατά δήλωση του «μπαίνει» στο παιχνίδι και είναι δυνατόν να μιλά για ακύρωση κάθε θεσμικής μεσολάβησης; Η συνέχεια των πραγμάτων μιλάει από μόνης της...

Σε τηλεφωνική τοποθέτηση του, ο Νίκος Ρωμανός

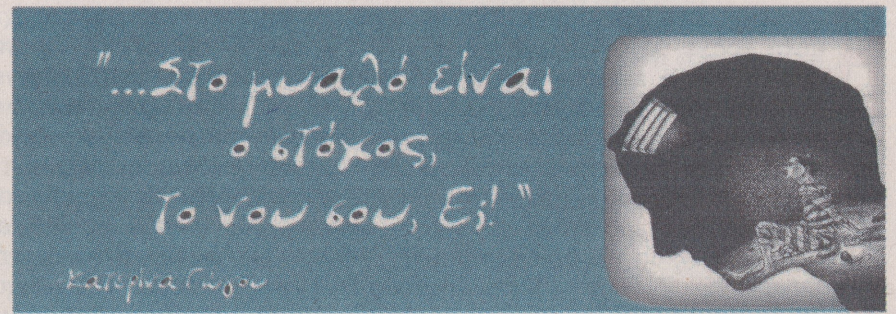
***δήθεν ανθρωπιστικό χαρακτήρα του συστήματος** [...] Το θέμα είναι εάν υπάρχει ας πούμε **μία περίπτωση διαπραγμάτευσης** να σου πουν ότι θα σε πηγαίνουμε εμείς. Αλλά θα με πηγαίνουνε αυτοί ας πούμε πώς; Δηλαδή άμα κάτσεις και το σκεφτείς λίγο, θα μπαίνουνε τα ΕΚΑΜ στο πανεπιστήμιο τρεις φορές τη βδομάδα και θα ανοίγουνε την πόρτα με κουκούλες και θα λένε αστυνομία, όλοι κάτω [...] και θα κάθονται από πάνω μου; Είναι κάπως ψιλοοξύμωρο. Δηλαδή ακόμα και να γίνει ας πούμε αν μη τί άλλο θα έχει ενδιαφέρον, θα έχει πλάκα. Αλλά εντάξει εγώ σκέφτομαι ας πούμε, προφανώς, **πρέπει να έχεις στο μυαλό σου διαπραγματευτικά χαρτιά σε μια τέτοια περίπτωση, όπως και σε κάθε απεργία πείνας, αλλά σκέφτομαι να το τραβήξω όσο γίνεται ας πούμε για αυτό που θέλω εγώ**. Αυτό.»*. Εδώ ανοίγοντας λίγο παραπάνω τα χαρτιά του «αποκαλύπτει» ότι σκέφτεται να το τραβήξει όσο γίνεται, αλλά έχει στο μυαλό του και διαπραγματευτικά χαρτιά, «όπως και σε κάθε απεργία πείνας».

Εδώ βέβαια «το μάχομαι μέχρι τέλους» αφορά τους νεκρούς απεργούς πείνας και όχι τον ίδιο αφού δηλώνει ευθαρσώς ότι θα το τραβήξει «όσο γίνεται».

Στις 3-12-2014 με νέα ανακοίνωσή του ο απεργός πείνας δηλώνει:

*«Με λίγα λόγια η εγκυρότητα της προσφυγής ακυρώνεται δια στόματος υπουργού απλά και ξεκάθαρα. **Όλο αυτό ντυμένο με την ανυπόστατη πρόταση για μαθήματα μέσω τηλεδιάσκεψης αντί αδειών, η οποία δεν ευσταθεί λόγω των εργαστηρίων που έχουν αναγκαστική παρουσία, ενώ ανοίγει και τον δρόμο στα συμβούλια των φυλακών να τις καταργήσουν εντελώς, αφού είναι γνωστή η ευθυνοφοβία τους και η λύση της τηλεδιάσκεψης θα ισχύσει για όλους τους κρατούμενους. Με την ίδια ακριβώς λογική σε λίγο καιρό τα επισκεπτήρια με τις οικογένειές μας θα γίνονται μέσα από οθόνες για λόγους ασφαλείας όπως και τα δικαστήριά μας. Η τεχνολογία στην υπηρεσία «του σωφρονισμού» και της δικαιοσύνης. Ανθρώπινη πρόοδος ή εκφασισμός... η ιστορία θα κρίνει. [...] Εγώ από την πλευρά μου συνεχίζω, προσπερνάω την οποιαδήποτε πιθανότητα να κάνω πίσω και απαντάω με ΑΓΩΝΑ ΩΣ ΤΗ ΝΙΚΗ Ή ΑΓΩΝΑ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ**».*

Τι διαβάζουμε σ' αυτήν την ανακοίνωση; Εν ολίγοις ότι ο ίδιος θεωρεί το μέτρο της τηλεδιάσκεψης -που, εν τέλει, ο ίδιος αποδέχθηκε ως έναν από τους απαραίτητους όρους φοίτησης και μια από τις προϋποθέσεις

Μήπως ο απεργός δεν ενημερώθηκε για το περιεχόμενο της τροπολογίας, μήπως ξεγελάστηκε από τους διαπραγματευτές (δικηγόροι, γονείς, κόμματα κλπ); Και καλά, ο νεαρός Ρωμανός δεν γνώριζε από πολιτική, [η μεγαλομανία (ανεκδιήγητο το συμπέρασμα ότι η τροπολογία που ψηφίστηκε στην βουλή είχε μοναδικό αποδέκτη τον εαυτό του!!!) δεν ήταν ποτέ καλός σύμβουλος σε κατά πολύ εμπειρότερους ανθρώπους], οι αλληλέγγυοι που πανηγυρίζουν δεν κατάλαβαν τίποτα; Μάλλον αρκετοί κατάλαβαν και πολύ καλά μάλιστα.

Διαβάζουμε στη διαδικτυακή σελίδα Ίντερ Άρμα μεταξύ άλλων στις 9-12-2014:

*«Με προμετωπίδα τις δικαστικές αρχές και τους πολιτικούς τους προϊσταμένους στο υπουργείο Δικαιοσύνης, το κράτος, κάνοντας χρήση της νομολογίας, μετακυλά την ευθύνη για την υγεία του συντρόφου στους γιατρούς του νοσοκομείου Γεννηματά, που νοσηλεύεται, αλλά και στον ίδιο, **προτείνοντας λύσεις, που ξέρουν από πριν πως θα απορριφθούν, σε μια προσπάθεια να έχει επικοινωνιακά το πάνω χέρι. Η πρόταση νομοσχεδίου, που θα καθιερώνει νομικά τη χρήση τηλεδιάσκεψης για ορισμένες επαφές του κρατούμενου με τον έξω κόσμο, έχει πολλαπλή ανάγνωση**. Καταρχήν, έρχεται ως δήθεν αντιπρόταση ενός κράτους, που είναι ανοιχτό στα αιτήματα ακόμα και αιχμαλώτων ανταρτών πόλης. **Το κράτος επιχειρεί επιτυχώς να βρίσκεται επικοινωνιακά σε προνομιούχο θέση, διαμηνύοντας παράλληλα ότι δεν υπάρχει περίπτωση, τουλάχιστον με τα σημερινά δεδομένα, να δοθεί λύση στο ζήτημα, η οποία θα επιτρέπει την έξοδο του συντρόφου από τη φυλακή**. Επιπλέον, το κράτος πετάει επικοινωνιακά το γάντι στον σύντροφο και τους αλληλέγγυους και υπογείως στην αριστερά, καθώς μεγάλο κομμάτι του αλληλέγγυου λόγου έχει επικεντρωθεί στο δικαίωμα της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και όχι στην ελευθερία, που θα προσέφεραν οι άδειες. Η λύση του υπουργείου, λοιπόν, επιτρέπει την παρακολούθηση (έστω προσχηματικά) των μαθημάτων, αλλά όχι την έξοδο από τη φυλακή, εμφα-*

στάση που έχει μπροστά του, εκείνος θα προχωρήσει στους σχεδιασμούς του και αυτός στην περίπτωση αυτή δεν είναι άλλος από το κράτος. Όσο για την ακύρωση κάθε θεσμικής μεσολάβησης εδώ πια είναι για να γελάει κάθε πικραμένος...

Στις 9-11-2014, στο ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΝΑΡΞΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ επαναδιατυπώνεται το σκεπτικό:

*«**Οι νόμοι, εκτός από εργαλεία ελέγχου και καταστολής, αποτελούν ταυτόχρονα και μια διατήρηση ισορροπιών ή αλλιώς αυτό που επιγραμματικά ονομάζουμε κοινωνικά συμβόλαια, αντανακλούν κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς και διαμορφώνουν τμηματικά ορισμένες θέσεις διεξαγωγής του κοινωνικού πολέμου. Γι' αυτό και η επιλογή που κάνω θέλω να είναι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρη: δεν υπερασπίζομαι τη νομιμότητά τους· αντίθετα, απευθύνω έναν πολιτικό εκβιασμό ώστε να κερδίσω ανάσες ελευθερίας από την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού**»*.

Οι πολιτικοί εκβιασμοί, όπως είναι γνωστό, δεν υφίστανται χωρίς την αποδοχή του στοιχείου της διαπραγμάτευσης. Η διαπραγμάτευση προϋποθέτει όχι μόνο την αλληλοαναγνώριση των εμπλεκομένων μερών αλλά και τους κατάλληλους μεσολαβητές. Οι κοινωνικοπολιτικοί συσχετισμοί σε μια προεκλογική περίοδο, βέβαια, συνδιαμορφώνονται από σημαντικά κέντρα εξουσίας. Με άλλα λόγια, πώς είναι δυνατόν να διεξάγεται απεργία πείνας σε περίοδο σκληρής πολιτικής διαπραγμάτευσης για την επόμενη ημέρα (ανανέωση του μνημονίου, πιθανότητα πρόωρων εκλογών, εκλογή προέδρου της δημοκρατίας κ.λπ.) ο απεργός πείνας κατά δήλωση του «μπαίνει» στο παιχνίδι και είναι δυνατόν να μιλά για ακύρωση κάθε θεσμικής μεσολάβησης; Η συνέχεια των πραγμάτων μιλάει από μόνης της...

Σε τηλεφωνική τοποθέτηση του, ο Νίκος Ρωμανός σε εκδήλωση στις 19-11-2014 στο ΕΜΠ αναφέρεται και πάλι στο θέμα της απεργίας πείνας και στην πρόθεση του να προχωρήσει όσο μπορεί τον «πολιτικό εκβιασμό» μέσω αυτής:

*«Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, όταν κάποιος βρίσκεται φυλακισμένος τα μέσα που έχει φαντάζομαι κατανοείτε όλοι ότι είναι πολύ περιορισμένα και **το μοναδικό δυναμικό μέσο και σε ατομικό επίπεδο και σε συλλογικό ας πούμε είναι η απεργία πείνας**. Εντάξει, τον τελευταίο καιρό έχουν υπάρξει στην Ελλάδα αρκετές απεργίες πείνας, κάποιες λιγότερο κάποιες περισσότερο εύστοχες, όμως πάντα η απεργία πείνας όπως* ***πείνας, αλλά σκέφτομαι να το τραβήξω όσο γίνεται ας πούμε για αυτό που θέλω εγώ**. Αυτό»*. Εδώ ανοίγοντας λίγο παραπάνω τα χαρτιά του «αποκαλύπτει» ότι σκέφτεται να το τραβήξει όσο γίνεται, αλλά έχει στο μυαλό του και διαπραγματευτικά χαρτιά, «όπως και σε κάθε απεργία πείνας».

Εδώ βέβαια «το μάχομαι μέχρι τέλους» αφορά τους νεκρούς απεργούς πείνας και όχι τον ίδιο αφού δηλώνει ευθαρσώς ότι θα το τραβήξει «όσο γίνεται».

Στις 3-12-2014 με νέα ανακοίνωσή του ο απεργός πείνας δηλώνει:

*«Με λίγα λόγια η εγκυρότητα της προσφυγής ακυρώνεται δια στόματος υπουργού απλά και ξεκάθαρα. **Όλο αυτό ντυμένο με την ανυπόστατη πρόταση για μαθήματα μέσω τηλεδιάσκεψης αντί αδειών, η οποία δεν ευσταθεί λόγω των εργαστηρίων που έχουν αναγκαστική παρουσία, ενώ ανοίγει και τον δρόμο στα συμβούλια των φυλακών να τις καταργήσουν εντελώς, αφού είναι γνωστή η ευθυνοφοβία τους και η λύση της τηλεδιάσκεψης θα ισχύσει για όλους τους κρατούμενους. Με την ίδια ακριβώς λογική σε λίγο καιρό τα επισκεπτήρια με τις οικογένειές μας θα γίνονται μέσα από οθόνες για λόγους ασφαλείας όπως και τα δικαστήριά μας. Η τεχνολογία στην υπηρεσία «του σωφρονισμού» και της δικαιοσύνης. Ανθρώπινη πρόοδος ή εκφασισμός... η ιστορία θα κρίνει. [...] Εγώ από την πλευρά μου συνεχίζω, προσπερνάω την οποιαδήποτε πιθανότητα να κάνω πίσω και απαντάω με ΑΓΩΝΑ ΩΣ ΤΗ ΝΙΚΗ Ή ΑΓΩΝΑ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ**»*.

Τι διαβάζουμε σ' αυτήν την ανακοίνωση; Εν ολίγοις ότι ο ίδιος θεωρεί το μέτρο της τηλεδιάσκεψης -που, εν τέλει, ο ίδιος αποδέχθηκε ως έναν από τους απαραίτητους όρους φοίτησης και μια από τις προϋποθέσεις για χορήγηση αδείας με «βραχιολάκι»- κατασταλτική μεθόδευση, που ενδέχεται να επεκταθεί ακόμα και στα επισκεπτήρια των κρατουμένων και των συγγενών τους. Υπόσχεται μάλιστα αυτή την φορά ότι δεν θα το τραβήξει όσο γίνεται σύμφωνα, με την προηγούμενη ανακοίνωση, αλλά ότι θα βαδίσει μέχρι την νίκη ή μέχρι τον θάνατο.

Στις 10-12-ανακοινώνεται από τον ίδιο τον απεργό η λήξη της νικηφόρας (!!!) κατ' αυτόν απεργίας πείνας:

*«Μετά από 31 μέρες σκληρού και ανυποχώρητου αγώνα σταματάω την απεργία πείνας έχοντας σημειώσει μια σημαντική νίκη. Η τροπολογία που ψηφίσμα ότι η τροπολογία που ψηφίστηκε στην βουλή είχε μοναδικό αποδέκτη τον εαυτό του!!!) δεν ήταν ποτέ καλός σύμβουλος σε κατά πολύ εμπειρότερους ανθρώπους], οι αλληλέγγυοι που πανηγυρίζουν δεν κατάλαβαν τίποτα; Μάλλον αρκετοί κατάλαβαν και πολύ καλά μάλιστα.

Διαβάζουμε στη διαδικτυακή σελίδα Ίντερ Άρμα μεταξύ άλλων στις 9-12-2014:

*«Με προμετωπίδα τις δικαστικές αρχές και τους πολιτικούς τους προϊσταμένους στο υπουργείο Δικαιοσύνης, το κράτος, κάνοντας χρήση της νομολογίας, μετακυλά την ευθύνη για την υγεία του συντρόφου στους γιατρούς του νοσοκομείου Γεννηματά, που νοσηλεύεται, αλλά και στον ίδιο, **προτείνοντας λύσεις, που ξέρουν από πριν πως θα απορριφθούν, σε μια προσπάθεια να έχει επικοινωνιακά το πάνω χέρι. Η πρόταση νομοσχεδίου, που θα καθιερώνει νομικά τη χρήση τηλεδιάσκεψης για ορισμένες επαφές του κρατουμένου με τον έξω κόσμο, έχει πολλαπλή ανάγνωση**. Καταρχήν, έρχεται ως δήθεν αντιπρόταση ενός κράτους, που είναι ανοιχτό στα αιτήματα ακόμα και αιχμαλώτων ανταρτών πόλης. **Το κράτος επιχειρεί επιτυχώς να βρίσκεται επικοινωνιακά σε προνομιούχο θέση, διαμηνύοντας παράλληλα ότι δεν υπάρχει περίπτωση, τουλάχιστον με τα σημερινά δεδομένα, να δοθεί λύση στο ζήτημα, η οποία θα επιτρέπει την έξοδο του συντρόφου από τη φυλακή**. Επιπλέον, το κράτος πετάει επικοινωνιακά το γάντι στον σύντροφο και τους αλληλέγγυους και υπογείως στην αριστερά, καθώς μεγάλο κομμάτι του αλληλέγγυου λόγου έχει επικεντρωθεί στο δικαίωμα της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και όχι στην ελευθερία, που θα προσέφεραν οι άδειες. Η λύση του υπουργείου, λοιπόν, επιτρέπει την παρακολούθηση (έστω προσχηματικά) των μαθημάτων, αλλά όχι την έξοδο από τη φυλακή, εμφανιζόμενο έτσι να ικανοποιεί το φαινομενικά ζητούμενο. **Τέλος, μέσω αυτής της «λύσης» προωθείται στα σιωπηλά η θεσμοθέτηση της πρακτικής της τηλεδιάσκεψης. Η τηλεδιάσκεψη εφαρμόζεται ήδη σε χώρες του εξωτερικού αλλά και της Ε.Ε. Η εφαρμογή αφορά επισκεπτήρια συγγενών και φίλων, αλλά ακόμα και την ίδια τη δικαστική διαδικασία. Πρόσφατα, στην Ιταλία, η δίκη μέσω τηλεδιάσκεψης εφαρμόστηκε στους αναρχικούς συντρόφους Gianluca Iacovacci (μέλος της FAI/IRF) και Adriano Antonacci, διωκόμενους για διάφορες επιθέσεις στην Ιταλία. Το αναφέρουμε αυτό καθώς η θεσμική και ανεπίσημη «αλληλοκατανόηση» Ελλάδας-Ιταλίας σε αστυνομικά και***

δικαστικά θέματα είναι παραπάνω από γνωστή. *[...] Θεωρούμε, λοιπόν, πως με δεδομένη την αμετακίνητη θέση του εχθρού, την επίσης ανυποχώρητη θέση του συντρόφου καθώς και την κεκτημένη δυναμική των προηγούμενων ημερών, τίθεται επιτακτικά το ζήτημα της όξυνσης και της διάχυσης των εχθροπραξιών ενάντια στην κυριαρχία, καθώς, κάθε μέρα που περνάει, η ήδη επιβαρυμένη υγεία του συντρόφου επιδεινώνεται επικίνδυνα».*

Το κράτος επέβαλλε συνολικά τους όρους του.

Ο υπουργός Δικαιοσύνης Χ. Αθανασίου ανέγνωσε στη βουλή τη νέα βελτιωμένη τροπολογία που προβλέπει:

- Να χορηγείται δυνατότητα παρακολούθησης μαθημάτων από κοντά με ηλεκτρονική επιτήρηση (βραχιολάκι) χωρίς τους νομικούς περιορισμούς, που ισχύουν μέχρι σήμερα, εφ' όσον έχουν οι κρατούμενοι πρώτα με επιτυχία παρακολουθήσει το 1/3 των μαθημάτων και εργαστηρίων.
- Να παρακολουθούν κοινώς στη συνέχεια με βραχιολάκι μετά από **ένα εξάμηνο εξ αποστάσεως παρακολούθησης**.

Δηλαδή ακόμα και μετά την ορισμένη εξ αποστάσεως φοίτηση και τότε υπάρχει δυνατότητα απόρριψης της αίτησης για να φορέσει κάποιος «βραχιολάκι» εφόσον η απόρριψη «αιτιολογείται ειδικά και εμπεριστατωμένα, με βάση πραγματικά περιστατικά, τα οποία δεν μπορεί να είναι μόνον το γεγονός της υποδικίας ή της καταδίκης για συγκεκριμένο αδίκημα», όπως είχαν προτείνει οι βουλευτές του Συριζα και όχι μόνο.

Δηλαδή ο απεργός πείνας δεν πήρε τίποτα «στο χέρι» και άμεσα. Θα πρέπει να παρακολουθήσει για ένα εξάμηνο εξ αποστάσεως τα μαθήματα, να κάνει αίτηση για βραχιολάκι, να είναι καλό παιδί και βλέπουμε...

Πού, λοιπόν, βρίσκεται η «νίκη» του «ανυποχώρητου» αγώνα;

Μήπως στο ότι η συγκεκριμένη τροπολογία ήταν η μοναδική που ψηφίστηκε απ' όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου, που συναίνεσαν τελικά στην λύση του «προβλήματος»; Όμως η συντεταγμένη επίδειξη φιλανθρωπίας των κομμάτων δεν έρχεται σε ανύποπτη στιγμή.

Διαβάζουμε στην εφημερίδα τα Νέα (13-14/12/2014, Βαγγέλης Βενιζέλος - Αλέξης Τσίπρας, Η αρχή μιας ωραίας φιλίας). *«Το μεσημέρι της Τετάρτης, λίγες ώρες αφότου ο Ρωμανός είχε ξεκινήσει απεργία δί-* *την επιθυμία του για ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι! Γιατί κατά βάθος παραμένει παιδί. Τον ευχαριστώ δημόσια για τη χαρά που μου έδωσε».*

(Μάκης Τριανταφυλόπουλος, 8-12-2014, Ζούγκλα).

Και εμείς χαρήκαμε Μάκη, να είσαι καλά φιλάνθρωπε και προστάτη των παιδιών και εις ανώτερα...

Διευκρινιστικά με την υποδικία του Ρωμανού, παραπέμπουμε σε δική του δήλωση και συγκεκριμένα σε κείμενο του στις 11 Ιουνίου 2014 με τον τίτλο *Η πολεμική της αξιοπρέπειας*, όπου διαβάζουμε μεταξύ άλλων:

«Αναλαμβάνω την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή μου στις αναρχικές εμπρηστικές ομάδες FAI-Φωτιές στον Ορίζοντα, FAI-Μονάδα Φωτιά στα Κάτεργα και Μαχόμενη Μειοψηφία [...] ***Συγκεκριμένα λοιπόν πέρα από την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου αναλαμβάνω και την ποινική ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις με βάση τις οποίες έχει σχηματιστεί δικογραφία, στην δημοτική αστυνομία της Κυψέλης, στην επενδυτική εταιρία Trastor και στο σπίτι του πρώην Υπουργού Οικονομικών και Εθνικής Άμυνας Γιάννου Παπαντωνίου.*** *[...] Όπως λοιπόν αναλαμβάνω την ευθύνη για τις παραπάνω επιθέσεις ξεκαθαρίζω ότι δεν συμμετείχα στο εμπρησμό του αμαξοστασίου της ΕΘΕΛ ούτε στις εμπρηστικές επιθέσεις που πραγμάτωσαν οι Πύρινες Σκιές. Ο λόγος που δημόσια τοποθετούμαι πάνω σε αυτό είναι γιατί πιστεύω ότι έχει σημασία να αναδείξω τον τρόπο που οι αστυνομικές αρχές χρησιμοποιούν την νέα καταστολή μέσω του DNA για να ενοχοποιήσουν συντρόφους αιχμάλωτους και μη, δημιουργώντας μια βιομηχανία διώξεων που βασίζεται στην αυθεντία της επιστημονικοφανούς αντικειμενικότητας του DNA. [...]* ***Κλείνοντας το κομμάτι που αφορά την ανάληψη ευθύνης έχει σημασία να αναφερθώ και στο λάθος που έκανα να αφήσω το στικάκι στο σπίτι που διέμενα και να μην το καταστρέψω έγκαιρα.*** *Πιστεύοντας με αφέλεια ότι δεν θα γίνει άμεσα η στραβή και αναβάλλοντας για αύριο κάτι που μπορούσα να κάνω άμεσα».*

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι το οποιοδήποτε κατασταλτικό μέσο δεν επιβάλλεται μόνο με την άμεση βία, αλλά είναι η κοινωνική αποδοχή που διευκολύνει τους κρατικούς σχεδιασμούς. Οι συνέπειες, λοιπόν, της «ανάσας» που διεκδικείται σε στενά ατομική βάση, όταν δεν υπολογίζονται ή μπαίνουν στην προκειμένη περίπτωση σε δεύτερη μοίρα, δεν σημαίνει ότι είναι και

ανυπαρξίας τους και να ρίξουν λίγο ακόμα νερό στο μύλο της κυβερνώσας αριστεράς. Θα θυμίσουμε ακόμη ότι την ημέρα που συναντήθηκε ο πατέρας του Ρωμανού με τον Σαμαρά, την ίδια ημέρα το βράδυ ανακοινώθηκε η επίσπευση της διαδικασίας για εκλογή προέδρου της δημοκρατίας, ενώ την επομένη έληξε και τυπικά το θέμα στην βουλή.

Νίκη, λοιπόν, τα κοινοβουλευτικά νταλαβέρια, νίκη η αποδοχή της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, νίκη η δυνατότητα των διαφόρων εξουσιαστικών μερίδων να δείξουν «συμπόνια» εκ τους ασφαλούς, βέβαια, για «το καημένο το παιδί, που είδε τον φίλο του να δολοφονείται μπροστά στα μάτια του». Νίκη που οι ειδικοί εγκληματολόγοι «διάβασαν» ότι το κράτος πυγμής αφήνει πίσω του «τον πόλεμο στο έγκλημα» επανορθώνοντας το κακό που προξένησε με την δολοφονία Γρηγορόπουλου.

Νίκη όλα αυτά, ενώ γνωρίζουμε ότι το κράτος όχι μόνο δεν χαρίζεται, αλλά ετοιμάζεται να σφίξει με κάθε τρόπο τα δεσμά...

Αθήνα 16 Δεκεμβρίου 2014

Συσπείρωση Αναρχικών

anarchy@anarchy.gr

Το κράτος επέβαλλε συνολικά τους όρους του.

Ο υπουργός Δικαιοσύνης Χ. Αθανασίου ανέγνωσε στη βουλή τη νέα βελτιωμένη τροπολογία που προβλέπει:

- Να χορηγείται δυνατότητα παρακολούθησης μαθημάτων από κοντά με ηλεκτρονική επιτήρηση (βραχιολάκι) χωρίς τους νομικούς περιορισμούς, που ισχύουν μέχρι σήμερα, εφ' όσον έχουν οι κρατούμενοι πρώτα με επιτυχία παρακολουθήσει το 1/3 των μαθημάτων και εργαστηρίων.
- Να παρακολουθούν κοινώς στη συνέχεια με βραχιολάκι μετά από **ένα εξάμηνο εξ αποστάσεως παρακολούθησης**.

Δηλαδή ακόμα και μετά την ορισμένη εξ αποστάσεως φοίτηση και τότε υπάρχει δυνατότητα απόρριψης της αίτησης για να φορέσει κάποιος «βραχιολάκι» εφόσον η απόρριψη «αιτιολογείται ειδικά και εμπεριστατωμένα, με βάση πραγματικά περιστατικά, τα οποία δεν μπορεί να είναι μόνον το γεγονός της υποδικίας ή της καταδίκης για συγκεκριμένο αδίκημα», όπως είχαν προτείνει οι βουλευτές του Συριζα και όχι μόνο.

Δηλαδή ο απεργός πείνας δεν πήρε τίποτα «στο χέρι» και άμεσα. Θα πρέπει να παρακολουθήσει για ένα εξάμηνο εξ αποστάσεως τα μαθήματα, να κάνει αίτηση για βραχιολάκι, να είναι καλό παιδί και βλέπουμε...

Πού, λοιπόν, βρίσκεται η «νίκη» του «ανυποχώρητου» αγώνα;

Μήπως στο ότι η συγκεκριμένη τροπολογία ήταν η μοναδική που ψηφίστηκε απ' όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου, που συναίνεσαν τελικά στην λύση του «προβλήματος»; Όμως η συντεταγμένη επίδειξη φιλανθρωπίας των κομμάτων δεν έρχεται σε ανύποπτη στιγμή.

Διαβάζουμε στην εφημερίδα τα Νέα (13-14/12/2014, Βαγγέλης Βενιζέλος - Αλέξης Τσίπρας, Η αρχή μιας ωραίας φιλίας). «*Το μεσημέρι της Τετάρτης, λίγες ώρες αφότου ο Ρωμανός είχε ξεκινήσει απεργία δίψας, ο Αλέξης Τσίπρας σήκωσε το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του αντιπροέδρου της κυβέρνησης. [...] Ο πρόεδρος του Συριζα του ζήτησε μεσολάβηση για το γνωστό θέμα της λυτρωτικής τροπολογίας, ο Βενιζέλος συμφώνησε κι όλα τα άλλα εξελίχθησαν με πρωτόγνωρη ταχύτητα. Λεπτομέρεια: το τηλεφώνημα προς τον Βενιζέλο ήταν το πρώτο που έκανε ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης για να λυθεί ο γόρδιος δεσμός στο θέμα Ρωμανού. Κατόπιν αυτής της συνεννόησης τηλεφώνησε στην προεδρία της Δημοκρατίας. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ. Η αλήθεια είναι ότι εκείνο το δίωρο τετ α τετ ανάμεσα στους Αλέξη Τσίπρα και Βαγγέλη Βενιζέλο στο υπουργείο Εξωτερικών την 1η Δεκέμβρη απελευθέρωσε και τους δυο πολιτικούς αρχηγούς*».

Όσο για την στάση των ΜΜΕ τα λόγια περιττεύουν.

κείμενο του στις 11 Ιουνίου 2014 με τον τίτλο *Η πολεμική της αξιοπρέπειας*, όπου διαβάζουμε μεταξύ άλλων:

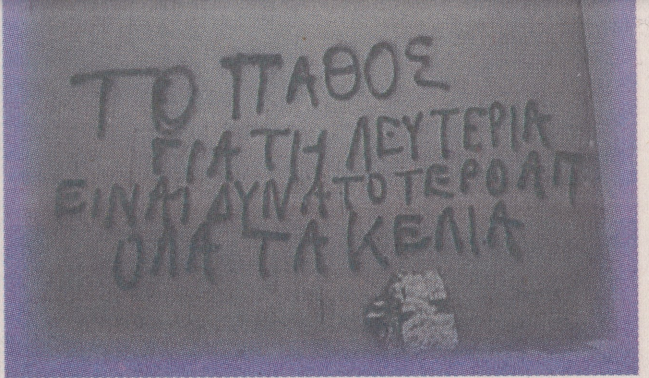
«Αναλαμβάνω την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή μου στις αναρχικές εμπρηστικές ομάδες FAI-Φωτιές στον Ορίζοντα, FAI-Μονάδα Φωτιά στα Κάτεργα και Μαχόμενη Μειοψηφία [...] ***Συγκεκριμένα λοιπόν πέρα από την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου αναλαμβάνω και την ποινική ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις με βάση τις οποίες έχει σχηματιστεί δικογραφία, στην δημοτική αστυνομία της Κυψέλης, στην επενδυτική εταιρία Trastor και στο σπίτι του πρώην Υπουργού Οικονομικών και Εθνικής Άμυνας Γιάννου Παπαντωνίου.*** *[...] Όπως λοιπόν αναλαμβάνω την ευθύνη για τις παραπάνω επιθέσεις ξεκαθαρίζω ότι δεν συμμετείχα στο εμπρησμό του αμαξοστασίου της ΕΘΕΛ ούτε στις εμπρηστικές επιθέσεις που πραγμάτωσαν οι Πύρινες Σκιές. Ο λόγος που δημόσια τοποθετούμαι πάνω σε αυτό είναι γιατί πιστεύω ότι έχει σημασία να αναδείξω τον τρόπο που οι αστυνομικές αρχές χρησιμοποιούν την νέα καταστολή μέσω του DNA για να ενοχοποιήσουν συντρόφους αιχμάλωτους και μη, δημιουργώντας μια βιομηχανία διώξεων που βασίζεται στην αυθεντία της επιστημονικοφανούς αντικειμενικότητας του DNA. [...]* ***Κλείνοντας το κομμάτι που αφορά την ανάληψη ευθύνης έχει σημασία να αναφερθώ και στο λάθος που έκανα να αφήσω το στικάκι στο σπίτι που διέμενα και να μην το καταστρέψω έγκαιρα.*** *Πιστεύοντας με αφέλεια ότι δεν θα γίνει άμεσα η στραβή και αναβάλλοντας για αύριο κάτι που μπορούσα να κάνω άμεσα».*

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι το οποιοδήποτε κατασταλτικό μέσο δεν επιβάλλεται μόνο με την άμεση βία, αλλά είναι η κοινωνική αποδοχή που διευκολύνει τους κρατικούς σχεδιασμούς. Οι συνέπειες, λοιπόν, της «ανάσας» που διεκδικείται σε στενά ατομική βάση, όταν δεν υπολογίζονται ή μπαίνουν στην προκειμένη περίπτωση σε δεύτερη μοίρα, δεν σημαίνει ότι είναι και ανύπαρκτες.

Εδώ ακριβώς έρχεται η ηρωοποίηση να σκεπάσει την πραγματικότητα. Το «σύμβολο» τοποθετείται στο πιο ψηλό βάθρο για να μείνει ανέπαφο από οποιαδήποτε κριτική, ενώ οι απόψεις που ήδη έχουν διατυπωθεί σε προγενέστερο χρόνο περί «νίκης» και «ήττας» είναι ενδεικτικές και προφανώς καλοδεχούμενες από το κίνημα:

«Για μένα η σύλληψη τεσσάρων ένοπλων αναρχικών χωρίς μάχη είναι μια ήττα που δεν επιδέχεται περαιτέρω θυματοποίησης. *Εδώ και πολλά χρόνια υπάρχει μια πλούσια ιστορική εμπειρία, μια αντάρτικη παράδοση όπου οι επαναστάτες μάχονται ως το τέλος.*

Μια αντίληψη που προωθεί μια αυθεντική επιλογή σύγκρουσης με την εξουσία. Μια επιλογή που έχει καταφέρει να σχηματίσει σημαντικές ιστορικές παρακαταθήκες επαναστατικού αγώνα» (Ν. Ρωμανός, 17-

ανυπαρξίας τους και να ρίξουν λίγο ακόμα νερό στο μύλο της κυβερνώσας αριστεράς. Θα θυμίσουμε ακόμη ότι την ημέρα που συναντήθηκε ο πατέρας του Ρωμανού με τον Σαμαρά, την ίδια ημέρα το βράδυ ανακοινώθηκε η επίσπευση της διαδικασίας για εκλογή προέδρου της δημοκρατίας, ενώ την επομένη έληξε και τυπικά το θέμα στην βουλή.

Νίκη, λοιπόν, τα κοινοβουλευτικά νταλαβέρια, νίκη η αποδοχή της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, νίκη η δυνατότητα των διαφόρων εξουσιαστικών μερίδων να δείξουν «συμπόνια» εκ τους ασφαλούς, βέβαια, για «το καημένο το παιδί, που είδε τον φίλο του να δολοφονείται μπροστά στα μάτια του». Νίκη που οι ειδικοί εγκληματολόγοι «διάβασαν» ότι το κράτος πυγμής αφήνει πίσω του «τον πόλεμο στο έγκλημα» επανορθώνοντας το κακό που προξένησε με την δολοφονία Γρηγορόπουλου.

Νίκη όλα αυτά, ενώ γνωρίζουμε ότι το κράτος όχι μόνο δεν χαρίζεται, αλλά ετοιμάζεται να σφίξει με κάθε τρόπο τα δεσμά...

Αθήνα 16 Δεκεμβρίου 2014

Συσπείρωση Αναρχικών

anarchy@anarchy.gr

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι *ανιδιοτελής* και να *μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις* (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν

υπόδικης ή της κατάδικης για συγκεκριμένο αδίκημα», όπως είχαν προτείνει οι βουλευτές του Συριζα και όχι μόνο.

Δηλαδή ο απεργός πείνας δεν πήρε τίποτα «στο χέρι» και άμεσα. Θα πρέπει να παρακολουθήσει για ένα εξάμηνο εξ αποστάσεως τα μαθήματα, να κάνει αίτηση για βραχιολάκι, να είναι καλό παιδί και βλέπουμε...

Πού, λοιπόν, βρίσκεται η «νίκη» του «ανυποχώρητου» αγώνα;

Μήπως στο ότι η συγκεκριμένη τροπολογία ήταν η μοναδική που ψηφίστηκε απ' όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου, που συναίνεσαν τελικά στην λύση του «προβλήματος»; Όμως η συντεταγμένη επίδειξη φιλανθρωπίας των κομμάτων δεν έρχεται σε ανύποπτη στιγμή.

Διαβάζουμε στην εφημερίδα τα Νέα (13-14/12/2014, Βαγγέλης Βενιζέλος - Αλέξης Τσίπρας, Η αρχή μιας ωραίας φιλίας). «*Το μεσημέρι της Τετάρτης, λίγες ώρες αφότου ο Ρωμανός είχε ξεκινήσει απεργία δίψας, ο Αλέξης Τσίπρας σήκωσε το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του αντιπροέδρου της κυβέρνησης.* [...] *Ο πρόεδρος του Συριζα του ζήτησε μεσολάβηση για το γνωστό θέμα της λυτρωτικής τροπολογίας, ο Βενιζέλος συμφώνησε κι όλα τα άλλα εξελίχθησαν με πρωτόγνωρη ταχύτητα. Λεπτομέρεια: το τηλεφώνημα προς τον Βενιζέλο ήταν το πρώτο που έκανε ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης για να λυθεί ο γόρδιος δεσμός στο θέμα Ρωμανού. Κατόπιν αυτής της συνεννόησης τηλεφώνησε στην προεδρία της Δημοκρατίας. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ. Η αλήθεια είναι ότι εκείνο το δίωρο τετ α τετ ανάμεσα στους Αλέξη Τσίπρα και Βαγγέλη Βενιζέλο στο υπουργείο Εξωτερικών την 1η Δεκέμβρη απελευθέρωσε και τους δυο πολιτικούς αρχηγούς*».

Όσο για την στάση των ΜΜΕ τα λόγια περιττεύουν.

«*Οι φυλακισμένοι που μπαίνουν στα πανεπιστήμια δικαιούνται εκπαιδευτικές άδειες. Ο Ρωμανός τις στερείται γιατί είναι υπόδικος. Έτσι λέει ο νόμος. Σύμφωνοι, έτσι λέει ο νόμος, αλλά ο δικαστής, όταν αποφασίζει, μαζί με τον νόμο βάζει το συναίσθημα, τις εμπειρίες και τα βιώματά του. Έτσι κι αλλιώς, όποια ποινή και να πάρει, την εκπαιδευτική του άδεια θα τη δικαιούται. Στον αντίποδα όσων στερήσαμε από αυτά τα παιδιά ως ευτελισμένη γενιά της μεταπολίτευσης, δεν οφείλουμε, έστω και κατόπιν εορτής, κάποια αντανακλαστικά; Στη μνήμη μου θα μείνει χαραγμένο το αίτημά του κατά τη διάρκεια της παρουσίας μου στις φυλακές του Αυλώνα. Εξέφρασε με τρόπο άκρως ευγενικό αρχές χρησιμοποιούν την νέα καταστολή μέσω του DNA για να ενοχοποιήσουν συντρόφους αιχμάλωτους και μη, δημιουργώντας μια βιομηχανία διώξεων που βασίζεται στην αυθεντία της επιστημονικοφανούς αντικειμενικότητας του DNA.* [...] ***Κλείνοντας το κομμάτι που αφορά την ανάληψη ευθύνης έχει σημασία να αναφερθώ και στο λάθος που έκανα να αφήσω το στικάκι στο σπίτι που διέμενα και να μην το καταστρέψω έγκαιρα.*** *Πιστεύοντας με αφέλεια ότι δεν θα γίνει άμεσα η στραβή και αναβάλλοντας για αύριο κάτι που μπορούσα να κάνω άμεσα*».

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι το οποιοδήποτε κατασταλτικό μέσο δεν επιβάλλεται μόνο με την άμεση βία, αλλά είναι η κοινωνική αποδοχή που διευκολύνει τους κρατικούς σχεδιασμούς. Οι συνέπειες, λοιπόν, της «ανάσας» που διεκδικείται σε στενά ατομική βάση, όταν δεν υπολογίζονται ή μπαίνουν στην προκειμένη περίπτωση σε δεύτερη μοίρα, δεν σημαίνει ότι είναι και ανύπαρκτες.

Εδώ ακριβώς έρχεται η ηρωοποίηση να σκεπάσει την πραγματικότητα. Το «σύμβολο» τοποθετείται στο πιο ψηλό βάθρο για να μείνει ανέπαφο από οποιαδήποτε κριτική, ενώ οι απόψεις που ήδη έχουν διατυπωθεί σε προγενέστερο χρόνο περί «νίκης» και «ήττας» είναι ενδεικτικές και προφανώς καλοδεχούμενες από το κίνημα:

«***Για μένα η σύλληψη τεσσάρων ένοπλων αναρχικών χωρίς μάχη είναι μια ήττα που δεν επιδέχεται περαιτέρω θυματοποίησης.*** *Εδώ και πολλά χρόνια υπάρχει μια πλούσια ιστορική εμπειρία, μια αντάρτικη παράδοση όπου οι επαναστάτες μάχονται ως το τέλος. Μια αντίληψη που προωθεί μια αυθεντική επιλογή σύγκρουσης με την εξουσία. Μια επιλογή που έχει καταφέρει να σχηματίσει σημαντικές ιστορικές παρακαταθήκες επαναστατικού αγώνα*» (Ν. Ρωμανός, 17-2-2013, Παρέμβαση στην συγκέντρωση στις φυλακές Αυλώνα).

Και όμως αυτές οι απόψεις ήταν γνωστές σε όλους. Αφιερωμένες εξαιρετικά ιδιαίτερα σε εκείνους, που υποκριτικά καμώνονται ότι όσοι διαφωνούν με τις μπουρδολογίες τους περί «θριάμβου» και όσοι χαρακτηρίζουν φαιδρότητες τα περί «νίκης», θα ήθελαν τον απεργό νεκρό.

Είναι αυτοί που πρώτοι απ' όλους «φόρτωσαν» στις πλάτες του πολύ παραπάνω βάρος απ' ό,τι μπορούσε να σηκώσει, είναι εκείνοι που ζητωκραύγασαν, γιατί μπόρεσαν να βγουν από τις κινηματικές τρύπες της ξε και τυπικά το θέμα στην βουλή.

Νίκη, λοιπόν, τα κοινοβουλευτικά νταλαβέρια, νίκη η αποδοχή της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, νίκη η δυνατότητα των διαφόρων εξουσιαστικών μερίδων να δείξουν «συμπόνια» εκ τους ασφαλούς, βέβαια, για «το καημένο το παιδί, που είδε τον φίλο του να δολοφονείται μπροστά στα μάτια του». Νίκη που οι ειδικοί εγκληματολόγοι «διάβασαν» ότι το κράτος πυγμής αφήνει πίσω του «τον πόλεμο στο έγκλημα» επανορθώνοντας το κακό που προξένησε με την δολοφονία Γρηγορόπουλου.

Νίκη όλα αυτά, ενώ γνωρίζουμε ότι το κράτος όχι μόνο δεν χαρίζεται, αλλά ετοιμάζεται να σφίξει με κάθε τρόπο τα δεσμά...

Αθήνα 16 Δεκεμβρίου 2014

Συσπείρωση Αναρχικών

anarchy@anarchy.gr

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι *ανιδιοτελής* και να *μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις* (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανένος είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

Η ξεκάθαρη νίκη του Ρωμανού και της δημοκρατίας

Η δικαίωση του προσωπικού αιτήματος του Νίκου Ρωμανού για χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας, αναπόφευκτα φέρνει στο φως κάποια ζητήματα, που αφορούν κυρίως την αλληλεγγύη του λεγόμενου αναρχικού χώρου, της αριστεράς και της δημοκρατίας γενικότερα, αλλά και για το ζήτημα της λεγόμενης «νίκης». Ζητήματα που τεχνηέντως δυστυχώς δεν ειπώθηκαν, αλλά θα ήταν μεγάλη παράλειψη να μην αναφερθούν ώστε να μην συνεχίσουν οι παρανοήσεις.

Το αίτημα του Νίκου Ρωμανού αφορά ένα προσωπικό ζήτημα, που δεν έχει καμία σχέση με την αναρχία και δεν περιλαμβάνει κανένα απελευθερωτικό πρόταγμα. Η συσπείρωση τού λεγόμενου αναρχικού χώρου γύρω από το αίτημα του Νίκου Ρωμανού, καθώς και η παντελής απουσία μια διαφορετικής προσέγγισης και άποψης γύρω από το θέμα, είναι δείγματα συγκεντρωτισμού και «πολιτικής γραμμής», που ταιριάζουν με κομματικές λογικές παρά με την αναρχία.

Παρ' όλα αυτά σε κείμενο του ο Νίκος Ρωμανός υποστηρίζει ότι από τον αγώνα του βγήκε κερδισμένη η αναρχία: ***«Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτή η νίκη ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που ασκήσαμε για αυτό και ο κόσμος του αγώνα και η Μαχητική Αναρχία είναι αδιαμφισβήτητα ηθικά, πολιτικά και πρακτικά οι μεγάλοι νικητές»***. Εάν η αναρχία έχει σχέση με καλύτερες συνθήκες εγκλεισμού και με καλύτερη θεσμική μόρφωση τότε η αναρχία έχει μετουσιωθεί σε κάτι ευτελές και θα πρέπει να εγκαταλειφθεί άρον άρον.

Πού να πήγε άραγε το πρόταγμα: «γκρε- και αντικαταστάθηκε με τα αιτήματα για καλύτερες συνθήκες εγκλεισμού και δικαίωμα όλων στην μόρφωση; Νίκη λοιπόν για τον Ρωμανό! Μια νίκη που φοράει βραχιολάκι σήμερα και αύριο τσιπάκι... αρκεί να παίρνουμε «ανάσες ελευθερίας». Ποιός θα περίμενε ότι το περιβόητο βραχιολάκι που ακουγόταν εδώ και χρόνια με πολλές αντιδράσεις, θα περνούσε τελικά και θα νομιμοποιόταν, μετά από αίτημα φυλακισμένου, ο οποίος εντάσσει εαυτόν στην αναρχία;

Πριν από λίγους μήνες ο Νίκος Ρωμανός παντρεύτηκε στους χώρους της φυλακής. Αναμφίβολα η πράξη αυτή είναι δικαίωμα του και σαφώς προσωπική επιλογή. Τί θα γινόταν εάν ο Νίκος Ρωμανός επιθυμούσε την τέλεση του γάμου του όχι σε χώρο της φυλακής, αλλά σε κάποιο δημαρχείο ή ακόμα και σε εκκλησία για να κερδίσει μια επί πλέον ανάσα ελευθερίας και του το απαγόρευαν οι δεσμοφύλακες; Θα ήταν άξιος της αλληλεγγύης μας; Το πρόταγμα και στις δυο περιπτώσεις είναι το ίδιο: η ανάσα ελευθερίας. Εκεί όπου υπάρχει διαφορά είναι στην αφορμή. Αλληλεγγύη στον Ρωμανό γιατί θέλει να παντρευτεί; Γιατί όχι! Επί πλέον θα είχε (και σ' αυτήν την περίπτωση) την προφανή στήριξη της εκκλησίας και πιο συντηρητικών κομματιών της κοινωνίας. Αλλά προφανώς και το αίτημα του πάλι δεν θα είχε σχέση με καμία αναρχία.

Πουθενά δεν ακούστηκε ότι το αίτημα του Νίκου Ρωμανού είναι βαθιά δημοκρατικό και προέρχεται από νόμους και θεσμίσεις του κράτους. Όμως αυτός είναι ο λόγος που το θέμα της απεργίας πείνας αγκαλιάστηκε τόσο πολύ από την αριστερά και τον δημοκρατικό χώρο γενικότερα. Για τον ίδιο λόγο η βουλευτής του Σύριζα

Τα πράσινα, τα κόκκινα, τα μπλε σου τα... ηλεκτρονικά «βραχιόλια»!

Εντάξει, σας παραδέχομαι! Είστε μπαγάσηδες απ' τους λίγους! Ο Μακιαβέλι κι ο Λένιν μπροστά σας ομοιάζουν με αριστούχες αρσακειάδες. Καλά βρε αθεόφοβοι, καταφέρατε να περάσετε την τροπολογία και να καθιερώσετε το νομοσχέδιο που σπάει πλήρως το πεπερασμένο χωρητικότητας των φυλακών (μετατρέποντας εν δυνάμει κάθε σπιθαμή ελλαδικής επικράτειας σε κελί) κι όλο τούτο να παρουσιάζεται από την κινηματική πολιτική «γραμμή» ως το magnum opus της εγχώριας «αντιεξουσίας»; Ούτε ο Χαρίλαος Αγγειοπλάστης (ελληνιστή ο κοσμοξάκουστος Harry Potter) δε θα σκάρωνε τέτοια μαγικά!

Αν το καλοσκεφτούμε, ωστόσο, δεν θα έπρεπε να μας ξενίζει· η πολιτική και τα κάθε είδους «μαγικά ραβδάκια» της μπορούν να εμφανίζουν, με περισσότερη ή λιγότερη επιτυχία, την συναίνεση ως αδιάλλακτο αγώνα, την συνδιαλλαγή ως διαπρύσιο κατόρθωμα, το δημοκρατικό «δικαίωμα» ως αναρχική κατάκτηση(!).

Κι οι τρεις λοιπόν μαζί, –προεξάρχοντος του «αδέκαστου» Αλεξίου– τα συμφωνήσατε και βρήκατε το πιο σωστό· στο μάθημα ο Ρωμανός να φθάνει με το «βραχιόλι» του σφιχτό. Έτσι. Υπερκομματικά κι «ανθρώπινα». Και μιας και το «ελευθεριακό» αυτό μέτρο, εντός ολίγου, θα λανσαριστεί αρχικώς από κάποιον που θεωρεί εαυτόν αναρχικό (ο καθείς δικαιούται να λέγει όπως νομίζει, δημοκρατικό «δικαίωμα» κι αυτό...), κι έπειτα από πολυήμερον απεργίαν πείνας, ποιο μειράκιο θα τολμήσει τη δε υστεραία να αμφισβητήσει μια τέτοια περισπούδαστον κατάκτησιν; Ουχί πάντως ο γράφων...

Κι εγώ ο αφελής, που νόμιζα πως οι αγώνες των αναρχικών –και δη ένας αγώνας σκληρός κι αυτοκαταστροφικός, όπως η απεργία πείνας– συμβαίνουν για να προχωρήσουμε στο μονοπάτι της απολύτου ελευθερίας, έστω και μια σπιθαμή... Ας είναι. Μόνον ένα, ωστόσο, με τρομάζει: αν θεωρήσουμε πως το ήθος πλείστων εξ αυτών που χαρακτηρίζουν εαυτούς αναρχικούς παρουσιάζει βαθμηδόν τέτοιο χάλι, άραγε ποια απύθμενα ερέβη μας «ξημερώνουν» αύριο; Οι απαντήσεις αναμένονται καθ' όλα συναρπαστικές στα «προσεχώς» της κοινωνικής «κουίντας»...

Πόντιξ ο Σισσύφιος

Υ.γ1 Να φανταστώ πως κι ο δικός μου πατήρ, καταγόμενος εξ επιφανούς γενιάς υπονόμιων βρωμοπόντικων, αν πράξω αναλόγως, θα γίνει δεκτός εξ ίσου θερμά από τον πολυχρονεμένο μας πρωθυπουργό και τον σεβασμιότατο αρχιεπίσκοπο. Σωστά;

Υ.γ2 Δια τους βλακωδέστατους που συνέκριναν την απεργία πείνας του

Η ξεκάθαρη νίκη του Ρωμανού και της δημοκρατίας

Η δικαίωση του προσωπικού αιτήματος του Νίκου Ρωμανού για χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας, αναπόφευκτα φέρνει στο φως κάποια ζητήματα, που αφορούν κυρίως την αλληλεγγύη του λεγόμενου αναρχικού χώρου, της αριστεράς και της δημοκρατίας γενικότερα, αλλά και για το ζήτημα της λεγόμενης «νίκης». Ζητήματα που τεχνηέντως δυστυχώς δεν ειπώθηκαν, αλλά θα ήταν μεγάλη παράλειψη να μην αναφερθούν ώστε να μην συνεχίσουν οι παρανοήσεις.

Το αίτημα του Νίκου Ρωμανού αφορά ένα προσωπικό ζήτημα, που δεν έχει καμία σχέση με την αναρχία και δεν περιλαμβάνει κανένα απελευθερωτικό πρόταγμα. Η συσπείρωση τού λεγόμενου αναρχικού χώρου γύρω από το αίτημα του Νίκου Ρωμανού, καθώς και η παντελής απουσία μια διαφορετικής προσέγγισης και άποψης γύρω από το θέμα, είναι δείγματα συγκεντρωτισμού και «πολιτικής γραμμής», που ταιριάζουν με κομματικές λογικές παρά με την αναρχία.

Παρ' όλα αυτά σε κείμενο του ο Νίκος Ρωμανός υποστηρίζει ότι από τον αγώνα του βγήκε κερδισμένη η αναρχία: ***«Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτή η νίκη ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που ασκήσαμε για αυτό και ο κόσμος του αγώνα και η Μαχητική Αναρχία είναι αδιαμφισβήτητα ηθικά, πολιτικά και πρακτικά οι μεγάλοι νικητές».*** Εάν η αναρχία έχει σχέση με καλύτερες συνθήκες εγκλεισμού και με καλύτερη θεσμική μόρφωση τότε η αναρχία έχει μετουσιωθεί σε κάτι ευτελές και θα πρέπει να εγκαταλειφθεί άρον άρον.

Πού να πήγε άραγε το πρόταγμα: «γκρεμίστε όλες τις φυλακές» και το σύνθημα – πρόταγμα «το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος»; Μήπως τα δύο παραπάνω ήταν αρκετά «ακραία» για αριστερές και δημοκρατικές αντιλήψεις και αντικαταστάθηκε με τα αιτήματα για καλύτερες συνθήκες εγκλεισμού και δικαίωμα όλων στην μόρφωση; Νίκη λοιπόν για τον Ρωμανό! Μια νίκη που φοράει βραχιολάκι σήμερα και αύριο τσιπάκι... αρκεί να παίρνουμε «ανάσες ελευθερίας». Ποιός θα περίμενε ότι το περιβόητο βραχιολάκι που ακουγόταν εδώ και χρόνια με πολλές αντιδράσεις, θα περνούσε τελικά και θα νομιμοποιόταν, μετά από αίτημα φυλακισμένου, ο οποίος εντάσσει εαυτόν στην αναρχία;

Πριν από λίγους μήνες ο Νίκος Ρωμανός παντρεύτηκε στους χώρους της φυλακής. Αναμφίβολα η πράξη αυτή είναι δικαίωμα του και σαφώς προσωπική επιλογή. Τί θα γινόταν εάν ο Νίκος Ρωμανός επιθυμούσε την τέλεση του γάμου του όχι σε χώρο της φυλακής, αλλά σε κάποιο δημαρχείο ή ακόμα και σε εκκλησία για να κερδίσει μια επί πλέον ανάσα ελευθερίας και του το απαγόρευαν οι δεσμοφύλακες; Θα ήταν άξιος της αλληλεγγύης μας; Το πρόταγμα και στις δυο περιπτώσεις είναι το ίδιο: η ανάσα ελευθερίας. Εκεί όπου υπάρχει διαφορά είναι στην αφορμή. Αλληλεγγύη στον Ρωμανό γιατί θέλει να παντρευτεί; Γιατί όχι! Επί πλέον θα είχε (και σ' αυτήν την περίπτωση) την προφανή στήριξη της εκκλησίας και πιο συντηρητικών κομμάτιων της κοινωνίας. Αλλά προφανώς και το αίτημα του πάλι δεν θα είχε σχέση με καμία αναρχία.

Πουθενά δεν ακούστηκε ότι το αίτημα του Νίκου Ρωμανού είναι βαθιά δημοκρατικό και προέρχεται από νόμους και θεσμίσεις του κράτους. Όμως αυτός είναι ο λόγος που το θέμα της απεργίας πείνας αγκαλιάστηκε τόσο πολύ από την αριστερά και τον δημοκρατικό χώρο γενικότερα. Για τον ίδιο λόγο η βουλευτής του Σύριζα Ζωή Κωνσταντοπούλου αναφώνησε, πολύ σωστά, ότι η θετική έκβαση της υπόθεσης είναι *«νίκη της δημοκρατίας»*.

Ελευθερόκοκκος

Τα πράσινα, τα κόκκινα, τα μπλε σου τα... ηλεκτρονικά «βραχιόλια»!

Εντάξει, σας παραδέχομαι! Είστε μπαγάσηδες απ' τους λίγους! Ο Μακιαβέλι κι ο Λένιν μπροστά σας ομοιάζουν με αριστούχες αρσακειάδες. Καλά βρε αθεόφοβοι, καταφέρατε να περάσετε την τροπολογία και να καθιερώσετε το νομοσχέδιο που σπάει πλήρως το πεπερασμένο χωρητικότητας των φυλακών (μετατρέποντας εν δυνάμει κάθε σπιθαμή ελλαδικής επικράτειας σε κελί) κι όλο τούτο να παρουσιάζεται από την κινηματική πολιτική «γραμμή» ως το magnum opus της εγχώριας «αντιεξουσίας»; Ούτε ο Χαρίλαος Αγγειοπλάστης (ελληνιστί ο κοσμοξάκουστος Harry Potter) δε θα σκάρωνε τέτοια μαγικά!

Αν το καλοσκεφτούμε, ωστόσο, δεν θα έπρεπε να μας ξενίζει· η πολιτική και τα κάθε είδους «μαγικά ραβδάκια» της μπορούν να εμφανίζουν, με περισσότερη ή λιγότερη επιτυχία, την συναίνεση ως αδιάλλακτο αγώνα, την συνδιαλλαγή ως διαπρύσιο κατόρθωμα, το δημοκρατικό «δικαίωμα» ως αναρχική κατάκτηση(!).

Κι οι τρεις λοιπόν μαζί, –προεξάρχοντος του «αδέκαστου» Αλεξίου– τα συμφωνήσατε και βρήκατε το πιο σωστό· στο μάθημα ο Ρωμανός να φθάνει με το «βραχιόλι» του σφιχτό. Έτσι. Υπερκομματικά κι «ανθρώπινα». Και μιας και το «ελευθεριακό» αυτό μέτρο, εντός ολίγου, θα λανσαριστεί αρχικώς από κάποιον που θεωρεί εαυτόν αναρχικό (ο καθείς δικαιούται να λέγει όπως νομίζει, δημοκρατικό «δικαίωμα» κι αυτό...), κι έπειτα από πολυήμερον απεργίαν πείνας, ποιο μειράκιο θα τολμήσει τη δε υστεραία να αμφισβητήσει μια τέτοια περισπούδαστον κατάκτησιν; Ουχί πάντως ο γράφων...

Κι εγώ ο αφελής, που νόμιζα πως οι αγώνες των αναρχικών –και δη ένας αγώνας σκληρός κι αυτοκαταστροφικός, όπως η απεργία πείνας– συμβαίνουν για να προχωρήσουμε στο μονοπάτι της απόλυτου ελευθερίας, έστω και μια σπιθαμή... Ας είναι. Μόνον ένα, ωστόσο, με τρομάζει: αν θεωρήσουμε πως το ήθος πλείστων εξ αυτών που χαρακτηρίζουν εαυτούς αναρχικούς παρουσιάζει βαθμηδόν τέτοιο χάλι, άραγε ποια απύθμενα ερέβη μας «ξημερώνουν» αύριο; Οι απαντήσεις αναμένονται καθ' όλα συναρπαστικές στα «προσεχώς» της κοινωνικής «κουίντας»...

Πόντιξ ο Σισσύφιος

Υ.γ1 Να φανταστώ πως κι ο δικός μου πατήρ, καταγόμενος εξ επιφανούς γενιάς υπονόμιων βρωμοπόντικων, αν πράξω αναλόγως, θα γίνει δεκτός εξ ίσου θερμά από τον πολυχρονεμένο μας πρωθυπουργό και τον σεβασμιότατο αρχιεπίσκοπο. Σωστά;

Υ.γ2 Δια τους βλακωδέστατους που συνέκριναν την απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού, με εκείνη των μελών του I.R.A, τα λόγια μπροστά στην μωρία τους ξεθηκαρώνουν το γιαπωνέζικο *tanto* τους και κάνουν χαρακίρι. Καμιά φορά κι αυτοί που θέλουν να κατακτήσουν την εξουσία, όπως επιδίωκε κι ο I.R.A, είναι εις θέσιν να επιδείξουν αγνότερο ήθος από λαοπρόβλητους «αντιεξουσιαστές».

γύρω από το θέμα, είναι δείγματα συγκεντρωτισμού και «πολιτικής γραμμής», που ταιριάζουν με κομματικές λογικές παρά με την αναρχία.

Παρ' όλα αυτά σε κείμενο του ο Νίκος Ρωμανός υποστηρίζει ότι από τον αγώνα του βγήκε κερδισμένη η αναρχία: ***«Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτή η νίκη ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που ασκήσαμε για αυτό και ο κόσμος του αγώνα και η Μαχητική Αναρχία είναι αδιαμφισβήτητα ηθικά, πολιτικά και πρακτικά οι μεγάλοι νικητές».*** Εάν η αναρχία έχει σχέση με καλύτερες συνθήκες εγκλεισμού και με καλύτερη θεσμική μόρφωση τότε η αναρχία έχει μετουσιωθεί σε κάτι ευτελές και θα πρέπει να εγκαταλειφθεί άρον άρον.

Πού να πήγε άραγε το πρόταγμα: «γκρεμίστε όλες τις φυλακές» και το σύνθημα – πρόταγμα «το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος»; Μήπως τα δύο παραπάνω ήταν αρκετά «ακραία» για αριστερές και δημοκρατικές αντιλήψεις της αλληλεγγύης μας; Το πρόταγμα και στις δυο περιπτώσεις είναι το ίδιο: η ανάσα ελευθερίας. Εκεί όπου υπάρχει διαφορά είναι στην αφορμή. Αλληλεγγύη στον Ρωμανό γιατί θέλει να παντρευτεί; Γιατί όχι! Επί πλέον θα είχε (και σ' αυτήν την περίπτωση) την προφανή στήριξη της εκκλησίας και πιο συντηρητικών κομματιών της κοινωνίας. Αλλά προφανώς και το αίτημα του πάλι δεν θα είχε σχέση με καμία αναρχία.

Πουθενά δεν ακούστηκε ότι το αίτημα του Νίκου Ρωμανού είναι βαθιά δημοκρατικό και προέρχεται από νόμους και θεσμίσεις του κράτους. Όμως αυτός είναι ο λόγος που το θέμα της απεργίας πείνας αγκαλιάστηκε τόσο πολύ από την αριστερά και τον δημοκρατικό χώρο γενικότερα. Για τον ίδιο λόγο η βουλευτής του Σύριζα Ζωή Κωνσταντοπούλου αναφώνησε, πολύ σωστά, ότι η θετική έκβαση της υπόθεσης είναι *«νίκη της δημοκρατίας»*.

Ελευθερόκοκκος

να λέγει όπως νομίζει, δημοκρατικό «δικαίωμα» κι αυτό...), κι έπειτα από πολυήμερον απεργίαν πείνας, ποιο μειράκιο θα τολμήσει τη δε υστεραία να αμφισβητήσει μια τέτοια περισπούδαστον κατάκτησιν; Ουχί πάντως ο γράφων...

Κι εγώ ο αφελής, που νόμιζα πως οι αγώνες των αναρχικών –και δη ένας αγώνας σκληρός κι αυτοκαταστροφικός, όπως η απεργία πείνας– συμβαίνουν για να προχωρήσουμε στο μονοπάτι της απολύτου ελευθερίας, έστω και μια σπιθαμή... Ας είναι. Μόνον ένα, ωστόσο, με τρομάζει: αν θεωρήσουμε πως το ήθος πλείστων εξ αυτών που χαρακτηρίζουν εαυτούς αναρχικούς παρουσιάζει βαθμηδόν τέτοιο χάλι, άραγε ποια απύθμενα ερέβη μας «ξημερώνουν» αύριο; Οι απαντήσεις αναμένονται καθ' όλα συναρπαστικές στα «προσεχώς» της κοινωνικής «κουίντας»...

Πόντιξ ο Σισσύφιος

Υ.γ1 Να φανταστώ πως κι ο δικός μου πατήρ, καταγόμενος εξ επιφανούς γενιάς υπονόμιων βρωμοπόντικων, αν πράξω αναλόγως, θα γίνει δεκτός εξ ίσου θερμά από τον πολυχρονεμένο μας πρωθυπουργό και τον σεβασμιότατο αρχιεπίσκοπο. Σωστά;

Υ.γ2 Δια τους βλακωδέστατους που συνέκριναν την απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού, με εκείνη των μελών του I.R.A, τα λόγια μπροστά στην μωρία τους ξεθηκαρώνουν το γιαπωνέζικο *tanto* τους και κάνουν χαρακίρι. Καμιά φορά κι αυτοί που θέλουν να κατακτήσουν την εξουσία, όπως επιδίωκε κι ο I.R.A, είναι εις θέσιν να επιδείξουν αγνότερο ήθος από λαοπρόβλητους «αντιεξουσιαστές».

Το φοράς και στο πόδι. Έτσι, σαν κόσμημα!

Από τις 8 Δεκεμβρίου 2014 ο δικηγόρος του απεργού πείνας Νίκου Ρωμανού είχε γνωστοποιήσει με αλλεπάλληλες συνεντεύξεις του ότι ο Νίκος Ρωμανός θα σταματούσε την απεργία πείνα, αν γινόταν εφαρμογή στον ίδιον της διάταξης για το «βραχιολάκι» (γεωεντοπισμός) ώστε να παρακολουθεί τα μαθήματα του στο τμήμα της ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ του ΤΕΙ Αθηνών. Τελικά, η αποδοχή είναι γεγονός και μάλιστα εμφανίζεται σαν νίκη της «μαχητικής»(sic!) αναρχίας(;).

Το βραχιολάκι δεν χρειάζεται συστάσεις. Πρόκειται για ένα μέτρο ολοκληρωτικού ελέγχου που εφαρμόζεται ήδη στις ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Αυστραλία και Νέα Ζηλανδία, σε διάφορες κατηγορίες κρατουμένων: Τους υπό κατ' οίκον περιορισμό, τους λαμβάνοντες ολιγοήμερες άδειες, τους εντασσόμενους σε διάφορα προγράμματα επανένταξης, και όποιους άλλους αποφασίσει η κρατική μηχανή, πως θα πρέπει να το φορούν.

Είναι γνωστό πως η εφαρμογή του συνάντησε διαμαρτυρίες από πολλές οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Το «βραχιολάκι» τοποθετείται στο πόδι του κρατουμένου υπό μορφήν αγκράφας, η οποία λειτουργεί ως πομπός, σε ραδιοφωνική συχνότητα, στέλνοντας ένα συνεχές σήμα στην κεντρική μονάδα (πομποδέκτη). Στο σπίτι του ευρισκομένου «υπό κατ' οίκον περιορισμόν» εγκαθίσταται κεντρική μονάδα (πομποδέκτης), που επικοινωνεί (call back) με τον κεντρικό σταθμό της ιδιωτικής εταιρείας security μέσω τηλεφωνικής γραμμής, οποτεδήποτε αυτό απαιτηθεί. Σε περίπτωση απομάκρυνσης, πέραν της προβλεπόμενης απόστασης, (25m) διακόπτεται η επικοινωνία μεταξύ των πομποδεκτών, με αποτέλεσμα η κεντρική μονάδα να πραγματοποιεί Call back alarm, στον κεντρικό σταθμό. Call back alarm προκαλείται και όταν ο κρατούμενος διαρρήξει την αγκράφα (tamper) ή προσπαθήσει να μετακινήσει ή να ανοίξει την κεντρική μονάδα (tamper). Σε περίπτωση alarm, ο κεντρικός σταθμός διενεργεί τηλεφώνημα στην οικία του κρατουμένου, κατευθύνεται στην οικία ο επιμελητής και παράλληλα ειδοποιείται και η αστυνομία.

Πέραν των ανωτέρω, υπάρχει δυνατότητα παρακολούθησης όχι μόνο των κινήσεων αλλά και των συνομιλιών, που πραγματοποιεί ο φορέας του «βραχιολιού», μετά από «έξυπνη» παρέμβαση των χειριστών-κατασκευαστών αυτών των συσκευών.

Επομένως, στα καθ' υμάς, ήταν σαφώς εμφανές γιατί σύσσωμη η αντιπολίτευση, μείζων και ελάσσων (ΣΥΡΙΖΑ. ΚΚΕ. ΑΝΕΛ, ΔΗΜΑΡ, ανεξάρτητοι βουλευτές κ.ο.κ.) ζήτησαν για λόγους «ανθρωπιστικούς» την εφαρμογή του πιο ολοκληρωτικού μέσου ελέγχου και καταστολής του ανθρώπου από το κράτος.

Είναι αναμενόμενο για τους εξουσιαστές να εμφανίζουν ως ανθρωπιστικό ένα απάνθρωπο μέσο.

Εκείνο, όμως, που θα φάνταζε ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ, θα ήταν ένας απεργός πείνας –κατά δηλωσίν του αναρχικός–, οι αλληλέγγυοι σε αυτόν –ανάμεσά τους και διαδηλωτές με πανώ, στο οποίο υπήρχε

Δευκαλίων αναλυόμενος

Μια λογοτεχνική αλληγορία για το αποτύπωμα μέσα μας ενός μέρους όσων αληθινών μοιραστήκαμε στον χώρο και τον χρόνο. Για αυτούς που χάθηκαν και δεν θέλησαν ποτέ να ξαναβρεθούν, αλλά κυρίως για όσους δεν έλειψαν στιγμή να μας συντροφεύουν στο δύσβατο μα πάντα γοητευτικό μονοπάτι της αλήθειας. Κάθε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις είναι ξεκάθαρα σκόπιμη.

Ναι, μπορώ να διαβάσω στα μάτια σου την απορία για τούτο το ασυνήθιστο σύνολο οστών και μυώνων που στέκεται εμπρός σου. Θα μπορούσα βεβαίως να σου γνωστοποιήσω με παρρησία πως το σαρκίο αυτό έχει δει καλύτερες μέρες και φωτεινότερες νύχτες. Το γνωρίζεις καλά άλλωστε. Μια τέτοια υπενθύμιση, μολονότι δεν θα είχε καμία απολύτως σημασία, τουλάχιστον θα ξέκλεβε μία ίντσα χαμόγελο από κάθε άκρη των χειλιών σου. Ξέρω, επιμένεις να με θυμάσαι αλλιώς. Δεν μπορείς να διαγράψεις από κείνο το συρτάρι του μυαλού σου την απαστράπτουσα αγιογραφία που φυλάς εδώ και χρόνια, όπως η καρακάξα το ευτελές μα περίλαμπρο χρυσόχαρτο. Και το φέρεις βαρέως που απέτυχα να γίνω αυτό που είδες εσύ στα μάτια μου, αυτό που σκαρφίστηκες γλυκά, όχι με δόλο, αλλά σαν ελαφρύ πείραγμα των διαταραγμένων απ' την μέθη της πρώτης νιότης σου αισθήσεων. Λυπάμαι αν σε απογοήτευσα. Δεν ήταν σίγουρα στις προθέσεις μου. Μάθε λοιπόν πως πρόθεσή μου ήταν μονάχα να μοιραστώ. Να μοιραστώ την αγάπη για ζωή μέσα μου, δίχως να γυρεύω όρκους, συμβόλαια και σφραγίδες. Τίποτα περισσότερο. Αυτό ήταν και παραμένει κίνητρο μου για όλα. Η βία δεν υπήρξε ποτέ για μένα ακριβή αγαπημένη· οι συναντήσεις μας ήταν μόνο περιστασιακές, φειδωλές και με ιδιαίτερη προσοχή.

Ναι, έκανα λάθη. Ξέρω· οι αγιογραφίες δεν λανθάνουν ποτέ. Στέκονται ακέραιες και βλοσυρές στο διηνεκές με τα χρυσά κι ασημένια τους φωτοστέφανα να λαμπυρίζουν κάτω από το πελιδνό φως των ναών. Κι όμως. Εγώ δεν υπήρξα ποτέ αυτό που εσύ ήθελες να δεις. Ωστόσο, μιλούσα με λόγια και πράξεις καθημερινά. Κοιτούσες, μα δεν έβλεπες. Είχες στο νου μονίμως τις δικές σου ανάγκες. Αυτές, που, εν είδει μυωπικών

πράγματα, εγώ δεν κατέχω γρι από πολιτική. Εξ άλλου, αν το καλοσκεφτείς, το δούναι και λαβείν δεν ταιριάζει σε μια ζωή ανήφορο.

Εσύ πως τα πας με την δική σου; Πόσο αξιοπρεπής τελικά μπορεί να είναι μια ιδανική ιδιώτευση; Μοιάζει με μεταξένιο ύφασμα ή με ξεφτισμένο σάβανο η φορεσιά της στο σώμα; Σίγουρα θα ξέρεις καλύτερα. Καθ' ύλην αρμόδιος να μας διδάξεις σχετικώς. Εγώ πάλι δεν διαθέτω απάντηση γι' αυτό. Μόνον κάτι σκόρπιες εικασίες κι ο χρόνος μας μοιάζει τόσο ισχνός και πεπερασμένος, που φοβάμαι να τον σπαταλήσω, όπως οι εραστές τις υγρές αβρότητες. Μού μήνυσες πρωτύτερα πως με βρίσκεις πλέον γραφικό, πως ο κατεργάρης χρόνος άφησε πάνω μου σημάδια που επιμένω

δυσπρόσιτη, παγωμένη, μοναχική. Όχι όμως στέρφα. Και, θέλω να με πιστέψεις γι' αυτό· τα γεννήματά της είναι τόσο φωτεινά, που εμπρός τους το φως χιλίων αστεριών θα έμοιαζε με μικροσκοπική λυχνο. Κρυώνεις; Ναι, έχεις δίκιο. Οι μαρμάρινες σκάλες δεν είναι κι η καλύτερη επιλογή για κουβέντα τις χειμωνιάτικες νύχτες. Ωστόσο, οι συγκεκριμένες μάς φίλεψαν τα σπλάχνα τους να ονειρευτούμε. Θυμάσαι; Έλα, αφού το ξέρεις, δεν υπήρξα ποτέ μου νοσταλγός, αν και παραμένω ένας πεισματάρης μνήμων. Σε αυτά τα μάρμαρα λοιπόν, στα σκαλιά της Θεολογικής[1], εσύ κι εγώ κι άλλοι κι ακόμη περισσότεροι που μέθυσαν απ' τον οίνο της ελευθερίας κάποια βράδια και μετά χάθηκαν όπως οι σκιές την αυγή. Κι οι σκάλες πάντα φιλόξενες, οπλίζανε τα χέρια μας με συμπαγή σύννεφα, λευκά σαν χιόνι κι άκαμπτα όπως το αυστηρό μειδίαμα των βόρειων ανέμων.

Πως ένιωθα τότε; Καλή η ερώτηση σου. Δεν το είχα σκεφτεί αλήθεια ποτέ. Το σιδερένιο χέρι της καθημερινότητας σε απομακρύνει αργά αλλά σταθερά από όλα τα αμείλικτα ερωτήματα. Σου βαραίνει το μέτωπο, δίχως να αντιλαμβάνεσαι τις συμφορές που φέρει αθροιστικά μια μικρή αλλά επαναλαμβανόμενη πίεση στην πνευματική σου κατανομή. Κάλλιο όμως αργά, παρά ποτέ. Σημασία δεν έχει λοιπόν πως ένιωθα τότε. Ή, για να είμαι ακριβοδίκαιος, δεν είναι αυτό που κυριαρχεί στο νου μου, όταν επαναφέρω, ως ενήλικο κιρκινέζι την θύμηση της πρώτης πτήσης, όσα συνέβησαν σε τούτο εδώ το μέρος. Αυτό που μετράει για μένα είναι τι έγινε όλος εκείνος ο σωρός μαρμάρων, τι έγιναν όλες οι κατάλευκες νύχτες που μετέτρεπαν τον γεμάτο από καπνούς ουρανό σε χιονοστρωμένο τοπίο. Όχι, δεν γίνομαι συναισθηματικός. Τουλάχιστον όχι μέσα από μια μελοδραματική οπτική. Δεν εκφράζω καμία πίκρα και κανέναν θυμό. Όπως σου είπα και πρωτύτερα, έκανα λάθη κι έμαθα· κι αυτό είναι ακριβή προίκα, αν αγαπάς τον ανήφορο.

Άκου, λοιπόν, τί απέγιναν όλοι εκείνοι οι άχρωμοι μαρμαρυγίες. Έγιναν κομμάτι ενός πανάρχαιου μύθου. Όχι, δεν αστειεύομαι, φίλτατε. Γίναμε, δίχως να το αντιληφθούμε, Δευκαλίωνες και Πύρρες[2]. Μόνο που

στοποιήσω με παρρησία πως το σαρκίο αυτό έχει δει καλύτερες μέρες και φωτεινότερες νύχτες. Το γνωρίζεις καλά άλλωστε. Μια τέτοια υπενθύμιση, μολονότι δεν θα είχε καμία απολύτως σημασία, τουλάχιστον θα ξέκλεβε μία ίντσα χαμόγελο από κάθε άκρη των χειλιών σου. Ξέρω, επιμένεις να με θυμάσαι αλλιώς. Δεν μπορείς να διαγράψεις από κείνο το συρτάρι του μυαλού σου την απαστράπτουσα αγιογραφία που φυλάς εδώ και χρόνια, όπως η καρακάξα το ευτελές μα περίλαμπρο χρυσόχαρτο. Και το φέρεις βαρέως που απέτυχα να γίνω αυτό που είδες εσύ στα μάτια μου, αυτό που σκαρφίστηκες γλυκά, όχι με δόλο, αλλά σαν ελαφρύ πείραγμα των διαταραγμένων απ' την μέθη της πρώτης νιότης σου αισθήσεων. Λυπάμαι αν σε απογοήτευσα. Δεν ήταν σίγουρα στις προθέσεις μου. Μάθε λοιπόν πως πρόθεσή μου ήταν μονάχα να μοιραστώ. Να μοιραστώ την αγάπη για ζωή μέσα μου, δίχως να γυρεύω όρκους, συμβόλαια και σφραγίδες. Τίποτα περισσότερο. Αυτό ήταν και παραμένει κίνητρο μου για όλα. Η βία δεν υπήρξε ποτέ για μένα ακριβή αγαπημένη· οι συναντήσεις μας ήταν μόνο περιστασιακές, φειδωλές και με ιδιαίτερη προσοχή.

Ναι, έκανα λάθη. Ξέρω· οι αγιογραφίες δεν λανθάνουν ποτέ. Στέκονται ακέραιες και βλοσυρές στο διηνεκές με τα χρυσά κι ασημένια τους φωτοστέφανα να λαμπυρίζουν κάτω από το πελιδνό φως των ναών. Κι όμως. Εγώ δεν υπήρξα ποτέ αυτό που εσύ ήθελες να δεις. Ωστόσο, μιλούσα με λόγια και πράξεις καθημερινά. Κοιτούσες, μα δεν έβλεπες. Είχες στο νου μονίμως τις δικές σου ανάγκες. Αυτές, που, εν είδει μυωπικών οφθαλμών, καθόρισαν και το εύρος των πολιτικών σου παρωπίδων. Εγώ αντιθέτως και με βαριά τη καρδία, έψαχνα έναν αδερφό· όχι σύντροφο. Πλέον τρωγοπίνει ο καθείς με τον καθένα. Ευτελισμός παντού. Εσύ πάλι γύρευες θρόνο να καθίσεις έναν χθόνιο κι ουράνιο πατέρα. Ας είναι. Έκαστος με τις ανάγκες του. Σπλαχνίζομαι τις δικές σου, μα, πίστεψε με, δεν είχα ούτε την πρόθεση ούτε τις δυνάμεις για να ανταπεξέλθω σε τόσο άσεμνες τελετές. Οι βωμοί κι οι τελετάρχες πάντοτε θα προκαλούν άνοστα ρίγη στις αθώες ψυχές. Έχω τον δικό μου ανήφορο. Και μόνο δυο ζεύγη υποδήματα να τον ανέλθω. Ένα για τον παγετό, ένα για το θέρος. Κι ο χρόνος μου λιγοστεύει. Ο θάνατος δεν κάνει διαπραγματεύσεις κι ακόμη κι αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, εγώ δεν κατέχω γρι από πολιτική. Εξ άλλου, αν το καλοσκεφτείς, το δούναι και λαβείν δεν ταιριάζει σε μια ζωή ανήφορο.

Εσύ πως τα πας με την δική σου; Πόσο αξιοπρεπής τελικά μπορεί να είναι μια ιδανική ιδιώτευση; Μοιάζει με μεταξένιο ύφασμα ή με ξεφτισμένο σάβανο η φορεσιά της στο σώμα; Σίγουρα θα ξέρεις καλύτερα. Καθ' ύλην αρμόδιος να μας διδάξεις σχετικώς. Εγώ πάλι δεν διαθέτω απάντηση γι' αυτό. Μόνον κάτι σκόρπιες εικασίες κι ο χρόνος μας μοιάζει τόσο ισχνός και πεπερασμένος, που φοβάμαι να τον σπαταλήσω, όπως οι εραστές τις υγρές αβρότητες. Μού μήνυσες πρωτύτερα πως με βρίσκεις πλέον γραφικό, πως ο κατεργάρης χρόνος άφησε πάνω μου σημάδια που επιμένω να τα αγνοώ προκλητικά. Σημάδια που, στους ανθρώπους που τολμούν να ωριμάσουν, έρχονται μαζί με την πραότητα, το μέλωμα της σκέψης, το βόλεμα της σάρκας. Πως οι γκρίζες τρίχες που παρατηρείς πλέον διάσπαρτες στους κροτάφους μου θα έπρεπε να λογίζονται από μένα ως σπορά φρονιμότητας κι όχι απλώς ως αργυρές υπάρξεις στην σκούρα μου κόμη.

Πώς σου φαίνεται, λοιπόν, που ξαναντάμώνουμε εδώ; Πληγιάζει καθόλου ο νους σου από την βία των αλλαγών; Ρίξε μια ματιά γύρω σου, αν θέλεις. Αν άλλαξε κάτι είναι μόνον ο τρόπος που στροβιλίζεται η ανάκλαση της πραγματικότητας στα σωθικά μας. Αν αντέχεις το σακάτεμα της δίνης, ίσως –λέγω ίσως– και να μπορέσεις να δεις το ίχνος της στράτας που μέλλεται·

της Θεολογικής[1], εσύ κι εγώ κι άλλοι κι ακόμη περισσότεροι που μέθυσαν απ' τον οίνο της ελευθερίας κάποια βράδια και μετά χάθηκαν όπως οι σκιές την αυγή. Κι οι σκάλες πάντα φιλόξενες, οπλίζανε τα χέρια μας με συμπαγή σύννεφα, λευκά σαν χιόνι κι άκαμπτα όπως το αυστηρό μειδίαμα των βόρειων ανέμων.

Πως ένιωθα τότε; Καλή η ερώτηση σου. Δεν το είχα σκεφτεί αλήθεια ποτέ. Το σιδερένιο χέρι της καθημερινότητας σε απομακρύνει αργά αλλά σταθερά από όλα τα αμείλικτα ερωτήματα. Σου βαραίνει το μέτωπο, δίχως να αντιλαμβάνεσαι τις συμφορές που φέρει αθροιστικά μια μικρή αλλά επαναλαμβανόμενη πίεση στην πνευματική σου κατανομή. Κάλλιο όμως αργά, παρά ποτέ. Σημασία δεν έχει λοιπόν πως ένιωθα τότε. Ή, για να είμαι ακριβοδίκαιος, δεν είναι αυτό που κυριαρχεί στο νου μου, όταν επαναφέρω, ως ενήλικο κιρκινέζι την θύμηση της πρώτης πτήσης, όσα συνέβησαν σε τούτο εδώ το μέρος. Αυτό που μετράει για μένα είναι τι έγινε όλος εκείνος ο σωρός μαρμάρων, τι έγιναν όλες οι κατάλευκες νύχτες που μετέτρεπαν τον γεμάτο από καπνούς ουρανό σε χιονοστρωμένο τοπίο. Όχι, δεν γίνομαι συναισθηματικός. Τουλάχιστον όχι μέσα από μια μελοδραματική οπτική. Δεν εκφράζω καμία πίκρα και κανέναν θυμό. Όπως σου είπα και πρωτύτερα, έκανα λάθη κι έμαθα· κι αυτό είναι ακριβή προίκα, αν αγαπάς τον ανήφορο.

Άκου, λοιπόν, τί απέγιναν όλοι εκείνοι οι άχρωμοι μαρμαρυγίες. Έγιναν κομμάτι ενός πανάρχαιου μύθου. Όχι, δεν αστειεύομαι, φίλτατε. Γίναμε, δίχως να το αντιληφθούμε, Δευκαλίωνες και Πύρρες[2]. Μόνο που

---

1. Πρόκειται για την Θεολογική σχολή του Α.Π.Θ.

2. Ο γνωστός αρχαιοελληνικός μύθος, μέσα από τον οποίον σώθηκε ως μνήμη ένα κατακλυσμιαίο γεγονός που έλαβε χώρα στην νοτιοανατολική λεκάνη της μεσογείου κάποια στιγμή στο απώτερο παρελθόν. Παρόμοιες αναφορές του γεγονότος μπορούμε να παρατηρήσουμε και στην μυθολογία άλλων λαών, με κοινά σημεία, αλλά κι έντονες διαφοροποιήσεις όσον αφορά την ανάπτυξη του μεταφυσικού στοιχείου. Η επιστήμη της γεωλογίας ήρθε σχετικά πρόσφατα να επιβεβαιώσει το αληθές του εν λόγω κατακλυσμιαίου γεγονότος. Στην αρχαιοελληνική του εκδοχή, ο βασιλιάς της Θεσσαλίας Δευκαλίων και η γυναίκα του Πύρρα είναι οι μόνοι άνθρωποι που σώζονται έπειτα από τον κατακλυσμό που προκαλεί ο Δίας, για να καταστρέψει την γενιά των

ζωγραφισμένο το αναρχικό άλφα σε κύ- θρώπινο, ανιδιοτελές και αλτρουιστικό που σκέπτονται ελεύθερα ότι είναι δυ- (εννοείται πως ΑΝ γίνει πραγματικό-

την μέθη της πρώτης νιότης σου αισθήσεων. Λυπάμαι αν σε απογοήτευσα. Δεν ήταν σίγουρα στις προθέσεις μου. Μάθε λοιπόν πως πρόθεσή μου ήταν μονάχα να μοιραστώ. Να μοιραστώ την αγάπη για ζωή μέσα μου, δίχως να γυρεύω όρκους, συμβόλαια και σφραγίδες. Τίποτα περισσότερο. Αυτό ήταν και παραμένει κίνητρο μου για όλα. Η βία δεν υπήρξε ποτέ για μένα ακριβή αγαπημένη· οι συναντήσεις μας ήταν μόνο περιστασιακές, φειδωλές και με ιδιαίτερη προσοχή.

Ναι, έκανα λάθη. Ξέρω· οι αγιογραφίες δεν λανθάνουν ποτέ. Στέκονται ακέραιες και βλοσυρές στο διηνεκές με τα χρυσά κι ασημένια τους φωτοστέφανα να λαμπυρίζουν κάτω από το πελιδνό φως των ναών. Κι όμως. Εγώ δεν υπήρξα ποτέ αυτό που εσύ ήθελες να δεις. Ωστόσο, μιλούσα με λόγια και πράξεις καθημερινά. Κοιτούσες, μα δεν έβλεπες. Είχες στο νου μονίμως τις δικές σου ανάγκες. Αυτές, που, εν είδει μυωπικών οφθαλμών, καθόρισαν και το εύρος των πολιτικών σου παρωπίδων. Εγώ αντιθέτως και με βαριά τη καρδία, έψαχνα έναν αδερφό· όχι σύντροφο. Πλέον τρωγοπίνει ο καθείς με τον καθένα. Ευτελισμός παντού. Εσύ πάλι γύρευες θρόνο να καθίσεις έναν χθόνιο κι ουράνιο πατέρα. Ας είναι. Έκαστος με τις ανάγκες του. Σπλαχνίζομαι τις δικές σου, μα, πίστεψέ με, δεν είχα ούτε την πρόθεση ούτε τις δυνάμεις για να ανταπεξέλθω σε τόσο άσεμνες τελετές. Οι βωμοί κι οι τελετάρχες πάντοτε θα προκαλούν άνοστα ρίγη στις αθώες ψυχές. Έχω τον δικό μου ανήφορο. Και μόνο δυο ζεύγη υποδήματα να τον ανέλθω. Ένα για τον παγετό, ένα για το θέρος. Κι ο χρόνος μου λιγοστεύει. Ο θάνατος δεν κάνει διαπραγματεύσεις κι ακόμη κι αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, εγώ δεν κατέχω γρι από πολιτική. Εξ άλλου, αν το καλοσκεφτείς, το δούναι και λαβείν δεν ταιριάζει σε μια ζωή ανήφορο.

Εσύ πως τα πας με την δική σου; Πόσο αξιοπρεπής τελικά μπορεί να είναι μια ιδανική ιδιώτευση; Μοιάζει με μεταξένιο ύφασμα ή με ξεφτισμένο σάβανο η φορεσιά της στο σώμα; Σίγουρα θα ξέρεις καλύτερα. Καθ' ύλην αρμόδιος να μας διδάξεις σχετικώς. Εγώ πάλι δεν διαθέτω απάντηση γι' αυτό. Μόνον κάτι σκόρπιες εικασίες κι ο χρόνος μας μοιάζει τόσο ισχνός και πεπερασμένος, που φοβάμαι να τον σπαταλήσω, όπως οι εραστές τις υγρές αβρότητες. Μού μήνυσες πρωτύτερα πως με βρίσκεις πλέον γραφικό, πως ο κατεργάρης χρόνος άφησε πάνω μου σημάδια που επιμένω να τα αγνοώ προκλητικά. Σημάδια που, στους ανθρώπους που τολμούν να ωριμάσουν, έρχονται μαζί με την πραότητα, το μέλωμα της σκέψης, το βόλεμα της σάρκας. Πως οι γκρίζες τρίχες που παρατηρείς πλέον διάσπαρτες στους κροτάφους μου θα έπρεπε να λογίζονται από μένα ως σπορά φρονιμότητας κι όχι απλώς ως αργυρές υπάρξεις στην σκούρα μου κόμη.

Πώς σου φαίνεται, λοιπόν, που ξανανταμώνουμε εδώ; Πληγιάζει καθόλου ο νους σου από την βία των αλλαγών; Ρίξε μια ματιά γύρω σου, αν θέλεις. Αν άλλαξε κάτι είναι μόνον ο τρόπος που στροβιλίζεται η ανάκλαση της πραγματικότητας στα σωθικά μας. Αν αντέχεις το σακάτεμα της δίνης, ίσως –λέγω ίσως– και να μπορέσεις να δεις το ίχνος της στράτας που μέλλεται·

θα τότε. Ή, για να είμαι ακριβοδίκαιος, δεν είναι αυτό που κυριαρχεί στο νου μου, όταν επαναφέρω, ως ενήλικο κιρκινέζι την θύμηση της πρώτης πτήσης, όσα συνέβησαν σε τούτο εδώ το μέρος. Αυτό που μετράει για μένα είναι τι έγινε όλος εκείνος ο σωρός μαρμάρων, τι έγιναν όλες οι κατάλευκες νύχτες που μετέτρεπαν τον γεμάτο από καπνούς ουρανό σε χιονοστρωμένο τοπίο. Όχι, δεν γίνομαι συναισθηματικός. Τουλάχιστον όχι μέσα από μια μελοδραματική οπτική. Δεν εκφράζω καμία πίκρα και κανέναν θυμό. Όπως σου είπα και πρωτύτερα, έκανα λάθη κι έμαθα· κι αυτό είναι ακριβή προίκα, αν αγαπάς τον ανήφορο.

Άκου, λοιπόν, τί απέγιναν όλοι εκείνοι οι άχρωμοι μαρμαρυγίες. Έγιναν κομμάτι ενός πανάρχαιου μύθου. Όχι, δεν αστειεύομαι, φίλτατε. Γίναμε, δίχως να το αντιληφθούμε, Δευκαλίωνες και Πύρρες[2]. Μόνο που

---

1. Πρόκειται για την Θεολογική σχολή του Α.Π.Θ.

2. Ο γνωστός αρχαιοελληνικός μύθος, μέσα από τον οποίον σώθηκε ως μνήμη ένα κατακλυσμιαίο γεγονός που έλαβε χώρα στην νοτιοανατολική λεκάνη της μεσογείου κάποια στιγμή στο απώτερο παρελθόν. Παρόμοιες αναφορές του γεγονότος μπορούμε να παρατηρήσουμε και στην μυθολογία άλλων λαών, με κοινά σημεία, αλλά κι έντονες διαφοροποιήσεις όσον αφορά την ανάπτυξη του μεταφυσικού στοιχείου. Η επιστήμη της γεωλογίας ήρθε σχετικά πρόσφατα να επιβεβαιώσει το αληθές του εν λόγω κατακλυσμιαίου γεγονότος. Στην αρχαιοελληνική του εκδοχή, ο βασιλιάς της Θεσσαλίας Δευκαλίων και η γυναίκα του Πύρρα είναι οι μόνοι άνθρωποι που σώζονται έπειτα από τον κατακλυσμό που προκαλεί ο Δίας, για να καταστρέψει την γενιά των

ζωγραφισμένο το αναρχικό άλφα σε κύκλο – όχι μόνο να μην αντιτίθενται στην εφαρμογή αυτού τού ανατριχιαστικού μέτρου, αλλά να πραγματοποιούν και συγκέντρωση έξω από το Κοινοβούλιο, ζητώντας από την κυβέρνηση να επισπεύσει την εφαρμογή του μέτρου, με φωτογραφική τροπολογία. Όπερ και εγένετο.

Θα φάνταζε ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ, το πανανθρώπινο, ανιδιοτελές και αλτρουιστικό ιδεώδες της αναρχίας να τίθεται στην υπηρεσία πολιτικών σκοπιμοτήτων και μάλιστα να χρησιμοποιείται επ' ωφελεία ενός και μόνον ατόμου, με πλήρη αδιαφορία για τις επιπτώσεις στο σύνολο της κοινωνίας, αφού είναι δεδομένο πως το μέτρο του «βραχιολιού» είναι πνιγηρό, αντιανθρώπινο και αντεπαναστατικό.

Θα φάνταζε ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ άνθρωποι που σκέπτονται ελεύθερα ότι είναι δυνατόν να συναινούν σε αυτήν την ασφυκτική φυλακή, που προβάλλεται ως μέτρο («ανάσα») ελευθερίας.

Κι όμως όλα τα αδιανόητα γίνονται πράξεις. Ο κόσμος ανάποδα και η τρικυμία εν κρανίω προσκαλεί σε αγώνες για την κατάργηση του «βραχιολιού», δηλαδή για την κατάργηση αυτού του πολύμοχθου «επιτεύγματος», η οποία (εννοείται πως ΑΝ γίνει πραγματικότητα) θα έχει σαν αποτέλεσμα να μην μπορεί να παρακολουθήσει τα μαθήματά του, ο προ ολίγων ημερών απεργός πείνας.

Η νίκη στην πραγματικότητα είναι μία ήττα. Ήττα ηθική, ιδεολογική, νοητική και, κυρίως, πνευματική.

Αναρχία και Ζωή

Συνέχεια από τη σελ. 9

τους εκσφενδονίζαμε όχι πίσω από την πλάτη, αλλά με μέτωπο μπροστά και σημαδεύοντας. Ναι, διότι για κάθε μάρμαρο που ρίχναμε, εύρισκε δεν εύρισκε στόχο, ξεφύτρωνε κι ένας μπάτσος... Κι εμείς συνεχίζαμε. Ρίχναμε και ρίχναμε. Ξεφύτρωναν έτσι και μπάτσοι και κάμερες και τράπεζες κι όλα τα «καλά». Λες και δεν είχαμε ήδη αρκετά από τα ζιζάνια του πολιτισμού στις ακάθαρτες φλέβες της πόλης. Κι εγώ, λοιπόν, ένας μικρός Δευκαλίωνας ήμουν. Κι εσύ κι όλοι μας. Εντάξει, υπήρχαν κάπου κι εκείνοι οι ελάχιστοι, που ωστόσο αρνούμασταν να τους δούμε γιατί η αλήθεια τους θα μας έκαιγε τα μυωπικά μας μάτια. Αυτοί που καψαλίστηκαν νωρίτερα από τις φλόγες της πολιτικής, αλλά, εξ αιτίας αυτού, κατανόησαν σε βάθος πως ελευθερία κι εξαπάτηση είναι τόσο σχετικές όσο οι χορταριασμένοι τάφοι με το παιδικό τραγούδι. Όπως θα γνωρίζεις κι εσύ, κανείς δεν μπορεί να σε βγάλει από τον βούρκο, παρά μόνο να σου δείξει τον τρόπο της εξόδου. Κι αυτό όχι τόσο με λόγια, μα ως παράδειγμα, ως στάση ζωής. Μιας ζωής που σίγουρα είναι γεμάτη με σφάλματα, αλλά δεν εξαπατά την αγάπη στην καρδιά των ανθρώπων. Πέραν τούτου, βέβαια, ο καθένας εν τέλει αποφασίζει μόνος του αν αγαπά πιότερο το κύλισμα ως άλλος χοίρος στα πολιτικά λύμματα, από την συνεχή κίνηση προς την απόλυτη ελευθερία.

Αυτό, λοιπόν, θαρρώ πως κάναμε· μετατρέψαμε τα λευκά μας σύννεφα σε σπορά λυγμών και δακρύων. Δεν είδαμε τους ύπουλους πολιτικούς μηχανισμούς, που μας γυρόφερναν σαν γύπες στην βραχώδη έρημο. Τώρα που το ξανασκέφτομαι αγαπητέ, φαντάσου πόσο γελοίοι φαινόμασταν στα μάτια των τεχνικών της εξουσίας, όταν πιστεύαμε, και μάλιστα αταλάντευτα και μονολιθικά, πως το κράτος μπορεί να καταστραφεί... δια λιθοβολισμού. Μα, δεν είναι εκνευριστικά γελοίο; Τόσος κόπος, αίμα και ιδρώτας, τόση λάμψη στα μάτια κι άγρια χαρά να μην μπορεί να σταθεί με αξιοπρέπεια ούτε καν ως ζώσα μνήμη; Διότι οι ερεβώδεις θύελλες που ακολούθησαν των λευκών νυκτών, έφεραν της λήθης το αγκάθι. Πολύχρωμα λαμπιόνια, άκληρες πνευματικά χοροεσπερίδες και πολιτική θεσφατολογία. Κι η ιστορία ξαναγράφτηκε κατά το δοκούν με το πλέον επίσημο χέρι. Σπέκουλα, βόρβορος και κινηματική κομματίλα. Λειάνθηκαν λιγάκι και οι άβολες για τους κρα-

με συντρόφευαν για χρόνια, όπως η γραία πεταλίδα τον γλιτσερό βράχο, μου έχουν αφήσει χρόνους. Εσύ πως τα πας με τις δικές σου; Χρειάζεσαι ακόμη τις βαλεριάνες σου για να αγκαλιάσεις τον Μορφέα ή μήπως καταπίνεις πλέον άλλα φαρμάκια; Δεν μιλάς; Εντάξει, το σέβομαι. Συχνά δηλώνουμε περισσότερα με την σιωπή μας απ' ό,τι με χίλιες λέξεις. Κι η απουσία μας, επίσης, καμιά φορά, μπορεί να γίνει πιο δεικτική και χρήσιμη

από όλες τις παρουσίες μας μαζί σε τούτο τον κόσμο. Ας μην χαθούμε, λοιπόν, ούτε σε κακόβουλες μανιέρες, ούτε σε πολιτικές συνταγές. Δεν ταιριάζουν σε όσα με ειλικρίνεια κι ανυστεροβουλία μοιραστήκαμε. Ας κρατήσουμε την κοινή μας μνήμη, τις κοινές μας στιγμές.

Το ξέρω, βέβαια, πως δεν τα έχεις στο νου σου όπως εγώ. Το βρίσκω καθ' όλα υγιές. Μολονότι κάτι σε έκανε

μυρωδάτες απολαύσεις; Ναι, κάτι έχω ακούσει. Μα, δυστυχώς, και ίσως να λυπάμαι πολύ γι' αυτό, τις στιγμές που νιώθω αδύναμος, δεν μπόρεσα να πιω από την κρήνη της λησμονιάς, όσο κι αν με γοήτευσε η υποσχετική μέθη των υδάτων της και το λευκό σαν θάνατος κυπαρίσσι[3]. Θα ήθελα βεβαίως να περνώ κι εγώ όμορφα· ποιός άλλωστε δεν το επιθυμεί; Μα όχι τρεφόμενος από την αχλή ανθρώπων-ειδώλων. Ούτως ή άλλως δεν δύναμαι να μοιραστώ την ματωμένη αλήθεια μου με όσους ψάχνουν για επαναστάτες-σωτήρες. Δεν θέλω να σώσω κανέναν. Ουδέποτε ήταν στις προθέσεις μου. Αναζητούσα και αναζητώ εναγωνίως το στίγμα της ελευθερίας και τούτο, αν μπορώ, να το μοιραστώ με κάθε πλάσμα, ανθρώπινο και μη. Αν το κατάφερα έστω και λίγο; Ποιος ξέρει. Πάντως είμαι ιδιαίτερα πεισματάρης· όπως γνωρίζεις, δεν εγκαταλείπω εύκολα.

Θυμάμαι, μαθές, την θέρμη των λευκών μας σύννεφων, την ένταση που προκαλούσαν στις χούφτες μας, όχι σαν κάτι που έσβησε στο γέρμα του χρόνου, μα σαν ένα χωροχρονικό σημείο μιας πορείας που συνεχίζεται στο τώρα. Αν μετάνιωσα για τότε; Ναι! μετάνοιωσα. Μα για όσα δεν πράξαμε, όχι για τα πεπραγμένα μας. Έχω κάνει, λοιπόν, πολλά λάθη, αλλά ποτέ κάτι για να ντρέπομαι. Αν ξαναγύριζες τους σκουριασμένους δείκτες της ψυχής μου στο εδώ και στο τότε, πάλι τα ίδια θα έκανα. Με την ίδια αγάπη, με την ίδια πίστη στην στοχευόμενη βία, που φρονώ πως λειτουργεί ως κλαδί του πλατύφυλλου της απελευθέρωσης. Μετάνοιωσα όμως πικρά, γιατί υπήρξα γυμνός στο δριμύ ψύχος της πολιτικής. Όχι στα θέλγητρα της. Αυτά δεν με συγκίνησαν ποτέ. Ωστόσο, δεν κατανοούσα πως ενώ εγώ δεν έπραττα πολιτικά, οι περισσότεροι από όσους στέκονταν δίπλα μου λειτουργούσαν εκ βάθρων ως πολιτικά όντα. Με το αζημίωτο, βέβαια, πάντα. Κι εγώ μωρότερος κι από τους μωρούς δεν αντιλαμβανόμουν τί σημαίνει κατ' ουσία τούτη η φράση, τί φανερώνει για όσους με καμάρι την οικειοποιούνται στην πράξη και σε τί απύθμενα τέλματα βυθίζει το αυθόρμητο κι ανεξέλεγκτο που πραγματικά απελευθερώνει. Ας είναι. Σημασία δεν έχει λοιπόν πόσες φορές θα πέσεις στο χώμα, αλλά πόσες είσαι σε θέση να ξανασηκωθείς. Οπότε, κι εγώ, όσο μπορώ ακόμη να στέκομαι όρθιος, θα συνεχίζω.

Λυπάμαι αν σε κούρασα, αν ίσως έγινα κομματάκι φορτικός. Στο κάτω-κάτω, ίσως και να μην σε ενδιαφέ-

κρος Δευκαλίωνας ήμουν. Κι εσύ κι όλοι μας. Εντάξει, υπήρχαν κάπου κι εκείνοι οι ελάχιστοι, που ωστόσο αρνούμασταν να τους δούμε γιατί η αλήθεια τους θα μας έκαιγε τα μυωπικά μας μάτια. Αυτοί που καψαλίστηκαν νωρίτερα από τις φλόγες της πολιτικής, αλλά, εξ αιτίας αυτού, κατανόησαν σε βάθος πως ελευθερία κι εξαπάτηση είναι τόσο σχετικές όσο οι χορταριασμένοι τάφοι με το παιδικό τραγούδι. Όπως θα γνωρίζεις κι εσύ, κανείς δεν μπορεί να σε βγάλει από τον βούρκο, παρά μόνο να σου δείξει τον τρόπο της εξόδου. Κι αυτό όχι τόσο με λόγια, μα ως παράδειγμα, ως στάση ζωής. Μιας ζωής που σίγουρα είναι γεμάτη με σφάλματα, αλλά δεν εξαπατά την αγάπη στην καρδιά των ανθρώπων. Πέραν τούτου, βέβαια, ο καθένας εν τέλει αποφασίζει μόνος του αν αγαπά πιότερο το κύλισμα ως άλλος χοίρος στα πολιτικά λύμματα, από την συνεχή κίνηση προς την απόλυτη ελευθερία.

Αυτό, λοιπόν, θαρρώ πως κάναμε· μετατρέψαμε τα λευκά μας σύννεφα σε σπορά λυγμών και δακρύων. Δεν είδαμε τους ύπουλους πολιτικούς μηχανισμούς, που μας γυρόφερναν σαν γύπες στην βραχώδη έρημο. Τώρα που το ξανασκέφτομαι αγαπητέ, φαντάσου πόσο γελοίοι φαινόμασταν στα μάτια των τεχνικών της εξουσίας, όταν πιστεύαμε, και μάλιστα αταλάντευτα και μονολιθικά, πως το κράτος μπορεί να καταστραφεί... δια λιθοβολισμού. Μα, δεν είναι εκνευριστικά γελοίο; Τόσος κόπος, αίμα και ιδρώτας, τόση λάμψη στα μάτια κι άγρια χαρά να μην μπορεί να σταθεί με αξιοπρέπεια ούτε καν ως ζώσα μνήμη; Διότι οι ερεβώδεις θύελλες που ακολούθησαν των λευκών νυκτών, έφεραν της λήθης το αγκάθι. Πολύχρωμα λαμπιόνια, άκληρες πνευματικά χοροεσπερίδες και πολιτική θεσφατολογία. Κι η ιστορία ξαναγράφτηκε κατά το δοκούν με το πλέον επίσημο χέρι. Σπέκουλα, βόρβορος και κινηματική κομματίλα. Λειάνθηκαν λιγάκι και οι άβολες για τους κρατούντες γωνίες, να χωρέσει η ευνουχισμένη μας αλήθεια στα αυστηρά τους κουτάκια. Έτσι κι έγινε. Κι εγώ κουρέλι για χρόνια σε έναν άνεμο με αισθήματα νηπενθή, μα εν ουσία συγκινητικά. Ξέρω, αντιλαμβάνεσαι τα πράγματα αλλιώς. Δεν θεωρείς πως τα σημάδια της αγάπης, μιας αγάπης για την ζωή ολοκληρωτικής, απολίτιστης, ατόφιας και ακερμάτιστης, μένουν για πάντα στο ταλαίπωρό μας σώμα. Κι όμως, αν προσπαθήσεις, θα δεις τις δαγκωματιές της σε ολάκερο το κορμί σου. Μα, η τριφυλή σου ιδιώτευση κάνει την όραση ασθενική. Σκορπίζεσαι σαν κονίαμα στο ηλεκτρικό φως και λησμονείς τις χαρές του λαμπρού ακαμάτη ήλιου.

Ένας Δευκαλίωνας κι εγώ, όπως προείπα, ενίοτε ψηφιακά ελκυόμενος από το οθόνιο τίποτα. Εξουσιαζόμενος μες τους εξουσιαζόμενους. Μα, με θέληση να συνεχίσω απρόσκοπτα την κακοτράχαλη ατραπό. Κι όπου με βγάλει. Το σίγουρο είναι πως τόσο ο λόγος όσο και η δράση μου δεν θα ξαναγίνουν καύσιμο για τον κλίβανο της πολιτικής· πανωμένες στάχτες κι εύθραυστα οστά

από όλες τις παρουσίες μας μαζί σε τούτο τον κόσμο. Ας μην χαθούμε, λοιπόν, ούτε σε κακόβουλες μανιέρες, ούτε σε πολιτικές συνταγές. Δεν ταιριάζουν σε όσα με ειλικρίνεια κι ανυστεροβουλία μοιραστήκαμε. Ας κρατήσουμε την κοινή μας μνήμη, τις κοινές μας στιγμές.

Το ξέρω, βέβαια, πως δεν τα έχεις στο νου σου όπως εγώ. Το βρίσκω καθ' όλα υγιές. Μολονότι κάτι σε έκανε να με φωνάξεις απόψε το βράδυ εδώ, σε τούτα τα σκαλιά, που, όπως βλέπεις όσο κι αν τα σπάζαμε ξαναγίνονταν, όπως πριν, αστραφτερά και κάτασπρα. Όπως το συκώτι του Προμηθέα θαρρώ, μα τούτο είναι μια άλλη μεγάλη ιστορία. Ναι, κι αυτό το ξέρω, δεν με φώναξες εδώ, για να φτιάξουμε μνήματα με όλες εκείνες τις μαρμάρινες πλάκες. Ούτε φυσικά να αφηγηθούμε άνοστα ανδραγαθήματα, που έτσι κι αλλιώς αφήσαμε την πολιτική να τα κάνει κουστούμι στα μεταβλητά της μέτρα. Είσαι εδώ γιατί, παρ' όλη την εμμονή σου στην έλλειψη πίστης, θεωρείς πως έχεις αφήσει ένα κομμάτι του εαυτού σε τούτες εδώ τις σκάλες. Κάτι άρρητο, λογικά απροσδιόριστο, μα τόσο έντονο όσο θα ήταν ένα σμάρι πεταλούδες σε άδειο στομάχι. Άρα κι ενοχλητικά αληθινό. Τόσο ενοχλητικό που δεν σου επιτρέπει να κοιμηθείς τα βράδια. Δεν σε σώζουν οι βαλεριάνες φίλτατε. Ούτε το αλκοόλ, ούτε καμία ουσία από την αιώνια θλίψη που στρογγυλοκάθισε στις άκρες των ματιών σου και,

να σώσω κανέναν. Ουδέποτε ήταν στις προθέσεις μου. Αναζητούσα και αναζητώ εναγωνίως το στίγμα της ελευθερίας και τούτο, αν μπορώ, να το μοιραστώ με κάθε πλάσμα, ανθρώπινο και μη. Αν το κατάφερα έστω και λίγο; Ποιος ξέρει. Πάντως είμαι ιδιαίτερα πεισματάρης· όπως γνωρίζεις, δεν εγκαταλείπω εύκολα.

Θυμάμαι, μαθές, την θέρμη των λευκών μας σύννεφων, την ένταση που προκαλούσαν στις χούφτες μας, όχι σαν κάτι που έσβησε στο γέρμα του χρόνου, μα σαν ένα χωροχρονικό σημείο μιας πορείας που συνεχίζεται στο τώρα. Αν μετάνιωσα για τότε; Ναι! μετάνοιωσα. Μα για όσα δεν πράξαμε, όχι για τα πεπραγμένα μας. Έχω κάνει, λοιπόν, πολλά λάθη, αλλά ποτέ κάτι για να ντρέπομαι. Αν ξαναγύριζες τους σκουριασμένους δείκτες της ψυχής μου στο εδώ και στο τότε, πάλι τα ίδια θα έκανα. Με την ίδια αγάπη, με την ίδια πίστη στην στοχευόμενη βία, που φρονώ πως λειτουργεί ως κλαδί του πλατύφυλλου της απελευθέρωσης. Μετάνοιωσα όμως πικρά, γιατί υπήρξα γυμνός στο δριμύ ψύχος της πολιτικής. Όχι στα θέλγητρα της. Αυτά δεν με συγκίνησαν ποτέ. Ωστόσο, δεν κατανοούσα πως ενώ εγώ δεν έπραττα πολιτικά, οι περισσότεροι από όσους στέκονταν δίπλα μου λειτουργούσαν εκ βάθρων ως πολιτικά όντα. Με το αζημίωτο, βέβαια, πάντα. Κι εγώ μωρότερος κι από τους μωρούς δεν αντιλαμβανόμουν τί σημαίνει κατ' ουσία τούτη η φράση, τί φανερώνει για όσους με καμάρι την οικειοποιούνται στην πράξη και σε τί απύθμενα τέλματα βυθίζει το αυθόρμητο κι ανεξέλεγκτο που πραγματικά απελευθερώνει. Ας είναι. Σημασία δεν έχει λοιπόν πόσες φορές θα πέσεις στο χώμα, αλλά πόσες είσαι σε θέση να ξανασηκωθείς. Οπότε, κι εγώ, όσο μπορώ ακόμη να στέκομαι όρθιος, θα συνεχίζω.

Λυπάμαι αν σε κούρασα, αν ίσως έγινα κομματάκι φορτικός. Στο κάτω-κάτω, ίσως και να μην σε ενδιαφέρουν καθόλου όλα αυτά. Αποτελεί πλέον κοινή αλήθεια πως ο ανθρώπινος νους εκπαιδεύεται συστηματικά να ξεχνάει. Υπάρχουν μύριοι λόγοι για να χαθείς και μόνον ένας για να βρεις την ουσία του εαυτού σου» να δολοφονείς διαρκώς την λήθη με όλα εκείνα τα μέσα που αναδεικνύουν το όλον της ανθρωπινότητάς σου. Κι αν δεν ξαναβρεθούμε ποτέ, δεν πειράζει. Καλή καρδιά. Έχεις τις στείρες ηδονές σου, έχω τον γόνιμό μου ανήφορο. Ίσως πάλι οι δρόμοι μας να ανταμώσουν κάποια στιγμή. Ποιος ξέρει; Κι αυτή την φορά ας είναι δίχως αυταπάτες, δίχως εργολάβους ελπίδων και κινηματικά χαλινάρια. Αν δεις το φυσικό πέρα από το πολιτικό, ίσως καταλάβεις κάποια στιγμή και την έρμη την Αναρχία. Θυμήσου το αυτό.

Σα να κρύωσες λιγάκι. Σωστά; Καλύτερα μάλλον να πηγαίνουμε. Η υγρασία αγγίζει το απόλυτο. Δεν είμαστε πιτσιρίκια πια. Ιδίως εγώ. Σκέψου, αν θέλεις, όσα ειπώθηκαν. Το ίδιο θα κάνω κι εγώ. Έχει θεμελιώδη σημασία να λειτουργούμε σκέψεις και συναισθήματα. Κι

λευκά μας σύννεφα σε σπορά λυγμών και δακρύων. Δεν είδαμε τους ύπουλους πολιτικούς μηχανισμούς, που μας γυρόφερναν σαν γύπες στην βραχώδη έρημο. Τώρα που το ξανασκέφτομαι αγαπητέ, φαντάσου πόσο γελοίοι φαινόμασταν στα μάτια των τεχνικών της εξουσίας, όταν πιστεύαμε, και μάλιστα αταλάντευτα και μονολιθικά, πως το κράτος μπορεί να καταστραφεί… δια λιθοβολισμού. Μα, δεν είναι εκνευριστικά γελοίο; Τόσος κόπος, αίμα και ιδρώτας, τόση λάμψη στα μάτια κι άγρια χαρά να μην μπορεί να σταθεί με αξιοπρέπεια ούτε καν ως ζώσα μνήμη; Διότι οι ερεβώδεις θύελλες που ακολούθησαν των λευκών νυκτών, έφεραν της λήθης το αγκάθι. Πολύχρωμα λαμπιόνια, άκληρες πνευματικά χοροεσπερίδες και πολιτική θεσφατολογία. Κι η ιστορία ξαναγράφτηκε κατά το δοκούν με το πλέον επίσημο χέρι. Σπέκουλα, βόρβορος και κινηματική κομματίλα. Λειάνθηκαν λιγάκι και οι άβολες για τους κρατούντες γωνίες, να χωρέσει η ευνουχισμένη μας αλήθεια στα αυστηρά τους κουτάκια. Έτσι κι έγινε. Κι εγώ κουρέλι για χρόνια σε έναν άνεμο με αισθήματα νηπενθή, μα εν ουσία συγκινητικά. Ξέρω, αντιλαμβάνεσαι τα πράγματα αλλιώς. Δεν θεωρείς πως τα σημάδια της αγάπης, μιας αγάπης για την ζωή ολοκληρωτικής, απολίτιστης, ατόφιας και ακερμάτιστης, μένουν για πάντα στο ταλαίπωρό μας σώμα. Κι όμως, αν προσπαθήσεις, θα δεις τις δαγκωματιές της σε ολάκερο το κορμί σου. Μα, η τριφυλή σου ιδιώτευση κάνει την όραση ασθενική. Σκορπίζεσαι σαν κονίαμα στο ηλεκτρικό φως και λησμονείς τις χαρές του λαμπρού ακαμάτη ήλιου.

Ένας Δευκαλίωνας κι εγώ, όπως προείπα, ενίοτε ψηφιακά ελκυόμενος από το οθόνιο τίποτα. Εξουσιαζόμενος μες τους εξουσιαζόμενους. Μα, με θέληση να συνεχίσω απρόσκοπτα την κακοτράχαλη ατραπό. Κι όπου με βγάλει. Το σίγουρο είναι πως τόσο ο λόγος όσο και η δράση μου δεν θα ξαναγίνουν καύσιμο για τον κλίβανο της πολιτικής· παγωμένες στάχτες κι εύθραυστα οστά σε λάρνακες-κυτία. Τουλάχιστον μπορώ να κοιμάμαι πλέον ήσυχος. Ναι, ξέχασα να σου πω. Οι αϋπνίες που

από όλες τις παρουσίες μας μαζί σε τούτο τον κόσμο. Ας μην χαθούμε, λοιπόν, ούτε σε κακόβουλες μανιέρες, ούτε σε πολιτικές συνταγές. Δεν ταιριάζουν σε όσα με ειλικρίνεια κι ανυστεροβουλία μοιραστήκαμε. Ας κρατήσουμε την κοινή μας μνήμη, τις κοινές μας στιγμές.

Το ξέρω, βέβαια, πως δεν τα έχεις στο νου σου όπως εγώ. Το βρίσκω καθ' όλα υγιές. Μολονότι κάτι σε έκανε να με φωνάξεις απόψε το βράδυ εδώ, σε τούτα τα σκαλιά, που, όπως βλέπεις όσο κι αν τα σπάζαμε ξαναγίνονταν, όπως πριν, αστραφτερά και κάτασπρα. Όπως το συκώτι του Προμηθέα θαρρώ, μα τούτο είναι μια άλλη μεγάλη ιστορία. Ναι, κι αυτό το ξέρω, δεν με φώναξες εδώ, για να φτιάξουμε μνήματα με όλες εκείνες τις μαρμάρινες πλάκες. Ούτε φυσικά να αφηγηθούμε άνοστα ανδραγαθήματα, που έτσι κι αλλιώς αφήσαμε την πολιτική να τα κάνει κουστούμι στα μεταβλητά της μέτρα. Είσαι εδώ γιατί, παρ' όλη την εμμονή σου στην έλλειψη πίστης, θεωρείς πως έχεις αφήσει ένα κομμάτι του εαυτού σε τούτες εδώ τις σκάλες. Κάτι άρρητο, λογικά απροσδιόριστο, μα τόσο έντονο όσο θα ήταν ένα σμάρι πεταλούδες σε άδειο στομάχι. Άρα κι ενοχλητικά αληθινό. Τόσο ενοχλητικό που δεν σου επιτρέπει να κοιμηθείς τα βράδια. Δεν σε σώζουν οι βαλεριάνες φίλτατε. Ούτε το αλκοόλ, ούτε καμία ουσία από την αιώνια θλίψη που στρογγυλοκάθισε στις άκρες των ματιών σου και, πίστεψέ με, δεν έχει καμία απολύτως πρόθεση να σε αφήσει ήσυχο, όσο εσύ φοβάσαι να δεις την πληρότητα του εαυτού σου έξω από τον ραγισμένο καθρέπτη.

Ναι, το έχω περάσει κι εγώ. Ήμουν εκεί για πολλές μέρες και νύχτες. Αλλά, προτίμησα την προσωπική μου πτώση από το να γίνω ο βασιλιάς των ηλιθίων. Χάρισμά τους κι οι χάρτινοι θρόνοι και τα φίδια-σκήπτρα. Κάλιο μια καθολική μα έντιμη πορεία προς την πλήρη ανυπαρξία από τον καθημερινό θάνατο ενός ολοκληρωτικού ξεπουλήματος λόγου και δράσης. Πώς; Να μην είμαι τόσο αυστηρός; Ότι η ζωή, αν θέλω, προσφέρει άπειρες συγκινήσεις, έρωτα, όμορφα γλυκά κορμιά,

κλαδί του πλατύφυλλου της απελευθέρωσης. Μετανοίωσα όμως πικρά, γιατί υπήρξα γυμνός στο δριμύ ψύχος της πολιτικής. Όχι στα θέλγητρα της. Αυτά δεν με συγκίνησαν ποτέ. Ωστόσο, δεν κατανοούσα πως ενώ εγώ δεν έπραττα πολιτικά, οι περισσότεροι από όσους στέκονταν δίπλα μου λειτουργούσαν εκ βάθρων ως πολιτικά όντα. Με το αζημίωτο, βέβαια, πάντα. Κι εγώ μωρότερος κι από τους μωρούς δεν αντιλαμβανόμουν τί σημαίνει κατ' ουσία τούτη η φράση, τί φανερώνει για όσους με καμάρι την οικειοποιούνται στην πράξη και σε τί απύθμενα τέλματα βυθίζει το αυθόρμητο κι ανεξέλεγκτο που πραγματικά απελευθερώνει. Ας είναι. Σημασία δεν έχει λοιπόν πόσες φορές θα πέσεις στο χώμα, αλλά πόσες είσαι σε θέση να ξανασηκωθείς. Οπότε, κι εγώ, όσο μπορώ ακόμη να στέκομαι όρθιος, θα συνεχίζω.

Λυπάμαι αν σε κούρασα, αν ίσως έγινα κομματάκι φορτικός. Στο κάτω-κάτω, ίσως και να μην σε ενδιαφέρουν καθόλου όλα αυτά. Αποτελεί πλέον κοινή αλήθεια πως ο ανθρώπινος νους εκπαιδεύεται συστηματικά να ξεχνάει. Υπάρχουν μύριοι λόγοι για να χαθείς και μόνον ένας για να βρεις την ουσία του εαυτού σου» να δολοφονείς διαρκώς την λήθη με όλα εκείνα τα μέσα που αναδεικνύουν το όλον της ανθρωπινότητάς σου. Κι αν δεν ξαναβρεθούμε ποτέ, δεν πειράζει. Καλή καρδιά. Έχεις τις στείρες ηδονές σου, έχω τον γόνιμό μου ανήφορο. Ίσως πάλι οι δρόμοι μας να ανταμώσουν κάποια στιγμή. Ποιος ξέρει; Κι αυτή την φορά ας είναι δίχως αυταπάτες, δίχως εργολάβους ελπίδων και κινηματικά χαλινάρια. Αν δεις το φυσικό πέρα από το πολιτικό, ίσως καταλάβεις κάποια στιγμή και την έρμη την Αναρχία. Θυμήσου το αυτό.

Σα να κρύωσες λιγάκι. Σωστά; Καλύτερα μάλλον να πηγαίνουμε. Η υγρασία αγγίζει το απόλυτο. Δεν είμαστε πιτσιρίκια πια. Ιδίως εγώ. Σκέψου, αν θέλεις, όσα ειπώθηκαν. Το ίδιο θα κάνω κι εγώ. Έχει θεμελιώδη σημασία να λεκτικοποιούμε σκέψεις και συναισθήματα. Κι ακόμη περισσότερο, όταν πολλά από αυτά είναι θαμμένα μέσα μας για χρόνια και διακαώς επιθυμούν να λάβουν ώριμο σχήμα, όπως ο νεοσσός που παλεύει να σπάσει το κέλυφος. Δεν θα σου πω λοιπόν αντίο. Εις το επανιδείν.

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση
anarchiki-drasi @anarchy.gr

ανθρώπων την οποία θεωρεί διεφθαρμένη. Όταν οι βροχές σταμάτησαν και τα ύδατα υποχώρησαν, ο Δευκαλίων και η Πύρρα, έχοντας πρωτύτερα λάβει σχετικό χρησμό από το μαντείο των Δελφών, ρίπτουν πίσω από την πλάτη τους πέτρες («τα οστά της μάνας γης»). Κάθε πέτρα που ρίχνει ο Δευκαλίων, όταν βρίσκει στο έδαφος, μετατρέπεται σε άντρα και κάθε μία που ρίχνει η Πύρρα μετατρέπεται σε γυναίκα. Έτσι, σύμφωνα πάντα με τον μύθο, ξαναεμφανίστηκαν οι άνθρωποι στη γη.

3. Η κρήνη της λησμονιάς και το λευκό κυπαρίσσι αποτελούν χαρακτηριστικά στοιχεία της Ορφικής λατρείας, σχετιζόμενα με την μετά θάνατον ύπαρξη.

Μια διαφορετική συζήτηση για τις δυνατότητες της καλλιέργειας της γης στον ελλαδικό χώρο: το παράδειγμα του Α. και της Β.

Είμαστε βέβαιοι πως η αλήθεια, για κάθε πολυσχιδές ή απλό ζήτημα δεν αποτελεί το τέλος ενός δρόμου που μπορεί κάποιος να διαβεί μέσα από μανιχαϊστικές ή άλλου τύπου στείρες προσεγγίσεις. **Μ' άλλα λόγια, θεωρούμε πως οι αναρχικοί οφείλουν να εξετάζουν *κάθε* δοσμένη πληροφορία για όλα τα ζητήματα που άπτονται εγγενώς της κίνησης προς την απόλυτη ελευθερία, της ίδιας της Αναρχίας**. Μια τέτοια προσπάθεια, φυσικά, οφείλει να στέκεται μακριά από ιδεολογικές αγκυλώσεις, όπως κι άλλα πολιτικά στεγανά που, πολλές φορές, δεν επιτρέπουν στους καλοπροαίρετα ενδιαφερομένους να δουν με σφαιρικότητα ζητήματα και καταστάσεις. Κοντολογίς είναι θεμελιώδους σημασίας να παρατηρούμε, να επεξεργαζόμαστε και, βεβαίως, αν κρίνουμε απαραίτητο, να παρουσιάζουμε μέσα από τον δημόσια γραπτό λόγο μας απόψεις για την ίδια την ζωή. Πολλές απ' αυτές, αν και δεν είναι αναρχικές, εν τούτοις φέρουν μέσα τους σπέρματα ελευθερίας κι -αν μη τι άλλο- μια πραγματική τριβή με όσα οι περισσότεροι από μας προσεγγίζουν, είτε εντελώς θεωρητικά είτε καταφανώς επιδερμικά.

Δεν θεωρούμε σε καμιά περίπτωση, φυσικά, πως το τάδε ή το δείνα επάγγελμα μπορεί να αποτελέσει παράλληλα και στοιχείο κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα· όσο υπάρχει κράτος, κανείς δεν θα είναι ελεύθερος. Ωστόσο πέρα από το αυτονόητο, είναι σημαντικό να παρατηρούμε με ενδιαφέρον προσπάθειες ανθρώπων στην προσωπική τους ιδιώτευση, ιδιαίτερα όταν αυτές είναι κοντά σε έναν φυσικότερο τρόπο ζωής κι όταν συνειδητά επιχειρούν να αφήσουν το κράτος, το κατά δύναμιν, έξω από την ουσία τους. Μ' αυτή τη λογική, βρήκαμε και συζητήσαμε με κάποιους που επέλεξαν να ζήσουν πιο κοντά στον φυσικό τρόπο ζωής, χωρίς να θέλουν να υλοποιήσουν μια νέα επιχειρηματική ιδέα, δίνοντας συνεντεύξεις σε περιοδικά και, χωρίς να επιδιώκουν μία νέα επιτυχία, πλουτίζοντας απ' την ανάγκη του κόσμου να τραφεί κάπως καλύτερα. Με ευαισθησία και πολλή προσωπική δουλειά κι ευθύνη, δουλεύουν τη γη με ελάχιστα εργαλεία και ζώα, αναζητώντας τους καλύτερους δυνατούς σπόρους, χωρίς να χρειάζονται την κρατική πιστοποίηση, για να επιβεβαιώσει την εντιμότητα και την αγάπη τους για τη γη. Μάλιστα, πουλούν τα προϊόντα τους στις τοπικές λαϊκές αγορές με τιμές ελάχιστα υψηλότερες των συμβατικών γεωργικών προϊόντων.

Η ζωή στην επαρχία

Ο Α. και η Β. ζουν σε ένα χωριό της Ξάνθης, καλλιεργώντας βιολογικούς σπόρους, σε ενοικιαζόμενα χωράφια, μικρής έκτασης και διάσπαρτα σε διαφορετικά σημεία της περιοχής. Δηλαδή, δυσκολεύονται να έχουν ακόμη κι ένα ενιαίο χωράφι, ώστε να μην χρειάζεται να μετακινούνται διαρκώς για να τα φροντίζουν.

αυτό του τυπικού οικογενειάρχη για τα μάτια μιας μεγάλης μερίδας της ελλαδικής επαρχιακής κοινωνίας. Όλα αυτά καλό είναι να αναφέρονται, ιδιαίτερα, για όσους πιστεύουν ότι η ελλαδική επαρχία είναι κοντά στη φυσική ζωή, οπότε, εν δυνάμει και εγγύτερα στην απελευθερωτική οδό.

Πλέον, ελάχιστα έως μηδαμινά είναι

σέβονται πιο πολύ», δήλωσαν χαρακτηριστικά. Το ότι είναι από άλλο μέρος κι όχι γηγενείς -ο Α. είναι απ' τη Γαλλία κι η Β. από άλλη ελλαδική πόλη- προσδίδει ένα ακόμη αρνητικό στοιχείο στα κοντόφθαλμα μάτια κάποιων ντόπιων, που τρέφονται απ' τις αυταπάτες της οικογενειακής συνέχειας, αντλώντας άφθονη αξία απ' την πηγή της πατριαρχικής

τηκε πολύ, όταν κατέφυγε σε ένα απομονωμένο σπίτι στο βουνό. Ωστόσο, το ζευγάρι αυτό προσπαθεί ακόμη κι έχουν περάσει τρία χρόνια που ξεκίνησαν την προσπάθεια. Χρειάζεται να είσαι πειθαρχημένος και να ξέρεις τι θέλεις να κάνεις. Δεν μπορείς να τα ξέρεις όλα απ' την αρχή, διαπιστώνουν. Ο Α. κι η Β. κάνουν την δική τους προσπάθεια εδώ και

ναζόμαστε και, βεβαίως, αν κρίνουμε απαραίτητο, να παρουσιάζουμε μέσα από τον δημόσια γραπτό λόγο μας απόψεις για την ίδια την ζωή. Πολλές απ' αυτές, αν και δεν είναι αναρχικές, εν τούτοις φέρουν μέσα τους σπέρματα ελευθερίας κι -αν μη τι άλλο- μια πραγματική τριβή με όσα οι περισσότεροι από μας προσεγγίζουν, είτε εντελώς θεωρητικά είτε καταφανώς επιδερμικά.

Δεν θεωρούμε σε καμιά περίπτωση, φυσικά, πως το τάδε ή το δείνα επάγγελμα μπορεί να αποτελέσει παράλληλα και στοιχείο κοινωνικού απελευθερωτικού αγώνα· όσο υπάρχει κράτος, κανείς δεν θα είναι ελεύθερος. Ωστόσο πέρα από το αυτονόητο, είναι σημαντικό να παρατηρούμε με ενδιαφέρον προσπάθειες ανθρώπων στην προσωπική τους ιδιώτευση, ιδιαίτερα όταν αυτές είναι κοντά σε έναν φυσικότερο τρόπο ζωής κι όταν συνειδητά επιχειρούν να αφήσουν το κράτος, το κατά δύναμιν, έξω από την ουσία τους. Μ' αυτή τη λογική, βρήκαμε και συζητήσαμε με κάποιους που επέλεξαν να ζήσουν πιο κοντά στον φυσικό τρόπο ζωής, χωρίς να θέλουν να υλοποιήσουν μια νέα επιχειρηματική ιδέα, δίνοντας συνεντεύξεις σε περιοδικά και, χωρίς να επιδιώκουν μία νέα επιτυχία, πλουτίζοντας απ' την ανάγκη του κόσμου να τραφεί κάπως καλύτερα. Με ευαισθησία και πολλή προσωπική δουλειά κι ευθύνη, δουλεύουν τη γη με ελάχιστα εργαλεία και ζώα, αναζητώντας τους καλύτερους δυνατούς σπόρους, χωρίς να χρειάζονται την κρατική πιστοποίηση, για να επιβεβαιώσει την εντιμότητα και την αγάπη τους για τη γη. Μάλιστα, πουλούν τα προϊόντα τους στις τοπικές λαϊκές αγορές με τιμές ελάχιστα υψηλότερες των συμβατικών γεωργικών προϊόντων.

το παράδειγμα του Α. και της Β.

Η ζωή στην επαρχία

Ο Α. και η Β. ζουν σε ένα χωριό της Ξάνθης, καλλιεργώντας βιολογικούς σπόρους, σε ενοικιαζόμενα χωράφια, μικρής έκτασης και διάσπαρτα σε διαφορετικά σημεία της περιοχής. Δηλαδή, δυσκολεύονται να έχουν ακόμη κι ένα ενιαίο χωράφι, ώστε να μην χρειάζεται να μετακινούνται διαρκώς για να τα φροντίζουν. Δεν καλλιεργούν σε κάμπο, αλλά σε πλαγιές βουνών και λόφων. Αρχικά, πήγαν στην Πασχαλιά, 45 χλμ απ' την Ξάνθη. Η ζωή τους εκεί ήταν πολύ δύσκολη. Γι' αυτό, και μετοίκησαν στους Τοξότες. Καλλιεργούν κηπευτικά εποχής, ρεβύθια και δοκιμάζουν κι άλλες καλλιέργειες. Φέτος, λόγω των πολλών βροχών, καταστράφηκαν πολλές απ' αυτές.

Έχουν δύο μικρά παιδιά και επιλέγουν την απλότητα και την σκληρή δουλειά. **Δεν περιμένουν απ' το κράτος να επικυρώσει την ποιότητα των προϊόντων τους, όπως μας είπαν, γιατί θεωρούν όλη αυτή τη γραφειοκρατική διαμεσολάβηση μια απάτη, που δημιουργεί μια ακόμη προϋπόθεση για κρατικό παρεμβατισμό στη διατροφή μας**. Αν και δε

αυτό του τυπικού οικογενειάρχη για τα μάτια μιας μεγάλης μερίδας της ελλαδικής επαρχιακής κοινωνίας. Όλα αυτά καλό είναι να αναφέρονται, ιδιαίτερα, για όσους πιστεύουν ότι η ελλαδική επαρχία είναι κοντά στη φυσική ζωή, οπότε, εν δυνάμει και εγγύτερα στην απελευθερωτική οδό.

Πλέον, ελάχιστα έως μηδαμινά είναι τα χωριά που θυμίζουν, έστω κάπως, έναν φυσικό τρόπο ζωής με «αγνούς κι αθώους» χωρικούς. Η προβολή της ελλαδικής επαρχίας ως τόπου παραδείσου με τις σχετικές γραφικότητες είναι σαφώς ένα τεχνητό κατασκεύασμα, που βολεύει, καθώς δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι κάπου εκεί έξω απ' τις μεγάλες πόλεις υπάρχει «μια όμορφη κι ειδυλλιακή ζωή», που αρκεί ν' απλώσεις το χέρι σου και θα την πιάσεις. Πολλοί είν' οι λόγοι που ο ελλαδικός χώρος ειδικά απ' τη δεκαετία του '50 αλώθηκε από ψευδο-απελευθερώσεις, που φυλάκισαν πολλά πνεύματα στις τάσεις της μόδας. Αυτή η εξιδανίκευση μάλιστα τα τελευταία χρόνια συνδυάστηκε άμεσα και με τον λεγόμενο αγροτουρισμό.

σέβονται πιο πολύ», δήλωσαν χαρακτηριστικά. Το ότι είναι από άλλο μέρος κι όχι γηγενείς -ο Α. είναι απ' τη Γαλλία κι η Β. από άλλη ελλαδική πόλη- προσδίδει ένα ακόμη αρνητικό στοιχείο στα κοντόφθαλμα μάτια κάποιων ντόπιων, που τρέφονται απ' τις αυταπάτες της οικογενειακής συνέχειας, αντλώντας άφθονη αξία απ' την πηγή της πατριαρχικής οικογενειοκρατίας.

Όταν τους ρωτήσαμε μήπως, αν υπήρχαν εκεί κι άλλοι σαν κι αυτούς, θα ένιωθαν καλύτερα, μας απάντησαν ότι θα βοηθούσε μόνο αν ο καθένας απ' αυτούς τους ανθρώπους έβγαζε διαφορετική παραγωγή, ώστε να μην καλλιεργούν τα ίδια προϊόντα κι υπάρχει προσφορά που δεν μπορεί να απορροφηθεί απ' την τοπική κοινωνία ή έφτιαχναν κάτι άλλο. Η απάντηση ήταν ειλικρινής και πρακτική, για κάποιον που τρέφεται αποκλειστικά απ' αυτή τη δουλειά, σε ένα μέρος μάλιστα, όπου ο καθένας διαθέτει το κηπάκι του με τη δική του μικρή οικιακή καλλιέργεια.

Στην επαρχία είσαι πολύ εκτεθειμένος. Θα πρέπει να είσαι ανθεκτικός, να έχεις γερά νεύρα, υποστηρίζει η Β. Σε θεωρη-

τηκε πολύ, όταν κατέφυγε σε ένα απομονωμένο σπίτι στο βουνό. Ωστόσο, το ζευγάρι αυτό προσπαθεί ακόμη κι έχουν περάσει τρία χρόνια που ξεκίνησαν την προσπάθεια. Χρειάζεται να είσαι πειθαρχημένος και να ξέρεις τι θέλεις να κάνεις. Δεν μπορείς να τα ξέρεις όλα απ' την αρχή, διαπιστώνουν. Ο Α. κι η Β. κάνουν την δική τους προσπάθεια εδώ και πέντε χρόνια.

Η σταθερότητα της γης

Έθεσαν, ακόμη, την προβληματική του να μην μπορείς να έχεις σταθερά μία γη, ώστε να μπορείς να βελτιώνεις σταδιακά το χώμα από χρονιά σε χρονιά. Πολλές φορές, αφού φτάνουν το έδαφος σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο, πρέπει ν' αφήσουν το χωράφι, για να νοικιάσουν ένα άλλο. Επι πλέον, τα βιολογικά απαιτούν κοπιαστική χειρονακτική εργασία, γιατί δεν μπορείς να κάνεις μεγάλες μονοκαλλιέργειες βιολογικών προϊόντων. Τα μηχανήματα, όταν υπάρχουν, είναι στοιχειώδη. Διαθέτουν μόνον ένα τρακτέρ κι η υπόλοιπη δουλειά γίνεται με τα άλογα. Οι ίδιοι καλλιεργούν 20 στρέμματα, αλλά είναι διάσπαρτα σε πολλά σημεία.

χωρίς να επιδιώκουν μια νέα επιτυχία, πλουτίζοντας απ' την ανάγκη του κόσμου να τραφεί κάπως καλύτερα. Με ευαισθησία και πολλή προσωπική δουλειά κι ευθύνη, δουλεύουν τη γη με ελάχιστα εργαλεία και ζώα, αναζητώντας τους καλύτερους δυνατούς σπόρους, χωρίς να χρειάζονται την κρατική πιστοποίηση, για να επιβεβαιώσει την εντιμότητα και την αγάπη τους για τη γη. Μάλιστα, πουλούν τα προϊόντα τους στις τοπικές λαϊκές αγορές με τιμές ελάχιστα υψηλότερες των συμβατικών γεωργικών προϊόντων.

Η ζωή στην επαρχία

Ο Α. και η Β. ζουν σε ένα χωριό της Ξάνθης, καλλιεργώντας βιολογικούς σπόρους, σε ενοικιαζόμενα χωράφια, μικρής έκτασης και διάσπαρτα σε διαφορετικά σημεία της περιοχής. Δηλαδή, δυσκολεύονται να έχουν ακόμη κι ένα ενιαίο χωράφι, ώστε να μην χρειάζεται να μετακινούνται διαρκώς για να τα φροντίζουν. Δεν καλλιεργούν σε κάμπο, αλλά σε πλαγιές βουνών και λόφων. Αρχικά, πήγαν στην Πασχαλιά, 45 χλμ απ' την Ξάνθη. Η ζωή τους εκεί ήταν πολύ δύσκολη. Γι' αυτό, και μετοίκησαν στους Τοξότες. Καλλιεργούν κηπευτικά εποχής, ρεβύθια και δοκιμάζουν κι άλλες καλλιέργειες. Φέτος, λόγω των πολλών βροχών, καταστράφηκαν πολλές απ' αυτές.

Έχουν δύο μικρά παιδιά και επιλέγουν την απλότητα και την σκληρή δουλειά. **Δεν περιμένουν απ' το κράτος να επικυρώσει την ποιότητα των προϊόντων τους, όπως μας είπαν, γιατί θεωρούν όλη αυτή τη γραφειοκρατική διαμεσολάβηση μια απάτη, που δημιουργεί μια ακόμη προϋπόθεση για κρατικό παρεμβατισμό στη διατροφή μας**. Αν και δε δηλώνουν αναρχικοί, αναζητούν το δικό τους μονοπάτι για την ελευθερία.

Η ζωή τους είναι δύσκολη, όχι τόσο εξαιτίας της σκληρής δουλειάς, όσο γιατί δέχονται τον πόλεμο των ντόπιων, που τους θεωρούν «ξένους», καθώς δεν είναι απ' την περιοχή. Τους φέρνουν διαρκώς εμπόδια και τους κρατούν σε απόσταση, γιατί, όπως μας είπαν κι ίδιοι, δεν μπορούν να τους καταλάβουν. Δεν πληρούν το μοντέλο του καλού επιχειρηματία με τα πολλά χρήματα ούτε αυτό του τυπικού οικογενειάρχη για τα μάτια μιας μεγάλης μερίδας της ελλαδικής επαρχιακής κοινωνίας. Όλα αυτά καλό είναι να αναφέρονται, ιδιαίτερα, για όσους πιστεύουν ότι η ελλαδική επαρχία είναι κοντά στη φυσική ζωή, οπότε, εν δυνάμει και εγγύτερα στην απελευθερωτική οδό.

Πλέον, ελάχιστα έως μηδαμινά είναι τα χωριά που θυμίζουν, έστω κάπως, έναν φυσικό τρόπο ζωής με «αγνούς κι αθώους» χωρικούς. Η προβολή της ελλαδικής επαρχίας ως τόπου παραδείσου με τις σχετικές γραφικότητες είναι σαφώς ένα τεχνητό κατασκεύασμα, που βολεύει, καθώς δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι κάπου εκεί έξω απ' τις μεγάλες πόλεις υπάρχει «μια όμορφη κι ειδυλλιακή ζωή», που αρκεί ν' απλώσεις το χέρι σου και θα την πιάσεις. Πολλοί ειν' οι λόγοι που ο ελλαδικός χώρος ειδικά απ' τη δεκαετία του '50 αλώθηκε από ψευδο-απελευθερώσεις, που φυλάκισαν πολλά πνεύματα στις τάσεις της μόδας. Αυτή η εξιδανίκευση μάλιστα τα τελευταία χρόνια συνδυάστηκε άμεσα και με τον λεγόμενο αγροτουρισμό.

Οι σχέσεις, λοιπόν, δεν είναι τόσο απλές. Οι ίδιοι χρειάζονται, όπως μας είπαν, τη συνεργασία των γύρω τους. Πουλούν μόνοι τους τα προϊόντα τους μόνο σε τοπικές λαϊκές αγορές, χωρίς να έχουν κλείσει μεγάλες συμφωνίες με το εξωτερικό και χωρίς να υπέρ-χρεώνουν τα βιολογικά τους προϊόντα. Έτσι, λοιπόν, οι ντόπιοι τους αντιμετωπίζουν με καχυποψία και συχνά οι ίδιοι τους οι γείτονες βρίσκονται απέναντί τους. «Όταν δουλεύεις σαν επιχειρηματίας, σε σέβονται πιο πολύ», δήλωσαν χαρακτηριστικά. Το ότι είναι από άλλο μέρος κι όχι γηγενείς -ο Α. είναι απ' τη Γαλλία κι η Β. από άλλη ελλαδική πόλη- προσδίδει ένα ακόμη αρνητικό στοιχείο στα κοντόφθαλμα μάτια κάποιων ντόπιων, που τρέφονται απ' τις αυταπάτες της οικογενειακής συνέχειας, αντλώντας άφθονη αξία απ' την πηγή της πατριαρχικής οικογενειοκρατίας.

Όταν τους ρωτήσαμε μήπως, αν υπήρχαν εκεί κι άλλοι σαν κι αυτούς, θα ένιωθαν καλύτερα, μας απάντησαν ότι θα βοηθούσε μόνο αν ο καθένας απ' αυτούς τους ανθρώπους έβγαζε διαφορετική παραγωγή, ώστε να μην καλλιεργούν τα ίδια προϊόντα κι υπάρχει προσφορά που δεν μπορεί να απορροφηθεί απ' την τοπική κοινωνία ή έφτιαχναν κάτι άλλο. Η απάντηση ήταν ειλικρινής και πρακτική, για κάποιον που τρέφεται αποκλειστικά απ' αυτή τη δουλειά, σε ένα μέρος μάλιστα, όπου ο καθένας διαθέτει το κηπάκι του με τη δική του μικρή οικιακή καλλιέργεια.

Στην επαρχία είσαι πολύ εκτεθειμένος. Θα πρέπει να είσαι ανθεκτικός, να έχεις γερά νεύρα, υποστηρίζει η Β. Σε θεωρητικό επίπεδο δεν είναι λίγοι όσοι σκέφτονται να μετοικήσουν μακριά από τα αστικά κέντρα. Το οικονομικό είναι ένα σημαντικό θέμα, δεν είναι απλό. Ωστόσο, κάποιοι εξ αυτών είναι ιδιαίτερα αποφασισμένοι· παράτησαν μια μόνιμη δουλειά κι έφυγαν. Στην πράξη, όμως, θα συναντήσεις πολλές δυσκολίες, διαβεβαιώνει η Β. Μας περιγράφουν ένα γνωστό τους ζευγάρι που αρχικά παρακινήθηκε από μια πιο ρομαντική διάθεση για να στραφεί στην εκτροφή αλόγων και δυσκολεύτηκε πολύ, όταν κατέφυγε σε ένα απομονωμένο σπίτι στο βουνό. Ωστόσο, το ζευγάρι αυτό προσπαθεί ακόμη κι έχουν περάσει τρία χρόνια που ξεκίνησαν την προσπάθεια. Χρειάζεται να είσαι πειθαρχημένος και να ξέρεις τι θέλεις να κάνεις. Δεν μπορείς να τα ξέρεις όλα απ' την αρχή, διαπιστώνουν. Ο Α. κι η Β. κάνουν την δική τους προσπάθεια εδώ και πέντε χρόνια.

Η σταθερότητα της γης

Έθεσαν, ακόμη, την προβληματική του να μην μπορείς να έχεις σταθερά μία γη, ώστε να μπορείς να βελτιώνεις σταδιακά το χώμα από χρονιά σε χρονιά. Πολλές φορές, αφού φτάνουν το έδαφος σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο, πρέπει ν' αφήσουν το χωράφι, για να νοικιάσουν ένα άλλο. Επι πλέον, τα βιολογικά απαιτούν κοπιαστική χειρονακτική εργασία, γιατί δεν μπορείς να κάνεις μεγάλες μονοκαλλιέργειες βιολογικών προϊόντων. Τα μηχανήματα, όταν υπάρχουν, είναι στοιχειώδη. Διαθέτουν μόνον ένα τρακτέρ κι η υπόλοιπη δουλειά γίνεται με τα άλογα. Οι ίδιοι καλλιεργούν 20 στρέμματα, αλλά είναι διάσπαρτα σε πολλά σημεία.

Η εξασφάλιση ενέργειας

Ένα άλλο σοβαρό ζήτημα που έθιξαν είναι το ενεργειακό. Στην προκειμένη περίπτωση το πετρέλαιο. Τα φυτοφάρμακα δε θα χρειάζονταν, αν δεν υπήρχε η τάση για καλλιέργεια τεράστιων εκτάσεων. Οι μεγάλες καλλιέργειες γίνονται εφικτές χάρη στα μηχανήματα, που καλύπτουν γρήγορα μια τεράστια έκταση.

συνέχεια στη σελ. 12

Συνέχεια από τη σελ. 11

Για να προλάβεις τα ζιζάνια σε μεγάλα χωράφια, προκύπτει η «ανάγκη» για φυτοφάρμακα. Στις μικρές εκτάσεις, είναι αρκετό να περνάς ο ίδιος, για να ρίχνεις κοπριά κι ο αερισμός του χώματος γίνεται πιο εύκολα χειροποίητα. Οπότε, το μέγεθος της καλλιέργειας διαμορφώνει και τον τρόπο που θα τη δουλέψεις.

Τα εργαλεία χειρός που χρησιμοποιούν, θεωρούνται μοντέρνα: προήλθαν απ' τη Γαλλία, όπου οι εκτάσεις είναι μεγαλύτερες. Στην Ελλάδα, θα ήταν πιο λογικό να τα αποδεχτούν εύκολα. Όμως ήταν πιο συντηρητικοί, λέει ο Α., επειδή δεν γνωρίζουν. Όταν τους ρωτήσαμε πώς γίνεται σε μια Ελλάδα, που μέχρι προσφάτως ήταν λιγότερο εξελιγμένη, να αποδέχτηκαν τόσο απότομα κι αμέσως αλλαγές, όπως τα χημικά λιπάσματα, τα φυτοφάρμακα, τις μονοκαλλιέργειες και τα μεγάλα μηχανήματα, ο Α. απάντησε ότι δεν είχαν την κατάλληλη παιδεία. Για παράδειγμα, στη Γαλλία, που είναι δεύτερη ή τρίτη στη χρήση φυτοφαρμάκων, υπάρχει ανάλογη αντίδραση.

Μοναδικό παράδειγμα

οργώνει με το ζώο, να αφεθεί στη διαδικασία. Αυτό τον ηρεμεί.

Με αφορμή τις απόψεις του Κροπότκιν για την αστικοποίηση, ρωτήθηκε αν θα ήταν καλύτερο να έφευγαν κι άλλοι απ' τα αστικά κέντρα. Απάντησε ότι δεν είναι σίγουρος. Στις πόλεις οι άνθρωποι αντιδρούν πιο έντονα σε όσα θέλει το κράτος να επιβάλει, στο χωριό όχι. Για την Ελλάδα δεν μπορεί να πει τι ίσχυε παλιά, για να το συγκρίνει με το σήμερα κι αν έχει αλλάξει κάτι. Ούτε αν υπάρχει κάποιο σχέδιο. Ο κόσμος, όμως, δεν αντιδρά. Υπάρχει υπερπληροφόρηση, δε θέλουν κάτι συγκεκριμένο. Ξεχνιούνται. Το καλύτερο, πάντως, είναι διαφορετικό για τον καθένα. Κάποιος ίσως θέλει να ζει σε μια πόλη και να προσπαθεί εκεί για το καλύτερο.

Σπόροι

Οι ίδιοι χρησιμοποιούν παραδοσιακές ποικιλίες, όχι υβρίδια. Δοκιμάζουν ποιες από αυτές αντέχουν στο κλίμα, βρίσκουν βιολογικές ποικιλίες απ' τη Γαλλία, διασταυρώνουν και κάποιες άλλες. Παίρνουν και συμβατικούς σπόρους, βασίζονται σε ποικιλίες. Στην Ελλάδα μας

Έλεγχος της διατροφής

Στο εξωτερικό υπάρχει μεγαλύτερη αποδοχή σε αυτό που κάνουν εδώ οι ίδιοι. Εδώ θεωρούν πως έχουν μείνει πίσω. Ενώ ήταν τελείως διαφορετικά στον ελλαδικό χώρο, έμαθαν μέσα από επιδοτήσεις να καλλιεργούν ό,τι τους πουν. Το ίδιο, όμως, και σε τεράστια επιπροσθέτως έκταση, έγινε στην Κίνα, που εκμηχανίστηκε ραγδαία. ***Ο Α. λέει: «δεν προσπαθώ να σταματήσω τη μηχανή, αλλά ξέρω το αρνητικό και προσπαθώ να είμαι παράδειγμα, όπως κι άλλοι είναι για μας. Αυτό είναι επανάσταση· να κάνω αυτό που θεωρώ καλύτερο».***

Βιγκανισμός:

Η Β. λέει πως ο καθένας έχει την ευθύνη του, για όσα καταναλώνει. Κι αυτός που ζει στην πόλη με τον τρόπο του μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Είναι υπερβολή, όμως, να μην τρως τίποτε, δημιουργεί μια τεχνητή κατάσταση. Αλλά ο κόσμος μπερδεύεται, θέλει να κάνει το καλύτερο. Το καταλαβαίνεις στην πράξη. Το ζήτημα είναι η κατανάλωση. Κάποια στιγμή, όλα γίνονται μόδα και δεν έχουν τίποτε ωφέλιμο. **Ενώ θέλεις να βοηθήσεις, γίνεσαι θύμα. Το φαγητό είναι**

ουν, χωρίς να την χρησιμοποιούν, να την καλλιεργούν. Το 2019, που θα κοπούν οι επιδοτήσεις τελείως, θα αλλάξει πλήρως ο τρόπος προσέγγισης των αγροτικών καλλιεργειών, αλλά ίσως και να μη γίνει αυτό. Επειδή τους επιδοτούν, παίρνουν μηχανήματα, που χρησιμοποιούνται για μεγάλες εκτάσεις. Και η Ευρώπη θέλει μεγάλες εκτάσεις και μονοκαλλιέργειες.

Ο τρόπος να μεγαλώνεις τα παιδιά σου, όσο γίνεται πιο κοντά στη φύση

Τα παιδιά τους, που μεγαλώνουν πιο ελεύθερα, πηγαίνουν στη δουλειά και τους βοηθούν, καταλαβαίνουν καλύτερα τον κύκλο της ζωής. Το ό,τι δεν τα έχουν βαφτίσει δεν θεωρείται κάτι αρνητικό για τους γύρω τους, ίσως λόγω του ιδιαίτερου χαρακτήρα της κοινωνίας της Ξάνθης, όπου συμβιούν διαφορετικές θρησκείες με κάποια άνεση.

Αποχαιρετισμός

Θέλουμε να τους ευχαριστήσουμε από καρδιάς για τη θερμή φιλοξενία τους, που μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους μαζί μας και μας έδωσαν μια πιο ρεαλιστική

ται πιο εύκολα χειροποίητα. Οπότε, το μέγεθος της καλλιέργειας διαμορφώνει και τον τρόπο που θα τη δουλέψεις.

Τα εργαλεία χειρός που χρησιμοποιούν, θεωρούνται μοντέρνα: προήλθαν απ' τη Γαλλία, όπου οι εκτάσεις είναι μεγαλύτερες. Στην Ελλάδα, θα ήταν πιο λογικό να τα αποδεχτούν εύκολα. Όμως ήταν πιο συντηρητικοί, λέει ο Α., επειδή δεν γνωρίζουν. Όταν τους ρωτήσαμε πώς γίνεται σε μια Ελλάδα, που μέχρι προσφάτως ήταν λιγότερο εξελιγμένη, να αποδέχτηκαν τόσο απότομα κι αμέσως αλλαγές, όπως τα χημικά λιπάσματα, τα φυτοφάρμακα, τις μονοκαλλιέργειες και τα μεγάλα μηχανήματα, ο Α. απάντησε ότι δεν είχαν την κατάλληλη παιδεία. Για παράδειγμα, στη Γαλλία, που είναι δεύτερη ή τρίτη στη χρήση φυτοφαρμάκων, υπάρχει ανάλογη αντίδραση.

Μοναδικό παράδειγμα

Στην ερώτηση αν ακολουθούν κι άλλοι το δικό τους παράδειγμα, απαντούν αρνητικά. Όλοι κολλάνε στην έλλειψη μηχανημάτων, που έχει ο δικός τους τρόπος και στην χρήση των ζώων. Στην μικρή έκταση, δε βλέπεις απότομες αλλαγές. Στα κηπευτικά, που οι ίδιοι καλλιεργούν, με τα αυλάκια (περ. 60 πόντων) που αφήνουν ανάμεσά τους, μπορείς να δουλέψεις με ακρίβεια με τα ζώα, όχι όπως στη μεγάλη καλλιέργεια καλαμποκιών.

Η χαρά της καθαρής απόλαυσης

Όσο για το αν απολαμβάνουν αυτό που κάνουν, καθώς η δουλειά τους δεν είναι εύκολη, ο Α. είπε πως δε διαλέγεις είναι σίγουρος. Στις πόλεις οι άνθρωποι αντιδρούν πιο έντονα σε όσα θέλει το κράτος να επιβάλει, στο χωριό όχι. Για την Ελλάδα δεν μπορεί να πει τι ίσχυε παλιά, για να το συγκρίνει με το σήμερα κι αν έχει αλλάξει κάτι. Ούτε αν υπάρχει κάποιο σχέδιο. Ο κόσμος, όμως, δεν αντιδρά. Υπάρχει υπερπληροφόρηση, δε θέλουν κάτι συγκεκριμένο. Ξεχνιούνται. Το καλύτερο, πάντως, είναι διαφορετικό για τον καθένα. Κάποιος ίσως θέλει να ζει σε μια πόλη και να προσπαθεί εκεί για το καλύτερο.

Σπόροι

Οι ίδιοι χρησιμοποιούν παραδοσιακές ποικιλίες, όχι υβρίδια. Δοκιμάζουν ποιες από αυτές αντέχουν στο κλίμα, βρίσκουν βιολογικές ποικιλίες απ' τη Γαλλία, διασταυρώνουν και κάποιες άλλες. Παίρνουν και συμβατικούς σπόρους, βασίζονται σε ποικιλίες. Στην Ελλάδα μας ενημερώνουν πως υπάρχει πρόβλημα με τους σπόρους. Υπάρχουν και προσπάθειες σαν του Πελίτη, που, ωστόσο, τις θεωρούν ανοργάνωτες. Δε συστηματοποιείται η διάδοση σπόρων. Ωστόσο, πέτυχε το ενδιαφέρον για τις ποικιλίες κι όχι τα υβρίδια. Καλύτερα να υπήρχε οργανωμένο δίκτυο, κι ας χρειαζόταν να πληρώσεις για τους σπόρους.

Η διαφορά μεταξύ υβριδίων και ποικιλιών είναι ότι τα υβρίδια αποτελούν μία τεχνητή διασταύρωση στο εργαστήριο. Για παράδειγμα, παίρνεις την Χ καθαρή με τη Ψ καθαρή ποικιλία, με τεχνητό εργαστηριακό τρόπο. Τα φυτά αυτά μεγαλώνουν σε ειδικές συνθήκες. Απ' τη στιγμή που διασταυρωθούν τεχνη-

εκμηχανίστηκε ραγδαία. ***Ο Α. λέει: «δεν προσπαθώ να σταματήσω τη μηχανή, αλλά ξέρω το αρνητικό και προσπαθώ να είμαι παράδειγμα, όπως κι άλλοι είναι για μας. Αυτό είναι επανάσταση· να κάνω αυτό που θεωρώ καλύτερο».***

Βιγκανισμός:

Η Β. λέει πως ο καθένας έχει την ευθύνη του, για όσα καταναλώνει. Κι αυτός που ζει στην πόλη με τον τρόπο του μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Είναι υπερβολή, όμως, να μην τρως τίποτε, δημιουργεί μια τεχνητή κατάσταση. Αλλά ο κόσμος μπερδεύεται, θέλει να κάνει το καλύτερο. Το καταλαβαίνεις στην πράξη. Το ζήτημα είναι η κατανάλωση. Κάποια στιγμή, όλα γίνονται μόδα και δεν έχουν τίποτε ωφέλιμο. **Ενώ θέλεις να βοηθήσεις, γίνεσαι θύμα. Το φαγητό είναι**

κάτι μαγικό και το κάναμε κάτι καλλιτεχνικό. Κάναμε πολυτέλεια το αληθινό φαγητό.

Πολλοί το βιολογικό το προτιμούν για την υγεία τους, τη γεύση. Εμείς το βλέπουμε πάνω απ' όλα ηθικά· θέλουμε να πάμε πέρα από αυτό. Για πολλούς είναι και θέμα prestige, επειδή είναι ακριβότερα. Προσπαθούμε να είμαστε αυτόνομοι, να στηρίξουμε τον εαυτό μας στα βασικά. Είναι ένας τρόπος ζωής, συνεχίζει η Β.

Η ταχύτητα των αλλαγών στην γεωργία.

Υπάρχει το πρόβλημα της ενέργειας. Το πετρέλαιο -μια σταγόνα από λάδι και

Ο τρόπος να μεγαλώνεις τα παιδιά σου, όσο γίνεται πιο κοντά στη φύση

Τα παιδιά τους, που μεγαλώνουν πιο ελεύθερα, πηγαίνουν στη δουλειά και τους βοηθούν, καταλαβαίνουν καλύτερα τον κύκλο της ζωής. Το ό,τι δεν τα έχουν βαφτίσει δεν θεωρείται κάτι αρνητικό για τους γύρω τους, ίσως λόγω του ιδιαίτερου χαρακτήρα της κοινωνίας της Ξάνθης, όπου συμβιούν διαφορετικές θρησκείες με κάποια άνεση.

Αποχαιρετισμός

Θέλουμε να τους ευχαριστήσουμε από καρδιάς για τη θερμή φιλοξενία τους, που μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους μαζί μας και μας έδωσαν μια πιο ρεαλιστική εικόνα για αυτό που λέμε «επιστροφή στη φύση». Δεν αφόρισαν ούτε εξιδανίκευσαν και νομίζουμε ότι απ' τη δική τους σκοπιά μας είπαν πολλά χρήσιμα πράγματα για οποιαδήποτε μελλοντική προσπάθεια. Εμείς δεν υποστηρίζουμε ότι ο δρόμος για την ελευθερία ακολουθεί μια συνταγή κι ότι όποιος την ακολουθεί θα γίνει αναρχικός. Ωστόσο, μπορούμε να πάρουμε στοιχεία από την καθημερινή εμπειρία, από πολλές πλευρές που εκ πρώτης όψεως να φαίνονται άσχετες με την αναρχική συμβίωση. **Η περίπτωση του Α. και της Β. έχει την ιδιαιτερότητα ότι αρνούνται την κρατική πιστοποίηση και σκάβουν τη γη με συνείδηση κι από επιλογή. Αυτό από μόνο του φτιάχνει έναν τρόπο ζωής**

ούν, θεωρούνται μοντέρνα: προήλθαν απ' τη Γαλλία, όπου οι εκτάσεις είναι μεγαλύτερες. Στην Ελλάδα, θα ήταν πιο λογικό να τα αποδεχτούν εύκολα. Όμως ήταν πιο συντηρητικοί, λέει ο Α., επειδή δεν γνωρίζουν. Όταν τους ρωτήσαμε πώς γίνεται σε μια Ελλάδα, που μέχρι προσφάτως ήταν λιγότερο εξελιγμένη, να αποδέχτηκαν τόσο απότομα κι αμέσως αλλαγές, όπως τα χημικά λιπάσματα, τα φυτοφάρμακα, τις μονοκαλλιέργειες και τα μεγάλα μηχανήματα, ο Α. απάντησε ότι δεν είχαν την κατάλληλη παιδεία. Για παράδειγμα, στη Γαλλία, που είναι δεύτερη ή τρίτη στη χρήση φυτοφαρμάκων, υπάρχει ανάλογη αντίδραση.

Μοναδικό παράδειγμα

Στην ερώτηση αν ακολουθούν κι άλλοι το δικό τους παράδειγμα, απαντούν αρνητικά. Όλοι κολλάνε στην έλλειψη μηχανημάτων, που έχει ο δικός τους τρόπος και στην χρήση των ζώων. Στην μικρή έκταση, δε βλέπεις απότομες αλλαγές. Στα κηπευτικά, που οι ίδιοι καλλιεργούν, με τα αυλάκια (περ. 60 πόντων) που αφήνουν ανάμεσά τους, μπορείς να δουλέψεις με ακρίβεια με τα ζώα, όχι όπως στη μεγάλη καλλιέργεια καλαμποκιών.

Η χαρά της καθαρής απόλαυσης

Όσο για το αν απολαμβάνουν αυτό που κάνουν, καθώς η δουλειά τους δεν είναι εύκολη, ο Α. είπε πως δε διαλέγεις το εύκολο -δεν είναι ζήτημα ευκολίας-, αλλά, το έξυπνο. **Χωρίς να κυνηγάς το χρήμα, ξέρεις πως ό,τι δίνεις η γη στο προσφέρει πίσω.** Δική μας τοποθέτηση ήταν ότι αυτό που προωθεί η εξουσία είναι να μη δίνουμε σημασία στην απόλαυση της διαδικασίας, αλλά στην επιδίωξη του κέρδους. **Κι ο Α. παρατήρησε ότι ο ίδιος, αν και μεγάλωσε στην πόλη, τώρα πια δε θα μπορούσε να ζήσει διαφορετικά. Τα παιδιά του θέλει να ζουν πιο ελεύθερα, ο ίδιος να μπορεί να εκφραστεί, να φωνάξει, την ώρα που** παλιά, για να το συγκρίνει με το σήμερα κι αν έχει αλλάξει κάτι. Ούτε αν υπάρχει κάποιο σχέδιο. Ο κόσμος, όμως, δεν αντιδρά. Υπάρχει υπερπληροφόρηση, δε θέλουν κάτι συγκεκριμένο. Ξεχνιούνται. Το καλύτερο, πάντως, είναι διαφορετικό για τον καθένα. Κάποιος ίσως θέλει να ζει σε μια πόλη και να προσπαθεί εκεί για το καλύτερο.

Σπόροι

Οι ίδιοι χρησιμοποιούν παραδοσιακές ποικιλίες, όχι υβρίδια. Δοκιμάζουν ποιες από αυτές αντέχουν στο κλίμα, βρίσκουν βιολογικές ποικιλίες απ' τη Γαλλία, διασταυρώνουν και κάποιες άλλες. Παίρνουν και συμβατικούς σπόρους, βασίζονται σε ποικιλίες. Στην Ελλάδα μας ενημερώνουν πως υπάρχει πρόβλημα με τους σπόρους. Υπάρχουν και προσπάθειες σαν του Πελίτη, που, ωστόσο, τις θεωρούν ανοργάνωτες. Δε συστηματοποιείται η διάδοση σπόρων. Ωστόσο, πέτυχε το ενδιαφέρον για τις ποικιλίες κι όχι τα υβρίδια. Καλύτερα να υπήρχε οργανωμένο δίκτυο, κι ας χρειαζόταν να πληρώσεις για τους σπόρους.

Η διαφορά μεταξύ υβριδίων και ποικιλιών είναι ότι τα υβρίδια αποτελούν μία τεχνητή διασταύρωση στο εργαστήριο. Για παράδειγμα, παίρνεις την Χ καθαρή με τη Ψ καθαρή ποικιλία, με τεχνητό εργαστηριακό τρόπο. Τα φυτά αυτά μεγαλώνουν σε ειδικές συνθήκες. Απ' τη στιγμή που διασταυρωθούν τεχνητά, φτιάχνουν ένα δυνατό υβρίδιο, που να πληροί συγκεκριμένες προϋποθέσεις (αντοχή στις κλιματολογικές συνθήκες κλπ.). Η μία ποικιλία εκφυλίζεται, λόγω καθαρότητας. Με το υβρίδιο προκύπτει ένα «άτρωτο» αποτέλεσμα που το πατεντάρουν οι μεγάλες εταιρείες. Στο πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, επί παραδείγματι, κατασκεύασαν ποικιλία ντομάτας που παραμένει αναλλοίωτη για ιδιαίτερα μεγάλο χρονικό διάστημα· έδωσαν, όπως ήταν αναμενόμενο, τον γόνο σε μεγάλες εταιρείες.

τίποτε ωφέλιμο. **Ενώ θέλεις να βοηθήσεις, γίνεσαι θύμα. Το φαγητό είναι**

κάτι μαγικό και το κάναμε κάτι καλλιτεχνικό. Κάναμε πολυτέλεια το αληθινό φαγητό.

Πολλοί το βιολογικό το προτιμούν για την υγεία τους, τη γεύση. Εμείς το βλέπουμε πάνω απ' όλα ηθικά· θέλουμε να πάμε πέρα από αυτό. Για πολλούς είναι και θέμα prestige, επειδή είναι ακριβότερα. Προσπαθούμε να είμαστε αυτόνομοι, να στηρίξουμε τον εαυτό μας στα βασικά. Είναι ένας τρόπος ζωής, συνεχίζει η Β.

Η ταχύτητα των αλλαγών στην γεωργία.

Υπάρχει το πρόβλημα της ενέργειας. Το πετρέλαιο -μια σταγόνα από λάδι και πέτρα- τελειώνει. Τώρα, προφανώς, θα επιδιώκουν ακόμη και την κατασκευή κινητήρων εσωτερικής καύσεως με πυρηνική ενέργεια ή κάτι ανάλογο. Η Γαλλία, π.χ. χρησιμοποιεί πυρηνική ενέργεια για την παραγωγή ρεύματος κατά 70%, μας ενημερώνει ο Α.

Οι επιδοτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Τα προνόμια φυλακίζουν τη γη. Λόγω των επιδοτήσεων και των άλλων προνομίων, πολλοί παίρνουν γη και τη δεσμεύ- που μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους μαζί μας και μας έδωσαν μια πιο ρεαλιστική εικόνα για αυτό που λέμε «επιστροφή στη φύση». Δεν αφόρισαν ούτε εξιδανίκευσαν και νομίζουμε ότι απ' τη δική τους σκοπιά μας είπαν πολλά χρήσιμα πράγματα για οποιαδήποτε μελλοντική προσπάθεια. Εμείς δεν υποστηρίζουμε ότι ο δρόμος για την ελευθερία ακολουθεί μια συνταγή κι ότι όποιος την ακολουθεί θα γίνει αναρχικός. Ωστόσο, μπορούμε να πάρουμε στοιχεία από την καθημερινή εμπειρία, από πολλές πλευρές που εκ πρώτης όψεως να φαίνονται άσχετες με την αναρχική συμβίωση. **Η περίπτωση του Α. και της Β. έχει την ιδιαιτερότητα ότι αρνούνται την κρατική πιστοποίηση και σκάβουν τη γη με συνείδηση κι από επιλογή. Αυτό από μόνο του φτιάχνει έναν τρόπο ζωής με πολλά στοιχεία σεβασμού στη φύση και διάθεσης για μια διαφορετική προσέγγιση απ' αυτή που έχουμε μάθει.** Η καλλιέργεια της γης και των βιολογικών σπόρων δε σημαίνει αποκλειστικά επιχείρηση κι ευκαιρία για εύκολο χρήμα. Αντιθέτως μπορεί να αποτελέσει εν δυνάμει ένα καθ' όλα αξιοπρεπές κομμάτι μιας πιο φυσικής διαβίωσης.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

«Διδαχές» προς επαναστάτες...

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ένα κείμενο που γράφτηκε κάπου στην περίοδο απ' το 1822 έως το 1830 και αποστάλθηκε στις στοές των Καρμπονάρων(1) του Piedmont της Ιταλίας από τον Giuseppe Mazzini(2) της Ύψιστης Στοάς των Καρμπονάρων Alta Vendita με το ψευδώνυμο Piccolo Tigre («Μικρός Τίγρης» στα Ιταλικά).

Σε περίπτωση που οι αδελφοί κι οι φίλοι μας βρεθούν στην αδυναμία να έχουν την τελευταία λέξη, έχει κριθεί καλό και χρήσιμο να διαδοθεί το φως παντού και να τεθούν σε κίνηση όλα όσα θέλουμε να προχωρήσουμε. Για το λόγο αυτό δεν παύουμε να σας συνιστούμε να δέχεστε μέλη κάθε τάξης και να συνεταιρίζεσθε μαζί τους με οποιοδήποτε τρόπο, όποιος και να είναι αυτός, αρκεί το μυστήριο και η μυστικότητα να είναι τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά σας. Όλη η Ιταλία είναι γεμάτη από θρησκευτικές αδελφότητες κι από μετανοούντες διαφόρων αποχρώσεων. Μη φοβηθείτε να τοποθετήσετε μερικούς από τους ανθρώπους σας ανάμεσά τους, καθώς καθοδηγούνται από μια ηλίθια αφοσίωση. Αφήστε τους πράκτορές μας να μελετήσουν με προσοχή την προσωπικότητα αυτών των ανθρώπων και θα διαπιστώσουν, λίγο-λίγο πως δεν θα τους λείψει η ανταμοιβή. Στη βάση των πιο μάταιων προσχημάτων, που δεν πρέπει όμως να είναι ποτέ πολιτικά ή θρησκευτικά, δημιουργήστε μόνοι σας ή, ακόμη καλύτερα, ωθήστε άλλους να δημιουργήσουν οργανισμούς σχετικούς με το εμπόριο, τη βιομηχανία, τη μουσική, τις καλές τέχνες κλπ. Συγκεντρώστε σε κάποιο μέρος -ακόμα και στα σκευοφυλάκια ή τα παρεκκλήσια- αυτές τις ακόμα αδαείς φυλές σας. Τοποθετήστε τες κάτω από το ποιμαντορικό προσωπικό κάποιου ενάρετου και γνωστού, αλλά εύπιστου ιερέα που μπορεί να εξαπατηθεί εύκολα. Μετά διοχετεύστε το δηλητήριο σ' αυτές τις επιλεγμένες ψυχές. Διοχετεύστε το σε μικρές δόσεις και δήθεν τυχαία. Στο τέλος εσείς οι ίδιοι θα μείνετε έκθαμβοι από τις επιτυχίες σας.

Το ουσιώδες είναι να απομονώσετε έναν άνδρα από την οικογένειά του και να τον οδηγήσετε να χάσει την ηθική του υπόσταση. Είναι επαρκώς διατεθει-

μώντα. Η γοητεία του αγνώστου έχει πάνω στους άνδρες κάποιο είδος εξουσίας, ώστε να προετοιμάζονται τρεμάμενοι για τις φαντασμαγορικές δοκιμές της μύησης και του αδελφικού συμποσίου.

Το να είναι κάποιος μέλος μιας στοάς, το να αισθάνεται πως πρέπει να προφυλαχθεί από τη γυναίκα και τα παιδιά του για ένα μυστικό που δεν περιορίζεται μόνο μεταξύ σας, αποτελεί για κάποιες φύσεις ευχαρίστηση και φιλοδοξία. Οι στοές, σήμερα, μπορούν πολύ καλά να δημιουργούν άπληστους και ποτέ δεν θα φέρουν στο προσκήνιο τους πολίτες. Υπάρχει πολύ φαγητό ανάμεσα στους πιστούς και τους αιδεσιμότατους, αδελφοί όλων των Παλαιών. Αλλά

θα κρίνει για το πώς μπορεί να τους χρησιμοποιήσει στην περίπτωση που υπάρχει πρόοδος. Ένας Πρίγκηπας που δεν έχει βασίλειο να τον περιμένει είναι μια καλή περίπτωση για εμάς. Υπάρχουν πολλοί από αυτούς. Κάντε τους όλους Ελευθεροτέκτονες. Η στοά θα τους καθοδηγήσει προς τον Καρμποναρισμό. Θα έρθει κάποια μέρα, ίσως, που η Alta Vendita θα τους απορροφήσει. Όσο περιμένουν, θα χρησιμεύσουν ως παγίδα για τους ηλίθιους, τους ιντριγκαδόρους, τους μπουρζουάδες κι όσους έχουν κάποια ανάγκη. Αυτοί οι πρίγκηπες θα υπηρετούν τους σκοπούς μας καθώς θα νομίζουν πως δουλεύουν για τα δικά τους συμφέροντα. Αποτελούν μια υπέροχη διαφήμιση κι υπάρχουν πάντοτε αρκετοί ανόητοι που είναι έτοιμοι να θέσουν σε κίνδυνο τον εαυτό τους στην υπηρεσία μιας συνομωσίας στην οποία ο ένας πρίγκηπας ή ο άλλος φαίνεται να είναι ο αρχηγός.

Όταν αυτός ο άνδρας, αυτός ο πρίγκηπας ειδικά, αρχίζει να διαφθείρεται, να είστε σίγουροι πως δεν θα αντισταθεί στον κατήφορο. Υπάρχει χαλαρό ήθος, ακόμη και μεταξύ των πιο ηθικών ανθρώπων του κόσμου και κάποιος μπορεί να εξελιχθεί γρήγορα μέσα απ' αυτό τον δρόμο. Μην στεναχωριέστε τότε, εάν δείτε τις στοές να αναπτύσσονται, ενώ οι Καρμπονάροι στρατολογούν με δυσκολία. Στις στοές βασιζόμαστε, ώστε να διπλασιάσουμε τις δυνάμεις μας. Αποτελούν, χωρίς να το γνωρίζουν, την προπαρασκευή. Ομιλούν διαρκώς για τους κινδύνους του φανατισμού, για την ευτυχία της ανθρώπινης ισότητας και για τις μεγάλες αρχές της θρησκευτικής ελευθερίας. Ανάμεσα στα γλέντια τους αναθεματίζουν τη μισαλλοδοξία και την καταδίωξη. Αυτό είναι περισσότερο απ' ότι χρειαζόμαστε, για να έχουμε μύστες. Ένας άνδρας, διαποτισμένος απ' αυτά τα καλά πράγματα, δεν είναι πολύ μακρυά μας. Δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο παρά να τον κατατάξουμε στους καταλόγους μας. Ο νόμος της κοινωνικής προόδου βρίσκεται εκεί. Δεν χρειάζεται να κουραστείτε, για να τον βρείτε κάπου αλλού. Στις παρούσες συνθήκες, μην σηκώσετε ποτέ τη μάσκα σας. Περιφερθείτε γύρω από την καθολική στάνη και σαν καλοί λύκοι αρπάξτε το πρώτο πρόβατο που προσφέρει τον εαυτό του. Οι μπουρζουάδες έχουν πολλά απ' αυτά που μας είναι χρήσιμα, οι πρίγκηπες ακόμα περισσότερα. Δεν πρέπει να επιτραπεί σ' αυτά τα πρόβατα να μετατρέψουν

Σε περίπτωση που οι αδελφοί κι οι φίλοι μας βρεθούν στην αδυναμία να έχουν την τελευταία λέξη, έχει κριθεί καλό και χρήσιμο να διαδοθεί το φως παντού και να τεθούν σε κίνηση όλα όσα θέλουμε να προχωρήσουμε. Για το λόγο αυτό δεν παύουμε να σας συνιστούμε να δέχεστε μέλη κάθε τάξης και να συνεταιρίζεσθε μαζί τους με οποιοδήποτε τρόπο, όποιος και να είναι αυτός, αρκεί το μυστήριο και η μυστικότητα να είναι τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά σας. Όλη η Ιταλία είναι γεμάτη από θρησκευτικές αδελφότητες κι από μετανοούντες διαφόρων αποχρώσεων. Μη φοβηθείτε να τοποθετήσετε μερικούς από τους ανθρώπους σας ανάμεσά τους, καθώς καθοδηγούνται από μια ηλίθια αφοσίωση. Αφήστε τους πράκτορές μας να μελετήσουν με προσοχή την προσωπικότητα αυτών των ανθρώπων και θα διαπιστώσουν, λίγο-λίγο πως δεν θα τους λείψει η ανταμοιβή. Στη βάση των πιο μάταιων προσχημάτων, που δεν πρέπει όμως να είναι ποτέ πολιτικά ή θρησκευτικά, δημιουργήστε μόνοι σας ή, ακόμη καλύτερα, ωθήστε άλλους να δημιουργήσουν οργανισμούς σχετικούς με το εμπόριο, τη βιομηχανία, τη μουσική, τις καλές τέχνες κλπ. Συγκεντρώστε σε κάποιο μέρος -ακόμα και στα σκευοφυλάκια ή τα παρεκκλήσια- αυτές τις ακόμα αδαείς φυλές σας. Τοποθετήστε τες κάτω από το ποιμαντορικό προσωπικό κάποιου ενάρετου και γνωστού, αλλά εύπιστου ιερέα που μπορεί να εξαπατηθεί εύκολα. Μετά διοχετεύστε το δηλητήριο σ' αυτές τις επιλεγμένες ψυχές. Διοχετεύστε το σε μικρές δόσεις και δήθεν τυχαία. Στο τέλος εσείς οι ίδιοι θα μείνετε έκθαμβοι από τις επιτυχίες σας.

Το ουσιώδες είναι να απομονώσετε έναν άνδρα από την οικογένειά του και να τον οδηγήσετε να χάσει την ηθική του υπόσταση. Είναι επαρκώς διατεθειμένος από την κλίση του χαρακτήρα του να ξεφύγει από τις έγνοιες του νοικοκυριού και να κυνηγήσει τις εύκολες απολαύσεις και τις απαγορευμένες χαρές. Του αρέσουν οι μακρές συζητήσεις στα καφέ και η ραθυμία των παραστάσεων. Καθοδηγήστε τον, υποστηρίξτε τον, δώστε του κάποια αξία του ενός τύπου ή του άλλου. Διδάξτε τον να κουράζεται από τις καθημερινές εργασίες του και με τους χειρισμούς αυτούς, αφού τον έχετε απομακρύνει από τη γυναίκα και τα παιδιά του, αφού του έχετε δείξει το πόσο οδυνηρά είναι αυτά τα καθήκοντα, ενθουσιάστε τον με την επιθυμία μιας άλλης ύπαρξης. Ο άνδρας είναι γεννημένος επαναστάτης. Υποδαυλίστε μέσα του την επιθυμία για επανάσταση έως ότου γίνει πυρκαγιά, αλλά με τέτοιον τρόπο, ώστε η πυρκαγιά να μην ξεσπάσει. Αυτή είναι η προετοιμασία για το μεγάλο έργο που θ' αρχίσει. Όταν θα έχετε προκαλέσει σε λίγες ψυχές την απέχθεια για την οικογένεια και τη

μώντα. Η γοητεία του αγνώστου έχει πάνω στους άνδρες κάποιο είδος εξουσίας, ώστε να προετοιμάζονται τρεμάμενοι για τις φαντασμαγορικές δοκιμές της μύησης και του αδελφικού συμποσίου.

Το να είναι κάποιος μέλος μιας στοάς, το να αισθάνεται πως πρέπει να προφυλαχθεί από τη γυναίκα και τα παιδιά του για ένα μυστικό που δεν περιορίζεται μόνο μεταξύ σας, αποτελεί για κάποιες φύσεις ευχαρίστηση και φιλοδοξία. Οι στοές, σήμερα, μπορούν πολύ καλά να δημιουργούν άπληστους και ποτέ δεν θα φέρουν στο προσκήνιο τους πολίτες. Υπάρχει πολύ φαγητό ανάμεσα στους πιστούς και τους αιδεσιμότατους, αδελφοί όλων των Παλαιών. Αλλά αποτελούν ένα μέρος της αποθήκης (πρόσφορο έδαφος), ένα κέντρο από το οποίο είναι απαραίτητο να περάσουν πριν έρθουν σε εμάς. Οι στοές αποτελούν ένα σχετικό κακό, ένα κακό που μετριάζεται από μια ψεύτικη φιλανθρωπία και με τραγούδια ακόμα περισσότερο ψευδή, όπως στη Γαλλία. Όλα αυτά είναι υπέρ του δέοντος ποιμαντικά και γαστρονομικά, αλλά είναι απαραίτητο να μην παύσουμε να τα ενθαρρύνουμε. Καθώς διδάσκετε έναν άνδρα να σηκώνει το ποτήρι στα χείλη του, ήδη κατέχετε την ευφυΐα και την ελευθερία του, κατέχετε τον ίδιο και τον μελετάτε. Ελέγχετε τις κλίσεις του, τις αγάπες του και τις τάσεις του. Στη συνέχεια, όταν είναι ώριμος για εμάς, τον κατευθύνουμε στη μυστική κοινότητα, για την οποία ο Ελευθεροτεκτονισμός δεν αποτελεί παρά έναν προθάλαμο.

– Η Alta Vendita επιθυμεί, υπό το οποιοδήποτε πρόσχημα, την ένταξη όσο το δυνατόν περισσότερων

οι πρίγκηπες θα υπηρετούν τους σκοπούς μας καθώς θα νομίζουν πως δουλεύουν για τα δικά τους συμφέροντα. Αποτελούν μια υπέροχη διαφήμιση κι υπάρχουν πάντοτε αρκετοί ανόητοι που είναι έτοιμοι να θέσουν σε κίνδυνο τον εαυτό τους στην υπηρεσία μιας συνωμοσίας στην οποία ο ένας πρίγκηπας ή ο άλλος φαίνεται να είναι ο αρχηγός.

Όταν αυτός ο άνδρας, αυτός ο πρίγκηπας ειδικά, αρχίζει να διαφθείρεται, να είστε σίγουροι πως δεν θα αντισταθεί στον κατήφορο. Υπάρχει χαλαρό ήθος, ακόμη και μεταξύ των πιο ηθικών ανθρώπων του κόσμου και κάποιος μπορεί να εξελιχθεί γρήγορα μέσα απ' αυτό τον δρόμο. Μην στεναχωριέστε τότε, εάν δείτε τις στοές να αναπτύσσονται, ενώ οι Καρμπονάροι στρατολογούν με δυσκολία. Στις στοές βασιζόμαστε, ώστε να διπλασιάσουμε τις δυνάμεις μας. Αποτελούν, χωρίς να το γνωρίζουν, την προπαρασκευή. Ομιλούν διαρκώς για τους κινδύνους του φανατισμού, για την ευτυχία της ανθρώπινης ισότητας και για τις μεγάλες αρχές της θρησκευτικής ελευθερίας. Ανάμεσα στα γλέντια τους αναθεματίζουν τη μισαλλοδοξία και την καταδίωξη. Αυτό είναι περισσότερο απ' ότι χρειαζόμαστε, για να έχουμε μύστες. Ένας άνδρας, διαποτισμένος απ' αυτά τα καλά πράγματα, δεν είναι πολύ μακρυά μας. Δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο παρά να τον κατατάξουμε στους καταλόγους μας. Ο νόμος της κοινωνικής προόδου βρίσκεται εκεί. Δεν χρειάζεται να κουραστείτε, για να τον βρείτε κάπου αλλού. Στις παρούσες συνθήκες, μην σηκώσετε ποτέ τη μάσκα σας. Περιφερθείτε γύρω από την καθολική στάνη και σαν καλοί λύκοι αρπάξτε το πρώτο πρόβατο που προσφέρει τον εαυτό του. Οι μπουρζουάδες έχουν πολλά απ' αυτά που μας είναι χρήσιμα, οι πρίγκηπες ακόμα περισσότερα. Δεν πρέπει να επιτραπεί σ' αυτά τα πρόβατα να μετατρέψουν τους εαυτούς τους σε αλεπούδες, όπως ο διάσημος Carignan. Η προδοσία του όρκου ισοδυναμεί με ποινή θανάτου. Και όλοι αυτοί οι πρίγκηπες, ανεξάρτητα αν είναι αδύναμοι ή δειλοί, φιλόδοξοι ή μετανοημένοι, θα μας προδώσουν ή θα μας αποκηρύξουν. Για καλή μας τύχη γνωρίζουν λίγα -στην πραγματικότητα τίποτα- και δεν μπορούν να ιχνηλατήσουν τα πραγματικά μας μυστήρια.

Με την ευκαιρία του τελευταίου μου ταξιδιού στη Γαλλία, διαπίστωσα με ιδιαίτερη ικανοποίηση πως τα νέα μέλη μας έδειξαν ακραίο πάθος για τη διάδοση του Καρμποναρισμού, αλλά διαπίστωσα επίσης ότι επέσπευσαν λίγο το κίνημα. Πιστεύω πως μετέτρεψαν το θρησκευτικό τους μίσος σε πολιτικό μίσος. Η συνομωσία ενάντια στη Ρώμη δεν πρέπει να μπερδευτεί με άλλα σχέδια. Θα δούμε να φυτρώνουν στους κόλπους των μυστικών κοινωνιών μεγάλες φιλοδοξίες. Και κάποιος φιλόδοξος, όταν διασφαλίσει

προσχημάτων, που δεν πρέπει όμως να είναι ποτέ πολιτικά ή θρησκευτικά, δημιουργήστε μόνοι σας ή, ακόμη καλύτερα, ωθήστε άλλους να δημιουργήσουν οργανισμούς σχετικούς με το εμπόριο, τη βιομηχανία, τη μουσική, τις καλές τέχνες κλπ. Συγκεντρώστε σε κάποιο μέρος -ακόμα και στα σκευοφυλάκια ή τα παρεκκλήσια- αυτές τις ακόμα αδαείς φυλές σας. Τοποθετήστε τες κάτω από το ποιμαντορικό προσωπικό κάποιου ενάρετου και γνωστού, αλλά εύπιστου ιερέα που μπορεί να εξαπατηθεί εύκολα. Μετά διοχετεύστε το δηλητήριο σ' αυτές τις επιλεγμένες ψυχές. Διοχετεύστε το σε μικρές δόσεις και δήθεν τυχαία. Στο τέλος εσείς οι ίδιοι θα μείνετε έκθαμβοι από τις επιτυχίες σας.

Το ουσιώδες είναι να απομονώσετε έναν άνδρα από την οικογένειά του και να τον οδηγήσετε να χάσει την ηθική του υπόσταση. Είναι επαρκώς διατεθειμένος από την κλίση του χαρακτήρα του να ξεφύγει από τις έγνοιες του νοικοκυριού και να κυνηγήσει τις εύκολες απολαύσεις και τις απαγορευμένες χαρές. Του αρέσουν οι μακρές συζητήσεις στα καφέ και η ραθυμία των παραστάσεων. Καθοδηγήστε τον, υποστηρίξτε τον, δώστε του κάποια αξία του ενός τύπου ή του άλλου. Διδάξτε τον να κουράζεται από τις καθημερινές εργασίες του και με τους χειρισμούς αυτούς, αφού τον έχετε απομακρύνει από τη γυναίκα και τα παιδιά του, αφού του έχετε δείξει το πόσο οδυνηρά είναι αυτά τα καθήκοντα, ενθουσιάστε τον με την επιθυμία μιας άλλης ύπαρξης. Ο άνδρας είναι γεννημένος επαναστάτης. Υποδαυλίστε μέσα του την επιθυμία για επανάσταση έως ότου γίνει πυρκαγιά, αλλά με τέτοιον τρόπο, ώστε η πυρκαγιά να μην ξεσπάσει. Αυτή είναι η προετοιμασία για το μεγάλο έργο που θ' αρχίσει. Όταν θα έχετε προκαλέσει σε λίγες ψυχές την απέχθεια για την οικογένεια και τη θρησκεία (με το ένα να ακολουθεί πάντα το άλλο), αφήστε να πέσουν κάποιες λέξεις, ώστε να συνδεθεί με την κοντινότερη στοά. Αυτή η ματαιοδοξία του πολίτη της μπουρζουαζίας, το να ανήκει δηλαδή στους Ελευθεροτέκτονες, είναι κάτι τόσο συνηθισμένο και τόσο καθολικό που με κάνει πάντα να αναρωτιέμαι για την ανθρώπινη ηλιθιότητα. Αρχίζω να εκπλήσσομαι, όταν δε βλέπω όλον τον κόσμο να χτυπά τις πόρτες όλων των Σεβάσμιων, απαιτώντας από τους κυρίους αυτούς για την τιμή να είναι ένας από τους εργάτες για την ανακατασκευή του ναού του Σολο-

μώντα. Η γοητεία του αγνώστου έχει πάνω στους άνδρες κάποιο είδος εξουσίας, ώστε να προετοιμάζονται τρεμάμενοι για τις φαντασμαγορικές δοκιμές της μύησης και του αδελφικού συμποσίου.

Το να είναι κάποιος μέλος μιας στοάς, το να αισθάνεται πως πρέπει να προφυλαχθεί από τη γυναίκα και τα παιδιά του για ένα μυστικό που δεν περιορίζεται μόνο μεταξύ σας, αποτελεί για κάποιες φύσεις ευχαρίστηση και φιλοδοξία. Οι στοές, σήμερα, μπορούν πολύ καλά να δημιουργούν άπληστους και ποτέ δεν θα φέρουν στο προσκήνιο τους πολίτες. Υπάρχει πολύ φαγητό ανάμεσα στους πιστούς και τους αιδεσιμότατους, αδελφοί όλων των Παλαιών. Αλλά αποτελούν ένα μέρος της αποθήκης (πρόσφορο έδαφος), ένα κέντρο από το οποίο είναι απαραίτητο να περάσουν πριν έρθουν σε εμάς. Οι στοές αποτελούν ένα σχετικό κακό, ένα κακό που μετριάζεται από μια ψεύτικη φιλανθρωπία και με τραγούδια ακόμα περισσότερο ψευδή, όπως στη Γαλλία. Όλα αυτά είναι υπέρ του δέοντος ποιμαντικά και γαστρονομικά, αλλά είναι απαραίτητο να μην παύσουμε να τα ενθαρρύνουμε. Καθώς διδάσκετε έναν άνδρα να σηκώνει το ποτήρι στα χείλη του, ήδη κατέχετε την ευφυΐα και την ελευθερία του, κατέχετε τον ίδιο και τον μελετάτε. Ελέγχετε τις κλίσεις του, τις αγάπες του και τις τάσεις του. Στη συνέχεια, όταν είναι ώριμος για εμάς, τον κατευθύνουμε στη μυστική κοινότητα, για την οποία ο Ελευθεροτεκτονισμός δεν αποτελεί παρά έναν προθάλαμο.

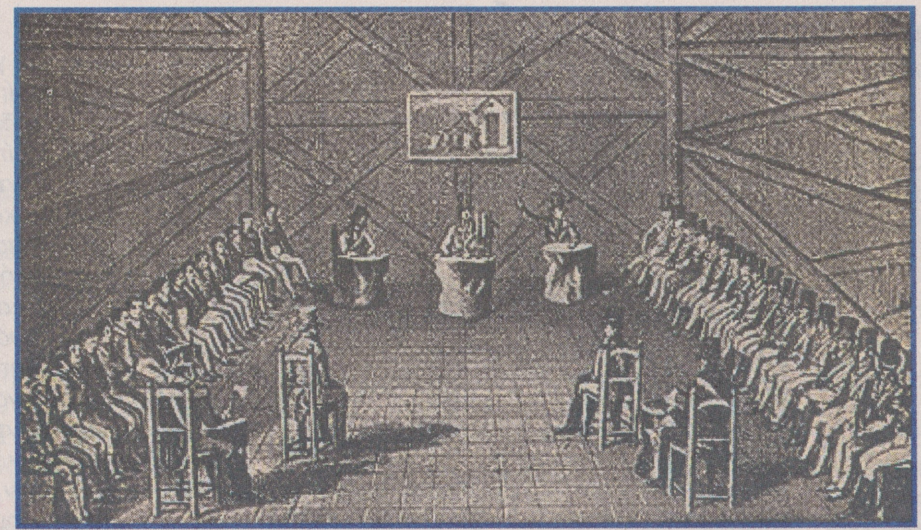
– Η Alta Vendita επιθυμεί, υπό το οποιοδήποτε πρόσχημα, την ένταξη όσο το δυνατόν περισσότερων πριγκήπων στις Τεκτονικές Στοές. Οι πρίγκιπες κάποιου ηγεμονικού οίκου οι οποίοι δεν έχουν κάποια σοβαρή ελπίδα να γίνουν βασιλιάδες με τη Χάρη του Θεού, όλοι επιθυμούν να γίνουν βασιλιάδες με τη Χάρη μιας Επανάστασης. Ο Δούκας της Ορλεάνης είναι Ελευθεροτέκτονας, ο Πρίγκηπας του Carignan ήταν επίσης. Στην Ιταλία και αλλού, δεν υπάρχει στέρηση από αυτούς που φιλοδοξούν για την μικρή τιμή της συμβολικής ποδιάς. Άλλοι από αυτούς είναι αποκληρωμένοι. Κολακεύστε όλους όσους φιλοδοξούν για τη διασημότητα. Η Alta Vendita αργότερα Ομίλου διαρκώς για τους κινδύνους του φανατισμού, για την ευτυχία της ανθρώπινης ισότητας και για τις μεγάλες αρχές της θρησκευτικής ελευθερίας. Ανάμεσα στα γλέντια τους αναθεματίζουν τη μισαλλοδοξία και την καταδίωξη. Αυτό είναι περισσότερο απ' ότι χρειαζόμαστε, για να έχουμε μύστες. Ένας άνδρας, διαποτισμένος απ' αυτά τα καλά πράγματα, δεν είναι πολύ μακρυά μας. Δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο παρά να τον κατατάξουμε στους καταλόγους μας. Ο νόμος της κοινωνικής προόδου βρίσκεται εκεί. Δεν χρειάζεται να κουραστείτε, για να τον βρείτε κάπου αλλού. Στις παρούσες συνθήκες, μην σηκώσετε ποτέ τη μάσκα σας. Περιφερθείτε γύρω από την καθολική στάνη και σαν καλοί λύκοι αρπάξτε το πρώτο πρόβατο που προσφέρει τον εαυτό του. Οι μπουρζουάδες έχουν πολλά απ' αυτά που μας είναι χρήσιμα, οι πρίγκηπες ακόμα περισσότερα. Δεν πρέπει να επιτραπεί σ' αυτά τα πρόβατα να μετατρέψουν τους εαυτούς τους σε αλεπούδες, όπως ο διάσημος Carignan. Η προδοσία του όρκου ισοδυναμεί με ποινή θανάτου. Και όλοι αυτοί οι πρίγκηπες, ανεξάρτητα αν είναι αδύναμοι ή δειλοί, φιλόδοξοι ή μετανοημένοι, θα μας προδώσουν ή θα μας αποκηρύξουν. Για καλή μας τύχη γνωρίζουν λίγα -στην πραγματικότητα τίποτα- και δεν μπορούν να ιχνηλατήσουν τα πραγματικά μας μυστήρια.

Με την ευκαιρία του τελευταίου μου ταξιδιού στη Γαλλία, διαπίστωσα με ιδιαίτερη ικανοποίηση πως τα νέα μέλη μας έδειξαν ακραίο πάθος για τη διάδοση του Καρμποναρισμού, αλλά διαπίστωσα επίσης ότι επέσπευσαν λίγο το κίνημα. Πιστεύω πως μετέτρεψαν το θρησκευτικό τους μίσος σε πολιτικό μίσος. Η συνομωσία ενάντια στη Ρώμη δεν πρέπει να μπερδευτεί με άλλα σχέδια. Θα δούμε να φυτρώνουν στους κόλπους των μυστικών κοινωνιών μεγάλες φιλοδοξίες. Και κάποιος φιλόδοξος, όταν διασφαλίσει την εξουσία, μπορεί να μας εγκαταλείψει. Η διαδρομή που ακολουθούμε δεν έχει ακόμη εδραιωθεί τόσο, ώστε να μας γλιτώσει από άλλους ιντριγκαδόρους και κήρυκες. Είναι απόλυτη ανάγκη να απο-Καθολικοποιήσουμε τον κόσμο. Η Επανάσταση ενάντια στην Εκκλησία θα είναι η διαρκής Επανάσταση (Revolution en permanence). Θα είναι η αναγκαία ανατροπή όλων των θρόνων και όλων των δυναστειών. Ένας φιλόδοξος άνδρας δεν είναι δυνατό να εύχεται κάτι τέτοιο. Εμείς βλέπουμε ψηλότερα και μακρύτερα. Οπότε ας

συνέχεια στη σελ. 14

Συνέχεια από τη σελ. 13

προσπαθήσουμε, να δράσουμε για εμάς ώστε, να ενδυναμώσουμε εμάς. Ας μη συνωμοτήσουμε παρεκτός εναντίον της Ρώμης. Για το σκοπό αυτό, ας εκμεταλλευτούμε όλων των ειδών τα γεγονότα. Ας κερδίσουμε από κάθε δυνατό ενδεχόμενο. Ας προφυλάξουμε τους εαυτούς μας από την υπερβολή του ζήλου. Ένα καλό μίσος, πλήρως ψυχρό, πλήρως υπολογισμένο, πλήρως βαθυστόχαστο, αξίζει περισσότερο από όλες αυτές τις τεχνητές πυρκαγιές και δημαγωγίες. Στο Παρίσι δεν μπορούν να το κατανοήσουν αυτό, αλλά στο Λονδίνο έχω δει άνδρες που ταιριάζουν καλύτερα στο σχέδιό μας και σχετίζονται μαζί μας περισσότερο.[...]

Το παραπάνω κείμενο θα μπορούσε να αφιερωθεί και στους σύγχρονους επαναστάτες - συνωμότες του Αναρχισμού και του Μηδενισμού. Ίσως πάρουν μερικές ιδέες παραπάνω. Ίσως, από την άλλη, κατανοήσουν πως δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι συνωμότες από τους εξουσιαστές ή τους σφετεριστές αυτών.

Λίγα λόγια για την ιστορία του κειμένου. Δεν είναι σαφές το πώς έπεσε στα χέρια της Παππικής αστυνομίας (κάποιοι ισχυρίζονται μέχρι και προδοσία από ανώτατο μέλος της Alta Vendita). Ο Πάππας Pius IX και ο Πάππας Leo XIII, ζήτησαν την ευρύτερη δημοσιοποίηση του κειμένου, προφανώς σαν ενημερωτική ενέργεια για την προστασία του καθεστώτος τους. Δημοσιοποιήθηκε αρχικά από τον Jacques Critineau-Joly το 1859 και αργότερα στα Αγγλικά από τον Παππικό George F. Dillon το 1885.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ο βασικός στόχος όλων σχεδόν των επαναστατικών κινημάτων, ήδη από την εποχή πριν τη Γαλλική Επανάσταση, ήταν η καταστροφή των βασιλικών θρόνων και δυναστειών μαζί με την καταστροφή των θρησκειών και της εξουσίας τους. Η Καθολική Εκκλησία, ως μία από τις ισχυρότερες και πιο δεσποτικές, ήταν ο πρώτος στόχος. Αξίζει να σημειωθεί, όμως, πως το έτερο νεώτερο χριστιανικό δόγμα ο Προτεσταντισμός δεν συγκέντρωσε τέτοια πολεμική κι αυτό συναρτάται με κάποιες άλλες

Εν πάσει περιπτώσει, η πρόθεσή μας δεν είναι τόσο το να αναδείξουμε τα παθήματα των Παππικών. Η άμυνα της θρησκευτικής εξουσίας δεν μας αφορά (αν και οι πνευματικές ανθρώπινες παραδόσεις πάνω στις οποίες πάτησαν για να χτίσουν την εξουσία τους, ασφαλώς και μας αφορούν). **Η σημασία του κειμένου βρίσκεται στο ότι αποκαλύπτει ανάγλυφα την πάγια επαναστατική εξουσιαστική λογική της ωμής χρησιμοποίησης και παραπλάνησης των ανθρώπων για σκοπούς αλλότριους των διακηρυγμένων. Μια λογική που θα ανακαλύψουμε ιστορικά στους επαναστάτες όλων των αποχρώσεων: Σοσιαλιστών, Κομμουνιστών, Μηδενιστών, μέχρι και οπαδών του δόγματος του Αναρχισμού.** Την εξαπάτηση κάθε είδους ανθρώπων, είτε απλών είτε άλλων φιλόδοξων εξουσιαστών. Οι τελευταίοι δεν μας ενδιαφέρουν επίσης. Μας ενδιαφέρουν όμως οι πρώτοι.

Είναι σαφές πως δεν κρίνουμε πλέον με τα μάτια των ανθρώπων εκείνης της εποχής, όπου η τυρρανία εκφραζόταν από τους βασιλιάδες, τους φεουδάρχες και τον Κλήρο. Κρίνουμε με βάση την εποχή που ζούμε, καθώς παρόμοιες επαναστατικές απόψεις, όχι απλώς έχουν επιβιώσει, αλλά αποτελούν τίτλο τιμής για πολλούς οπαδούς του βλακωδέστατου κι αντιανθρώπινου ιδεολογήματος «η Επανάσταση πρώτα και πάντα». Μετά από 200 και πλέον χρόνια επαναστατικής διαδικασίας, που οδήγησε στο θάνατο είτε άμεσα είτε έμμεσα δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων (περισσότερους από όσους καταγράφηκαν στις δύο

χάσει το ήθος και την αξιοπρέπειά του. Κάτι που βέβαια δεν βλέπουμε σήμερα να εφαρμόζεται μόνον ατομικά αλλά και σε επίπεδο ολόκληρων κοινωνιών. Η ενοχοποίηση, για παράδειγμα, ολόκληρης της κοινωνίας του ελλαδικού χώρου προκειμένου να αποδεχτεί τη νέα κατάσταση των μνημονίων πέρασε κατ' αρχάς μέσα από τον εξευτελισμό. Έναν εξευτελισμό που τις βάσεις του βεβαίως είχαν δημιουργήσει προηγουμένως οι ίδιοι οι «τιμητές».

Και τελικά δεν μπορούμε να ελπίζουμε σήμερα στην εύρεση ενός μονοπατιού προς την κοινωνική ελευθερία, εάν δεν γίνει κατανοητό ένα θεμελιώδες γεγονός: Πως η σύγχρονη εξουσιαστική πραγματικότητα, όπως εκφράζεται από το πλαίσιο της λεγόμενης Νέας Τάξης, είναι ο θρίαμβος της Επανάστασης και όχι το αντίθετο. Αυτό, φυσικά, χρήζει λεπτομερέστερης επεξήγησης, οπότε θα επανέλθουμε. Προς το παρόν, τελειώνουμε με μία ακόμη αφιέρωση στους ανά τον κόσμο συνωμότες, μια ακόμη προτροπή του Mazzini προς τους Καρμπονάρους...

«Συναναστραφείτε, συναναστραφείτε. Όλα περιέχονται σ' αυτήν την λέξη. Οι μυστικές κοινωνίες μπορούν να δώσουν μια ακαταμάχητη δύναμη σ' αυτούς που θα τις ακολουθήσουν. Μη φοβηθείτε, εάν τις δείτε διαιρεμένες. Όσο περισσότερο διαιρεμένες είναι, τόσο το καλύτερο. Όλες προχωρούν προς τον ίδιο στόχο μέσα από διαφορετικούς δρόμους. Το μυστικό συχνά θα αποκαλύπτεται. Τόσο το καλύτερο. Το μυστικό είναι απαραίτητο για να προσφέρει ασφάλεια στα μέλη, αλλά κάποια διαφάνεια είναι αναγκαία, ώστε να προκαλεί το φόβο σ' αυτούς που επιθυμούν να παραμένουν στάσιμοι. Όταν ένας μεγάλος αριθμός συνεργατών πάρουν τη διαταγή να διαδώσουν μια ιδέα προς τα έξω και να τη μετατρέψουν σε κοινή γνώμη, θα δείτε το παλιό οικοδόμημα τρυπημένο σ' όλα τα μέρη του να πέφτει, σαν από θαύμα, στο όνομα της προόδου...».

Θ.

---

(1) Οι Καρμπονάροι αποτέλεσαν μυστικές εταιρίες

πλήρως ψυχρό, πλήρως υπολογισμένο, πλήρως βαθυστόχαστο, αξίζει περισσότερο από όλες αυτές τις τεχνητές πυρκαγιές και δημαγωγίες. Στο Παρίσι δεν μπορούν να το κατανοήσουν αυτό, αλλά στο Λονδίνο έχω δει άνδρες που ταιριάζουν καλύτερα στο σχέδιό μας και σχετίζονται μαζί μας περισσότερο.[...]

Το παραπάνω κείμενο θα μπορούσε να αφιερωθεί και στους σύγχρονους επαναστάτες - συνωμότες του Αναρχισμού και του Μηδενισμού. Ίσως πάρουν μερικές ιδέες παραπάνω. Ίσως, από την άλλη, κατανοήσουν πως δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι συνωμότες από τους εξουσιαστές ή τους σφετεριστές αυτών.

Λίγα λόγια για την ιστορία του κειμένου. Δεν είναι σαφές το πώς έπεσε στα χέρια της Παππικής αστυνομίας (κάποιοι ισχυρίζονται μέχρι και προδοσία από ανώτατο μέλος της Alta Vendita). Ο Πάππας Pius IX και ο Πάππας Leo XIII, ζήτησαν την ευρύτερη δημοσιοποίηση του κειμένου, προφανώς σαν ενημερωτική ενέργεια για την προστασία του καθεστώτος τους. Δημοσιοποιήθηκε αρχικά από τον Jacques Critineau-Joly το 1859 και αργότερα στα Αγγλικά από τον Παππικό George F. Dillon το 1885.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ο βασικός στόχος όλων σχεδόν των επαναστατικών κινημάτων, ήδη από την εποχή πριν τη Γαλλική Επανάσταση, ήταν η καταστροφή των βασιλικών θρόνων και δυναστειών μαζί με την καταστροφή των θρησκειών και της εξουσίας τους. Η Καθολική Εκκλησία, ως μία από τις ισχυρότερες και πιο δεσποτικές, ήταν ο πρώτος στόχος. Αξίζει να σημειωθεί, όμως, πως το έτερο νεώτερο χριστιανικό δόγμα ο Προτεσταντισμός δεν συγκέντρωσε τέτοια πολεμική κι αυτό συναρτάται με κάποιες άλλες πολύπλοκες «διαδρομές» του επαναστατικού κινήματος... Οι Καρμπονάροι του «Piccolo Tigre» στόχευαν σαν ένα ενδιάμεσο βήμα την «κατάληψη εκ των έσω» της Καθολικής Εκκλησίας, καθιστώντας τον Πάππα υποχείριό τους, ώστε να συναινεί σε διάφορες επαναστατικές μεταρρυθμίσεις, όπως αυτό γίνεται φανερό από άλλα κείμενά τους που επίσης δημοσιοποιήθηκαν.

Εάν κρίνουμε τουλάχιστον από τον τρόπο που κινείται ο τελευταίος Πάππας επί των ημερών μας, από τις ποικίλες δημόσιες τοποθετήσεις του που εναντιώνονται σε πάγια εκκλησιαστικά δόγματα, ευθυγραμμιζόμενες με το ιδεολογικό περιεχόμενο της Νέας Τάξης και κυρίως από τον «περίεργο» τρόπο που αναδείχθηκε στην κορυφή της Καθολικής ιεραρχίας, είναι σαφές πως οι σύγχρονοι απόγονοι των παλαιότερων επαναστατών έχουν πετύχει πλήρως τους στόχους τους.

Εν πάσει περιπτώσει, η πρόθεσή μας δεν είναι τόσο το να αναδείξουμε τα παθήματα των Παππικών. Η άμυνα της θρησκευτικής εξουσίας δεν μας αφορά (αν και οι πνευματικές ανθρώπινες παραδόσεις πάνω στις οποίες πάτησαν για να χτίσουν την εξουσία τους, ασφαλώς και μας αφορούν). **Η σημασία του κειμένου βρίσκεται στο ότι αποκαλύπτει ανάγλυφα την πάγια επαναστατική εξουσιαστική λογική της ωμής χρησιμοποίησης και παραπλάνησης των ανθρώπων για σκοπούς αλλότριους των διακηρυγμένων. Μια λογική που θα ανακαλύψουμε ιστορικά στους επαναστάτες όλων των αποχρώσεων: Σοσιαλιστών, Κομμουνιστών, Μηδενιστών, μέχρι και οπαδών του δόγματος του Αναρχισμού.** Την εξαπάτηση κάθε είδους ανθρώπων, είτε απλών είτε άλλων φιλόδοξων εξουσιαστών. Οι τελευταίοι δεν μας ενδιαφέρουν επίσης. Μας ενδιαφέρουν όμως οι πρώτοι.

Είναι σαφές πως δεν κρίνουμε πλέον με τα μάτια των ανθρώπων εκείνης της εποχής, όπου η τυρρανία εκφραζόταν από τους βασιλιάδες, τους φεουδάρχες και τον Κλήρο. Κρίνουμε με βάση την εποχή που ζούμε, καθώς παρόμοιες επαναστατικές απόψεις, όχι απλώς έχουν επιβιώσει, αλλά αποτελούν τίτλο τιμής για πολλούς οπαδούς του βλακωδέστατου κι αντιανθρώπινου ιδεολογήματος «η Επανάσταση πρώτα και πάντα». Μετά από 200 και πλέον χρόνια επαναστατικής διαδικασίας, που οδήγησε στο θάνατο είτε άμεσα είτε έμμεσα δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων (περισσότερους από όσους καταγράφηκαν στις δύο Παγκόσμιες Ανθρωποσφαγές αθροιστικά) και την παρατήρηση του σύγχρονου τοπίου που έχει διαμορφωθεί, είναι σαφές πως η περίοδος της «αθωότητας» -αν υπήρξε ποτέ- έχει παρέλθει προ πολλού. Ευτυχώς πλήθος ανθρώπων δεν είναι πλέον τόσο «αφελείς», γεγονός που οδηγεί τέτοιους επαναστάτες σε καταστάσεις μισανθρωπίας. Αυτό εξηγεί (εν μέρει φυσικά, καθώς δεν είναι η μόνη παράμετρος) το μίσος για την κοινωνία, η οποία δεν φαίνεται να συμφωνεί με τις ασυναρτησίες και αοριστολογίες (τουλάχιστον) των απόψεών τους. Δεν έχουμε πρόβλημα «εμείς», πρόβλημα έχουν οι «άλλοι». **Οι τόνοι αίματος έχουν εγγράψει στο DNA της ανθρωπότητας την βασική αρχή του συνόλου σχεδόν της ηγεσίας των επαναστατών των τριών τελευταίων αιώνων: Πως δεν έχει σημασία ποιος είσαι, τι πιστεύεις ή τι ονειρεύεσαι· εμείς θα βρούμε τρόπο να εντάξουμε όλη την διαφοροποιημένη ανθρώπινη ενέργεια στους σκοπούς μας.**

προηγουμένως οι ίδιοι οι «τιμητές».

Και τελικά δεν μπορούμε να ελπίζουμε σήμερα στην εύρεση ενός μονοπατιού προς την κοινωνική ελευθερία, εάν δεν γίνει κατανοητό ένα θεμελιώδες γεγονός: Πως η σύγχρονη εξουσιαστική πραγματικότητα, όπως εκφράζεται από το πλαίσιο της λεγόμενης Νέας Τάξης, είναι ο θρίαμβος της Επανάστασης και όχι το αντίθετο. Αυτό, φυσικά, χρήζει λεπτομερέστερης επεξήγησης, οπότε θα επανέλθουμε. Προς το παρόν, τελειώνουμε με μία ακόμη αφιέρωση στους ανά τον κόσμο συνωμότες, μια ακόμη προτροπή του Mazzini προς τους Καρμπονάρους...

«Συναναστραφείτε, συναναστραφείτε. Όλα περιέχονται σ' αυτήν την λέξη. Οι μυστικές κοινωνίες μπορούν να δώσουν μια ακαταμάχητη δύναμη σ' αυτούς που θα τις ακολουθήσουν. Μη φοβηθείτε, εάν τις δείτε διαιρεμένες. Όσο περισσότερο διαιρεμένες είναι, τόσο το καλύτερο. Όλες προχωρούν προς τον ίδιο στόχο μέσα από διαφορετικούς δρόμους. Το μυστικό συχνά θα αποκαλύπτεται. Τόσο το καλύτερο. Το μυστικό είναι απαραίτητο για να προσφέρει ασφάλεια στα μέλη, αλλά κάποια διαφάνεια είναι αναγκαία, ώστε να προκαλεί το φόβο σ' αυτούς που επιθυμούν να παραμένουν στάσιμοι. Όταν ένας μεγάλος αριθμός συνεργατών πάρουν τη διαταγή να διαδώσουν μια ιδέα προς τα έξω και να τη μετατρέψουν σε κοινή γνώμη, θα δείτε το παλιό οικοδόμημα τρυπημένο σ' όλα τα μέρη του να πέφτει, σαν από θαύμα, στο όνομα της προόδου...».

Θ.

---

(1) Οι Καρμπονάροι αποτέλεσαν μυστικές εταιρίες επαναστατικού προσανατολισμού στην Ιταλία του 19ου αιώνα. Μέλη τους προέρχονταν από όλο το κοινωνικό φάσμα, μηδέ εξαιρουμένου του στρατού. Η κατεύθυνσή τους ήταν μάλλον φιλελεύθερη, δημοκρατική και πατριωτική, συνέβαλλαν δε στην ένωση των διάσπαρτων βασιλείων της Ιταλίας που κατέληξε στην ενοποιημένη Ιταλία το 1861. Στο εσωτερικό τους διατηρούσαν Μασωνικά τυπικά και τελετουργικά. Στο βιβλίο του Έρικ Χομπσμπάουμ, «Η Εποχή των Επαναστάσεων 1789-1848» αναφέρεται πως ήταν «προοδευτικές και χειραφετημένες ελίτ που έπρεπε να δράσουν στους κόλπους και προς όφελος μιας τεράστιας και αδρανούς μάζας αδαών και πλανημένων, οι οποίοι αναμφίβολα θα επιδοκίμαζαν την απελευθέρωση, όταν θα ερχόταν, αλλά κανείς δεν περίμενε να συμμετάσχουν ιδιαίτερα στην προετοιμασία της... Όλοι τους νοούσαν την επανάσταση ως ενιαία και αδιάσπαστη, ένα ενιαίο ευρωπαϊκό φαινόμενο μάλλον, παρά ένα άθροισμα εθνικών και τοπικών απελευθερωτικών κινημάτων. Όλοι τους έτειναν στην

νομίας (κάποιοι ισχυρίζονται μέχρι και προδοσία από ανώτατο μέλος της Alta Vendita). Ο Πάππας Pius IX και ο Πάππας Leo XIII, ζήτησαν την ευρύτερη δημοσιοποίηση του κειμένου, προφανώς σαν ενημερωτική ενέργεια για την προστασία του καθεστώτος τους. Δημοσιοποιήθηκε αρχικά από τον Jacques Critineau-Joly το 1859 και αργότερα στα Αγγλικά από τον Παππικό George F. Dillon το 1885.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ο βασικός στόχος όλων σχεδόν των επαναστατικών κινημάτων, ήδη από την εποχή πριν τη Γαλλική Επανάσταση, ήταν η καταστροφή των βασιλικών θρόνων και δυναστειών μαζί με την καταστροφή των θρησκειών και της εξουσίας τους. Η Καθολική Εκκλησία, ως μία από τις ισχυρότερες και πιο δεσποτικές, ήταν ο πρώτος στόχος. Αξίζει να σημειωθεί, όμως, πως το έτερο νεώτερο χριστιανικό δόγμα ο Προτεσταντισμός δεν συγκέντρωσε τέτοια πολεμική κι αυτό συναρτάται με κάποιες άλλες πολύπλοκες «διαδρομές» του επαναστατικού κινήματος... Οι Καρμπονάροι του «Piccolo Tigre» στόχευαν σαν ένα ενδιάμεσο βήμα την «κατάληψη εκ των έσω» της Καθολικής Εκκλησίας, καθιστώντας τον Πάππα υποχείριό τους, ώστε να συναινεί σε διάφορες επαναστατικές μεταρρυθμίσεις, όπως αυτό γίνεται φανερό από άλλα κείμενά τους που επίσης δημοσιοποιήθηκαν.

Εάν κρίνουμε τουλάχιστον από τον τρόπο που κινείται ο τελευταίος Πάππας επί των ημερών μας, από τις ποικίλες δημόσιες τοποθετήσεις του που εναντιώνονται σε πάγια εκκλησιαστικά δόγματα, ευθυγραμμιζόμενες με το ιδεολογικό περιεχόμενο της Νέας Τάξης και κυρίως από τον «περίεργο» τρόπο που αναδείχθηκε στην κορυφή της Καθολικής ιεραρχίας, είναι σαφές πως οι σύγχρονοι απόγονοι των παλαιότερων επαναστατών έχουν πετύχει πλήρως τους στόχους τους.

επαναστάτες όλων των αποχρώσεων: Σοσιαλιστών, Κομμουνιστών, Μηδενιστών, μέχρι και οπαδών του δόγματος του Αναρχισμού. Την εξαπάτηση κάθε είδους ανθρώπων, είτε απλών είτε άλλων φιλόδοξων εξουσιαστών. Οι τελευταίοι δεν μας ενδιαφέρουν επίσης. Μας ενδιαφέρουν όμως οι πρώτοι.

Είναι σαφές πως δεν κρίνουμε πλέον με τα μάτια των ανθρώπων εκείνης της εποχής, όπου η τυρρανία εκφραζόταν από τους βασιλιάδες, τους φεουδάρχες και τον Κλήρο. Κρίνουμε με βάση την εποχή που ζούμε, καθώς παρόμοιες επαναστατικές απόψεις, όχι απλώς έχουν επιβιώσει, αλλά αποτελούν τίτλο τιμής για πολλούς οπαδούς του βλακωδέστατου κι αντιανθρώπινου ιδεολογήματος «η Επανάσταση πρώτα και πάντα». Μετά από 200 και πλέον χρόνια επαναστατικής διαδικασίας, που οδήγησε στο θάνατο είτε άμεσα είτε έμμεσα δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων (περισσότερους από όσους καταγράφηκαν στις δύο Παγκόσμιες Ανθρωποσφαγές αθροιστικά) και την παρατήρηση του σύγχρονου τοπίου που έχει διαμορφωθεί, είναι σαφές πως η περίοδος της «αθωότητας» -αν υπήρξε ποτέ- έχει παρέλθει προ πολλού. Ευτυχώς πλήθος ανθρώπων δεν είναι πλέον τόσο «αφελείς», γεγονός που οδηγεί τέτοιους επαναστάτες σε καταστάσεις μισανθρωπίας. Αυτό εξηγεί (εν μέρει φυσικά, καθώς δεν είναι η μόνη παράμετρος) το μίσος για την κοινωνία, η οποία δεν φαίνεται να συμφωνεί με τις ασυναρτησίες και αοριστολογίες (τουλάχιστον) των απόψεών τους. Δεν έχουμε πρόβλημα «εμείς», πρόβλημα έχουν οι «άλλοι». **Οι τόνοι αίματος έχουν εγγράψει στο DNA της ανθρωπότητας την βασική αρχή του συνόλου σχεδόν της ηγεσίας των επαναστατών των τριών τελευταίων αιώνων: Πως δεν έχει σημασία ποιος είσαι, τι πιστεύεις ή τι ονειρεύεσαι· εμείς θα βρούμε τρόπο να εντάξουμε όλη την διαφοροποιημένη ανθρώπινη ενέργεια στους σκοπούς μας, για τους οποίους -φυσικά- η ελευθερία και η δικαιοσύνη (ξέρουμε όντως τι στ' αλήθεια σημαίνουν;) αποτελούν απλώς το δόλωμα.** Κάποτε θα πρέπει να αναγνωριστεί η σημασία αυτού του γεγονότος στην γενίκευση του κυνισμού και του υλισμού που βλέπουμε σήμερα. **Είναι ιδιαίτερης σημασίας η «τεχνογνωσία» που παρέχει το κείμενο στην πειρατεία των ανθρώπινων προθέσεων: Ότι ένας άνθρωπος προκειμένου να ελεγχθεί και στη συνέχεια να χρησιμοποιηθεί, θα πρέπει πρωτίστως να** *που θα τις ακολουθήσουν. Μη φοβηθείτε, εάν τις δείτε διαιρεμένες. Όσο περισσότερο διαιρεμένες είναι, τόσο το καλύτερο. Όλες προχωρούν προς τον ίδιο στόχο μέσα από διαφορετικούς δρόμους. Το μυστικό συχνά θα αποκαλύπτεται. Τόσο το καλύτερο. Το μυστικό είναι απαραίτητο για να προσφέρει ασφάλεια στα μέλη, αλλά κάποια διαφάνεια είναι αναγκαία, ώστε να προκαλεί το φόβο σ' αυτούς που επιθυμούν να παραμένουν στάσιμοι. Όταν ένας μεγάλος αριθμός συνεργατών πάρουν τη διαταγή να διαδώσουν μια ιδέα προς τα έξω και να τη μετατρέψουν σε κοινή γνώμη, θα δείτε το παλιό οικοδόμημα τρυπημένο σ' όλα τα μέρη του να πέφτει, σαν από θαύμα, στο όνομα της προόδου...».*

Θ.

---

(1) Οι Καρμπονάροι αποτέλεσαν μυστικές εταιρίες επαναστατικού προσανατολισμού στην Ιταλία του 19ου αιώνα. Μέλη τους προέρχονταν από όλο το κοινωνικό φάσμα, μηδέ εξαιρουμένου του στρατού. Η κατεύθυνσή τους ήταν μάλλον φιλελεύθερη, δημοκρατική και πατριωτική, συνέβαλλαν δε στην ένωση των διάσπαρτων βασιλείων της Ιταλίας που κατέληξε στην ενοποιημένη Ιταλία το 1861. Στο εσωτερικό τους διατηρούσαν Μασωνικά τυπικά και τελετουργικά. Στο βιβλίο του Έρικ Χομπσμπάουμ, «Η Εποχή των Επαναστάσεων 1789-1848» αναφέρεται πως ήταν «προοδευτικές και χειραφετημένες ελίτ που έπρεπε να δράσουν στους κόλπους και προς όφελος μιας τεράστιας και αδρανούς μάζας αδαών και πλανημένων, οι οποίοι αναμφίβολα θα επιδοκίμαζαν την απελευθέρωση, όταν θα ερχόταν, αλλά κανείς δεν περίμενε να συμμετάσχουν ιδιαίτερα στην προετοιμασία της... Όλοι τους νοούσαν την επανάσταση ως ενιαία και αδιάσπαστη, ένα ενιαίο ευρωπαϊκό φαινόμενο μάλλον, παρά ένα άθροισμα εθνικών και τοπικών απελευθερωτικών κινημάτων. Όλοι τους έτειναν στην υιοθέτηση του ίδιου τύπου επαναστατικής οργάνωσης ή ακόμα και της ίδιας ακριβώς οργάνωσης: της μυστικής επαναστατικής αδελφότητας». Η λογική και ο τρόπος οργάνωσής τους επηρέασε αρκετές άλλες επαναστατικές ομάδες στην Ευρώπη, μεταξύ αυτών και της Φιλικής Εταιρείας.»

(2) Giuseppe Mazzini: Ιταλός επαναστάτης και πολιτικός (1805 - 1872). Οι ενέργειές του κατευθύνθηκαν προς την Ιταλική ενοποίηση και κατά του Παππικού καθεστώτος. Ήταν πρώιμος υποστηρικτής των «Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης» που θα έπαιρναν σάρκα και οστά σχεδόν έναν αιώνα αργότερα.

Η Εναλλακτική Ιατρική στο Απόσπασμα

Στις 30/11/14 η δημοσιογράφος της «Καθημερινής» Λίνα Γιάνναρου έγραψε ένα άρθρο με τίτλο: «Αντιεμβολιαστικό κίνημα προκαλεί παρενέργειες», όπου αναλύει με τη βοήθεια της στατιστικής τις συνέπειες τής μη χρήσης των εμβολίων για τον πληθυσμό. Το συγκεκριμένο δημοσίευμα έρχεται να προστεθεί σε άλλα που έχουν δει τελευταία το φως της δημοσιότητας σε μερίδα του τύπου και κρατούν μια ελαφρώς ειρωνική στάση απέναντι σε ζητήματα φυσικού τοκετού, θηλασμού ή ο,τιδήποτε δεν εξαντλείται στη συμβατική ιατρική. Είναι αλήθεια ότι ένα από τα θετικά του διαδικτύου είναι ο μεγάλος όγκος πληροφοριών που υπάρχουν και διατίθενται ελεύθερα. Η ενημέρωση και η πληροφόρηση δεν είναι απολύτως ελεγχόμενη από συγκεκριμένους φορείς διάχυσης της ειδησεογραφίας. Ασφαλώς, η πληροφόρηση δεν έχει καμία σχέση με τη βαθειά γνώση ενός θέματος, είναι όμως η απαρχή για μια ενδελεχή μελέτη σε τομείς που αρνούνται την κυρίαρχη σκέψη. Από την άλλη πλευρά, κάθε τι το εναλλακτικό δεν σημαίνει ότι είναι και αποτελεσματικό. Η απόρριψη μιας κυρίαρχης τάσης δεν σηματοδοτεί και την υιοθέτηση μιας new age κατάστασης και ενός νεο-χιπισμού που μπορεί εν τέλει να έχει τα αντίθετα αποτελέσματα από τα επιθυμητά. Η χρήση και η επιλογή εναλλακτικών πρακτικών, εκείνων δηλαδή που τάσσονται είτε στην αντίπερα όχθη είτε παραπλεύρως της συμβατικής ιατρικής, απαιτεί τη βαθειά γνώση και ενστέρνιση αυτών, διότι σε αντίθετη περίπτωση έχουμε να κάνουμε με κάτι επιδερμικό και ως επί το πλείστον ευκαιριακό. Ένα ιδιότυπο και ιδιόμορφο life style του εναλλακτισμού, δηλαδή. Για παράδειγμα, η επιλογή του φυσικού τοκετού ή του θηλασμού για μακρύ διάστημα, δεν γίνεται για να φανεί η διαφορετικότητα από την κυρίαρχη γέννα στα μαιευτή-

νούμαστε και στο ακανθώδες ζήτημα των εμβολιασμών. Να τονίσουμε για άλλη μια φορά ότι η τοποθέτηση και η εξ αυτής ευθύνη του καθενός στο θέμα των εμβολίων είναι εντελώς προσωπική υπόθεση. Εκφράζουμε την ανησυχία μας για τη σημερινή κατάχρηση των εμβολίων, καθώς και για την άκριτη χορήγηση αυτών σε όλο τον πληθυσμό και πιστεύουμε ότι χρειάζεται να διερευνηθούν περισσότερο οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις των εμβολίων στην υγεία. Θεωρούμε ότι ο σωστά και σφαιρικά ενημερωμένος πολίτης έχει μεγαλύτερες πιθανότητες ορθής κρίσης και προς αυτή την κατεύθυνση κατατείνει όλη η προσπάθεια μας. Η προτροπή μας είναι σαφής: αποφασίστε ό,τι θέλετε για τα εμβόλια, αρκεί να γνωρίζετε και τις δύο όψεις του νομίσματος. Εμείς παρουσιάζουμε συνήθως τη μη συμβατική, την εσκεμμένα ή μη υποβαθμισμένη πλευρά των υγειονομικών πραγμάτων ώστε να εξισορροπιστεί κατά το δυνατόν η πληροφόρησή σας». Ο συγκεκριμένος φορέας αποτελείται από γιατρούς που κάνουν χρήση της ομοιοπαθητικής αλλά παρ' όλα αυτά σχεδόν ποτέ οι πολέμιοι της ομοιοπαθητικής, γιατροί και εκείνοι της συμβατικής ιατρικής, δεν αναφέρονται σε αυτή την ιδιότητα τους αλλά στην υποβάθμιση των γνώσεων τους, προσομοιάζοντας τους κάτι σαν «κομπογιαννίτες».

Το 2012, το Διεθνές Ιατρικό Συμβούλιο για τους Εμβολιασμούς έδωσε στη δημοσιότητα ένα πρωτοποριακό έγγραφο που περιέχει τις υπογραφές πάνω από 80 οικογενειακών γιατρών, χειρουργών του εγκεφάλου και καθηγητών της παθολογίας, της χημείας και της ανοσολογίας, εκ των οποίων όλοι έχουν υπογράψει ένα έγγραφο το οποίο αναφέρεται, επίσημα, ότι τα εμβόλια αποτελούν σημαντικό κίνδυνο βλάβης για την υγεία των παιδιών και ότι δεν υπάρχει πραγματική επιστήμη, η οποία να υποστηρίζει την

ερευνητές αλλά πέρα από αρκετά δεδομένα που τίθενται υπό αμφισβήτηση υπάρχουν ορισμένοι προβληματισμοί, πιστεύουμε βάσιμοι. Η μεγάλη άνοδος της τεχνολογίας και των επιστημών είναι δεδομένο ότι σε πολλούς τομείς προσέδωσαν κατάλληλα εργαλεία αντιμετώπισης προβλημάτων. Στην ιατρική η χρήση της τεχνολογίας και των βιο-επιστημών έδωσε λύσεις μέσω των αντιβιοτικών και των εμβολίων σε μια σειρά από ασθένειες. Όμως, μήπως, τα «θύματα» από την τεχνολογία είναι περισσότερα από τους ευεργετηθέντες; Μήπως τα οφέλη της

νται, ποσοστό που τεκμηριώνεται και από δύο έρευνες του Εθνικού Κέντρου Αναφοράς Εμβολιασμών (NVIC). Με δεδομένα τα πολλά περιστατικά κοκκύτη σε έντονα εμβολιασμένους πληθυσμούς και το γεγονός ότι η πτώση της συχνότητας της ασθένειας στις Η.Π.Α. συνέβη πριν τους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς (οι θάνατοι από κοκκύτη υποχώρησαν κατά 79% πριν τους εμβολιασμούς), ο τεράστιος αριθμός απωλειών δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί αναγκαία θυσία «για μια κοινωνία χωρίς ασθένειες». Στο δημοσίευμα της *Καθημερινής* που αναφερ-

δει τελευταία το φως της δημοσιότητας σε μερίδα του τύπου και κρατούν μια ελαφρώς ειρωνική στάση απέναντι σε ζητήματα φυσικού τοκετού, θηλασμού ή ο,τιδήποτε δεν εξαντλείται στη συμβατική ιατρική. Είναι αλήθεια ότι ένα από τα θετικά του διαδικτύου είναι ο μεγάλος όγκος πληροφοριών που υπάρχουν και διατίθενται ελεύθερα. Η ενημέρωση και η πληροφόρηση δεν είναι απολύτως ελεγχόμενη από συγκεκριμένους φορείς διάχυσης της ειδησεογραφίας. Ασφαλώς, η πληροφόρηση δεν έχει καμία σχέση με τη βαθειά γνώση ενός θέματος, είναι όμως η απαρχή για μια ενδελεχή μελέτη σε τομείς που αρνούνται την κυρίαρχη σκέψη. Από την άλλη πλευρά, κάθε τι το εναλλακτικό δεν σημαίνει ότι είναι και αποτελεσματικό. Η απόρριψη μιας κυρίαρχης τάσης δεν σηματοδοτεί και την υιοθέτηση μιας new age κατάστασης και ενός νεο-χιπισμού που μπορεί εν τέλει να έχει τα αντίθετα αποτελέσματα από τα επιθυμητά. Η χρήση και η επιλογή εναλλακτικών πρακτικών, εκείνων δηλαδή που τάσσονται είτε στην αντίπερα όχθη είτε παραπλεύρως της συμβατικής ιατρικής, απαιτεί τη βαθειά γνώση και ενστέρνιση αυτών, διότι σε αντίθετη περίπτωση έχουμε να κάνουμε με κάτι επιδερμικό και ως επί το πλείστον ευκαιριακό. Ένα ιδιότυπο και ιδιόμορφο life style του εναλλακτισμού, δηλαδή. Για παράδειγμα, η επιλογή του φυσικού τοκετού ή του θηλασμού για μακρύ διάστημα, δεν γίνεται για να φανεί η διαφορετικότητα από την κυρίαρχη γέννα στα μαιευτήρια ή στη διατροφή μέσω του γάλακτοσκόνη, αλλά γιατί έχει γίνει αντιληπτή η αξία αυτών των πράξεων για τα ανθρώπινα όντα. Δεν πρέπει να γίνεται για να δείχνει το πόσο «προχώ» είναι κάποιες ή για να ξεφύγουν από το κυρίαρχο, για λόγους αυταρέσκειας. Οι ενορχηστρωμένες επιθέσεις που γίνονται για να περιορίσουν την καταγεγραμμένη τάση αύξησης της χρήσης εναλλακτικών θεραπειών στοχεύουν σε αυτό το κομμάτι ανθρώπων που πράττουν χωρίς να συνειδητοποιούν.

Ειδικά στον τομέα εμβόλια η σύγκρουση και η επίθεση είναι σφοδρή και ολομέτωπη. Και γίνεται περισσότερο έντονη όταν τα χρήματα και τα οφέλη είναι πολλαπλά και για πολλούς. Είναι γνω-

ότι χρειάζεται να διευρευνηθούν περισσότερο οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις των εμβολίων στην υγεία. Θεωρούμε ότι ο σωστά και σφαιρικά ενημερωμένος πολίτης έχει μεγαλύτερες πιθανότητες ορθής κρίσης και προς αυτή την κατεύθυνση κατατείνει όλη η προσπάθεια μας. Η προτροπή μας είναι σαφής: αποφασίστε ό,τι θέλετε για τα εμβόλια, αρκεί να γνωρίζετε και τις δύο όψεις του νομίσματος. Εμείς παρουσιάζουμε συνήθως τη μη συμβατική, την εσκεμμένα ή μη υποβαθμισμένη πλευρά των υγειονομικών πραγμάτων ώστε να εξισορροπιστεί κατά το δυνατόν η πληροφόρησή σας». Ο συγκεκριμένος φορέας αποτελείται από γιατρούς που κάνουν χρήση της ομοιοπαθητικής αλλά παρ' όλα αυτά σχεδόν ποτέ οι πολέμιοι της ομοιοπαθητικής, γιατροί και εκείνοι της συμβατικής ιατρικής, δεν αναφέρονται σε αυτή την ιδιότητα τους αλλά στην υποβάθμιση των γνώσεων τους, προσομοιάζοντας τους κάτι σαν «κομπογιαννίτες».

Το 2012, το Διεθνές Ιατρικό Συμβούλιο για τους Εμβολιασμούς έδωσε στη δημοσιότητα ένα πρωτοποριακό έγγραφο που περιέχει τις υπογραφές πάνω από 80 οικογενειακών γιατρών, χειρουργών του εγκεφάλου και καθηγητών της παθολογίας, της χημείας και της ανοσολογίας, εκ των οποίων όλοι έχουν υπογράψει ένα έγγραφο το οποίο αναφέρεται, επίσημα, ότι τα εμβόλια αποτελούν σημαντικό κίνδυνο βλάβης για την υγεία των παιδιών και ότι δεν υπάρχει πραγματική επιστήμη, η οποία να υποστηρίζει την «μυθολογία των εμβολίων», που ισχυρίζεται ότι τα εμβόλια είναι κατά κάποιο τρόπο καλά για τα παιδιά. Σε αυτό το έγγραφο αναφέρεται ότι συσχετίζεται άμεσα η σχέση ορισμένων ασθενειών και εμβολιασμών καθώς και τις παρενέργειες αυτών. Ειδικότερα στο ζήτημα του αυτισμού, που πολλά έχουν γραφτεί και από τις δυο πλευρές, δίνονται στοιχεία των μελετών εκείνων που αντικρούουν τη σχέση μεταξύ του αυτισμού και των εμβολίων και τα αποτελέσματα τους τίθενται εν αμφιβόλω. Η τρομακτική ανάπτυξη της συμβατικής ιατρικής κατά τον 20ο αι. έχει επαναφέρει την γνώμη ότι η συμβατική θεραπευτική είναι η μόνη αποτελεσματική μορφή θεραπείας. Οι μεγάλες επιδημίες των λοιμωδών νόσων

στο Απόσπασμα

ερευνητές αλλά πέρα από αρκετά δεδομένα που τίθενται υπό αμφισβήτηση υπάρχουν ορισμένοι προβληματισμοί, πιστεύουμε βάσιμοι. Η μεγάλη άνοδος της τεχνολογίας και των επιστημών είναι δεδομένο ότι σε πολλούς τομείς προσέδωσαν κατάλληλα εργαλεία αντιμετώπισης προβλημάτων. Στην ιατρική η χρήση της τεχνολογίας και των βιο-επιστημών έδωσε λύσεις μέσω των αντιβιοτικών και των εμβολίων σε μια σειρά από ασθένειες. Όμως, μήπως, τα «θύματα» από την τεχνολογία είναι περισσότερα από τους ευεργετηθέντες; Μήπως τα οφέλη της είναι εμφανή και γι' αυτό εντυπωσιακά, αποκρύπτοντας τη σκοτεινή και μαύρη πλευρά της επίτευξης αυτών; Δηλαδη, κατασκευάζοντας ένα μηχάνημα με τη χρήση ορυκτού, του οποίου η εξόρυξη έχει προκαλέσει επιπτώσεις στο περιβάλλον και στην υγεία των ανθρώπων τίθεται ως επί το πλείστον θετικό πρόσημο λόγω της ευρείας και εμφανούς χρήσης αυτού. Αντίστοιχα στη περίπτωση των εμβολιασμών, εμφανίζεται ως σωτήρια η χρήση τους σε πληθυσμιακές ομάδες της Αφρικής, για παράδειγμα, αποκρύπτοντας ότι οι λόγοι εμφάνισης των επηδημιών πολλές φορές πηγάζουν από τη Δύση. Είναι σαν οι ισπανοί κατακτητές της Λατινικής Αμερικής μαζί με τις επιδημίες που εισήγαγαν στη νέα γη να

νται, ποσοστό που τεκμηριώνεται και από δύο έρευνες του Εθνικού Κέντρου Αναφοράς Εμβολιασμών (NVIC). Με δεδομένα τα πολλά περιστατικά κοκκύτη σε έντονα εμβολιασμένους πληθυσμούς και το γεγονός ότι η πτώση της συχνότητας της ασθένειας στις Η.Π.Α. συνέβη πριν τους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς (οι θάνατοι από κοκκύτη υποχώρησαν κατά 79% πριν τους εμβολιασμούς), ο τεράστιος αριθμός απωλειών δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί αναγκαία θυσία «για μια κοινωνία χωρίς ασθένειες». Στο δημοσίευμα της *Καθημερινής* που αναφερθήκαμε στην αρχή, γίνεται λόγος για «*το αντιεμβολιαστικό κίνημα (που) είναι τόσο ισχυρό, που πολλοί στις ΗΠΑ δεν εμβολιάστηκαν για ιλαρά και αυτό οδήγησε στην εμφάνιση 11 επιδημιών της ασθένειας τα τελευταία χρόνια*». Ενώ στον αντίποδα στοιχεία που έχουν δημοσιευθεί στο Morbidity and Mortality Weekly Report του Κέντρου Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων (CDC) των ΗΠΑ αναφέρουν: «*επιδημικά φαινόμενα ιλαράς αναφέρθηκαν σε παιδιά σχολικής ηλικίας, σε σχολεία που το επίπεδο εμβολιασμού ξεπερνούσε το 98%. Αυτά αναφέρθηκαν σε όλα τα μέρη της χώρας συμπεριλαμβανομένων περιοχών που δεν είχαν αναφέρει επιδημίες ιλαράς επί χρόνια*». Οι ίδιοι κρατικοί φορείς των ΗΠΑ, λοιπόν,

αποτελεσματικό. Η απόρριψη μιας κυρ-αρχης τάσης δεν σηματοδοτεί και την υιοθέτηση μιας new age κατάστασης και ενός νεο-χιπισμού που μπορεί εν τέλει να έχει τα αντίθετα αποτελέσματα από τα επιθυμητά. Η χρήση και η επιλογή εναλλακτικών πρακτικών, εκείνων δηλαδή που τάσσονται είτε στην αντίπερα όχθη είτε παραπλεύρως της συμβατικής ιατρικής, απαιτεί τη βαθειά γνώση και ενστέρνιση αυτών, διότι σε αντίθετη περίπτωση έχουμε να κάνουμε με κάτι επιδερμικό και ως επί το πλείστον ευκαιριακό. Ένα ιδιότυπο και ιδιόμορφο life style του εναλλακτισμού, δηλαδή. Για παράδειγμα, η επιλογή του φυσικού τοκετού ή του θηλασμού για μακρύ διάστημα, δεν γίνεται για να φανεί η διαφορετικότητα από την κυρίαρχη γέννα στα μαιευτήρια ή στη διατροφή μέσω του γάλατος-σκόνη, αλλά γιατί έχει γίνει αντιληπτή η αξία αυτών των πράξεων για τα ανθρώπινα όντα. Δεν πρέπει να γίνεται για να δείχνει το πόσο «προχώ» είναι κάποιες ή για να ξεφύγουν από το κυρίαρχο, για λόγους αυταρέσκειας. Οι ενορχηστρωμένες επιθέσεις που γίνονται για να περιορίσουν την καταγεγραμμένη τάση αύξησης της χρήσης εναλλακτικών θεραπειών στοχεύουν σε αυτό το κομμάτι ανθρώπων που πράττουν χωρίς να συνειδητοποιούν.

Ειδικά στον τομέα εμβόλια η σύγκρουση και η επίθεση είναι σφοδρή και ολομέτωπη. Και γίνεται περισσότερο έντονη όταν τα χρήματα και τα οφέλη είναι πολλαπλά και για πολλούς. Είναι γνωστό ότι η ομοιοπαθητική κρατάει κριτική στάση απέναντι στο ζήτημα των εμβολίων και όπως μας ενημερώνει και η Ελληνική Εταιρεία Ομοιοπαθητικής Ιατρικής (ΕΕΟΙ): «*Η θέση μας είναι σαφής: μόνο ο καλά ενημερωμένος πολίτης μπορεί να χειρίζεται τα ζητήματα υγείας που τον αφορούν και να μη γίνεται έρμαιο επιστημονικών αγκυλώσεων, κοινωνικών προκαταλήψεων, ψυχικών ανασφαλειών, οικονομικών συμφερόντων και πολιτικών ελαφροτήτων. Στην κατεύθυνση αυτή κι-*

τικής, γιατροί και εκείνοι της συμβατικής ιατρικής, δεν αναφέρονται σε αυτή την ιδιότητα τους αλλά στην υποβάθμιση των γνώσεων τους, προσομοιάζοντας τους κάτι σαν «κομπογιαννίτες».

Το 2012, το Διεθνές Ιατρικό Συμβούλιο για τους Εμβολιασμούς έδωσε στη δημοσιότητα ένα πρωτοποριακό έγγραφο που περιέχει τις υπογραφές πάνω από 80 οικογενειακών γιατρών, χειρουργών του εγκεφάλου και καθηγητών της παθολογίας, της χημείας και της ανοσολογίας, εκ των οποίων όλοι έχουν υπογράψει ένα έγγραφο το οποίο αναφέρεται, επίσημα, ότι τα εμβόλια αποτελούν σημαντικό κίνδυνο βλάβης για την υγεία των παιδιών και ότι δεν υπάρχει πραγματική επιστήμη, η οποία να υποστηρίζει την «μυθολογία των εμβολίων», που ισχυρίζεται ότι τα εμβόλια είναι κατά κάποιο τρόπο καλά για τα παιδιά. Σε αυτό το έγγραφο αναφέρεται ότι συσχετίζεται άμεσα η σχέση ορισμένων ασθενειών και εμβολιασμών καθώς και τις παρενέργειες αυτών. Ειδικότερα στο ζήτημα του αυτισμού, που πολλά έχουν γραφτεί και από τις δυο πλευρές, δίνονται στοιχεία των μελετών εκείνων που αντικρούουν τη σχέση μεταξύ του αυτισμού και των εμβολίων και τα αποτελέσματα τους τίθενται εν αμφιβόλω. Η τρομακτική ανάπτυξη της συμβατικής ιατρικής κατά τον 20ο αι. έχει επαναφέρει την γνώμη ότι η συμβατική θεραπευτική είναι η μόνη αποτελεσματική μορφή θεραπείας. Οι μεγάλες επιδημίες των λοιμωδών νόσων κατανικήθηκαν από ένα συνδυασμό βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης, υγιεινής, εμβολιασμών και αντιβιοτικών. Και εάν οι συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής αφορούν όψεις της δημόσιας υγείας και όχι της ιατρικής, οι εμβολιασμοί και τα αντιβιοτικά αφορούν την εμπροσθοφυλακή της τεχνολογίας, των φαρμακοβιομηχανιών σε συνάρτηση με την ιατρική. Ασφαλώς και δεν αποδυναμώνουμε ή απαξιώνουμε τον ρόλο και το έργο που έχει επιτευχθεί σε εργαστήρια και

ερευνητές αλλά πέρα από αρκετά δεδομένα που τίθενται υπό αμφισβήτηση υπάρχουν ορισμένοι προβληματισμοί, πιστεύουμε βάσιμοι. Η μεγάλη άνοδος της τεχνολογίας και των επιστημών είναι δεδομένο ότι σε πολλούς τομείς προσέδωσαν κατάλληλα εργαλεία αντιμετώπισης προβλημάτων. Στην ιατρική η χρήση της τεχνολογίας και των βιο-επιστημών έδωσε λύσεις μέσω των αντιβιοτικών και των εμβολίων σε μια σειρά από ασθένειες. Όμως, μήπως, τα «θύματα» από την τεχνολογία είναι περισσότερα από τους ευεργετηθέντες; Μήπως τα οφέλη της είναι εμφανή και γι' αυτό εντυπωσιακά, αποκρύπτοντας τη σκοτεινή και μαύρη πλευρά της επίτευξης αυτών; Δηλαδή, κατασκευάζοντας ένα μηχάνημα με τη χρήση ορυκτού, του οποίου η εξόρυξη έχει προκαλέσει επιπτώσεις στο περιβάλλον και στην υγεία των ανθρώπων τίθεται ως επί το πλείστον θετικό πρόσημο λόγω της ευρείας και εμφανούς χρήσης αυτού. Αντίστοιχα στη περίπτωση των εμβολιασμών, εμφανίζεται ως σωτήρια η χρήση τους σε πληθυσμιακές ομάδες της Αφρικής, για παράδειγμα, αποκρύπτοντας ότι οι λόγοι εμφάνισης των επηδημιών πολλές φορές πηγάζουν από τη Δύση. Είναι σαν οι ισπανοί κατακτητές της Λατινικής Αμερικής μαζί με τις επιδημίες που εισήγαγαν στη νέα γη να εμβολίαζαν ομαδικά -προληπτικά ή θεραπευτικά- τους ιθαγενείς πληθυσμούς.

Κάθε χρόνο το Σύστημα Αναφοράς Παρενεργειών Εμβολιασμού (VAERS) λαμβάνει 11.000 αναφορές για σοβαρές παρενέργειες, από τις οποίες το 1% αφορούν θανάτους από αντιδράσεις σε εμβόλια. Η πλειονότητα αυτών των αναφορών αποστέλλεται από γιατρούς και οι πλείστοι των θανάτων αποδίδονται στον κοκκύτη. Ο FDA (Οργανισμός Τροφίμων και Φαρμάκων των Η.Π.Α) εκτιμά ότι μόνο το 10% των αντιδράσεων σε εμβόλια αναφέρονται, ποσοστό που τεκμηριώνεται και από δύο έρευνες του Εθνικού Κέντρου Αναφοράς Εμβολιασμών (NVIC). Με δεδομένα τα πολλά περιστατικά κοκκύτη σε έντονα εμβολιασμένους πληθυσμούς και το γεγονός ότι η πτώση της συχνότητας της ασθένειας στις Η.Π.Α. συνέβη πριν τους υποχρεωτικούς εμβολιασμούς (οι θάνατοι από κοκκύτη υποχώρησαν κατά 79% πριν τους εμβολιασμούς), ο τεράστιος αριθμός απωλειών δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί αναγκαία θυσία «για μια κοινωνία χωρίς ασθένειες». Στο δημοσίευμα της *Καθημερινής* που αναφερθήκαμε στην αρχή, γίνεται λόγος για «*το αντιεμβολιαστικό κίνημα (που) είναι τόσο ισχυρό, που πολλοί στις ΗΠΑ δεν εμβολιάστηκαν για ιλαρά και αυτό οδήγησε στην εμφάνιση 11 επιδημιών της ασθένειας τα τελευταία χρόνια*». Ενώ στον αντίποδα στοιχεία που έχουν δημοσιευθεί στο Morbidity and Mortality Weekly Report του Κέντρου Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων (CDC) των ΗΠΑ αναφέρουν: «*επιδημικά φαινόμενα ιλαράς αναφέρθηκαν σε παιδιά σχολικής ηλικίας, σε σχολεία που το επίπεδο εμβολιασμού ξεπερνούσε το 98%. Αυτά αναφέρθηκαν σε όλα τα μέρη της χώρας συμπεριλαμβανομένων περιοχών που δεν είχαν αναφέρει επιδημίες ιλαράς επί χρόνια*». Οι ίδιοι κρατικοί φορείς των ΗΠΑ, λοιπόν, μέσα από περιοδικά στοιχεία καταγραφής που διαθέτουν καταδεικνύουν την αντιφατικότητα των εμβολιασμών. Στην Αγγλία διαπιστώθηκε μια πτώση στους θανάτους από κοκκύτη όταν το ποσοστό των εμβολιασμών μειώθηκε από 80% στο 30%, στα μισά της δεκαετίας του '70. Από τη μελέτη του Σουηδού επιδημιολόγου B. Trollfor για την αποτελεσματικότητα και την τοξικότητα του εμβολίου του κοκκύτη σε όλο τον κόσμο, βρέθηκε

συνέχεια στη σελ. 16

Συνέχεια από τη σελ. 15

πως «η θνησιμότητα από κοκκύτη είναι πρόσφατα πολύ χαμηλή στις βιομηχανικές χώρες και καμία διαφορά δεν βρέθηκε όταν χώρες με υψηλά, χαμηλά και μηδενικά ποσοστά εμβολιασμών συγκρίθηκαν». Διαπίστωσε επίσης πως στην Αγγλία, την Ουαλία και την τότε Δυτική Γερμανία υπήρχαν μεγαλύτερα ποσοστά θνησιμότητας από κοκκύτη το 1970, όταν δηλαδή και το ποσοστό εμβολιασμών ήταν υψηλό παρά κατά τη διάρκεια του τελευταίου μισού της δεκαετίας του 1980, όταν τα ποσοστά εμβολιασμών είχαν μειωθεί.

Αλλά, αφού τα εμβόλια είναι τόσο αθώα, γιατί οι γιατροί στα νοσοκομεία Παίδων ρωτούν τους γονείς εάν τα παιδιά-ασθενείς έχουν πρόσφατα εμβολιαστεί, σε μια σειρά από περιστατικά, όπως οι επιληπτικές κρίσεις; Ως ένα σημείο, οι παρενέργειες των εμβολιασμών είναι επίσημα παραδεκτές, αν και ευρέως υποτιμούνται. Ακόμη και έτσι όμως, η συμβατική ιατρική ισχυρίζεται πως σε ευρεία κλίμακα οι εμβολιασμοί είναι ασφαλείς και δεν έχουν σχέση με χρόνιες παθήσεις. Όμως έχει βρεθεί συσχέτιση ανάμεσα στην απουσία ιστορικού παρωτίτιδας και στον κίνδυνο για καρκίνο ωοθηκών στις γυναίκες ή σε μια σειρά άλλων ασθενειών όπως ο ερυθηματώδης λύκος, η σκλήρυνση κατά πλάκας, η ρευματοειδής αρθρίτιδα κ.ά. Παρατηρείται, λοιπόν, πως η καταπίεση της οξείας νόσου συμβαδίζει με αυξημένο κίνδυνο χρόνιας βλάβης.

Τους περασμένους μήνες παρακολουθήσαμε την υπόθεση του ιού Έμπολα και τον αγώνα δρόμου που έκαναν οι φαρμακοβιομηχανίες για να «βρούν» το κατάλληλο εμβόλιο. Είναι απορίας άξιο πώς ένας ιός που είναι γνωστός σε διάφορες εκδοχές του από το 1976 να μην έχει το κατάλληλο εμβόλιο αντιμετωπιζόμενους στον υγειονομικό τομέα και άλλες ομάδες σε υψηλή ζώνη κινδύνου μόλυνσης. Η J&J θα δοκιμάσει το σχήμα σε 600 εθελοντές από την Ευρώπη και την Αφρική.

Περίπου ένα εκατομμύριο δόσεις πειραματικών εμβολίων κατά του Έμπολα θα είναι έτοιμες να σταλούν στη Δυτική Αφρική μέχρι τα τέλη του 2015, σύμφωνα με τον ΠΟΥ. Η μαζική χορήγηση εμβολίων που δεν έχουν ολοκληρώσει τις δοκιμές είναι ασυνήθιστο βήμα, και **ο ΠΟΥ παραδέχτηκε ότι εξετάζει το ενδεχόμενο δημιουργίας ενός «ταμείου αποζημιώσεων» για τις παρασκευάστριες εταιρείες σε περίπτωση που εμφανιστούν ανεπιθύμητες δράσεις.** Εμβόλια και παρενέργειες πάνε μαζί. Αλλά δεν είναι μονάχα τα εμβόλια το πρόβλημα και το εμπόδιο για την επανακάλυψη των φυσικών μεθόδων αντιμετώπισης ασθενειών. Η διατροφή, η ποιότητα νερού, το γάλα-σκόνη για τα νεογνά και πολλά άλλα αποτελούν καθοριστικούς παράγοντες πρόληψης και υγείας. Πρόσφατα ειδησεογραφικά sites ανέφεραν ότι η αστυνομία της Ιταλίας ερευνά «μια κοινή και διαδεδομένη πρακτική» κατά την οποία παιδίατροι «συνταγογραφούν γάλα-σκόνη για νεογέννητα μωρά με αντάλλαγμα πολυτελή δώρα και ακριβές διακοπές». Δύο από τους γιατρούς είναι επικεφαλής των παιδιατρικών τμημάτων νοσοκομείων, πρόσθετε η ανακοίνωση. Παράλληλα πέντε εμπορικοί αντιπρόσωποι τριών διαφορετικών εταιρειών και ένα στέλεχος τέθηκαν επίσης σε κατ' οίκον περιορισμό, σημείωσε η αστυνομία. Οι εμπορικοί αντιπρόσωποι «επικοινωνούσαν με τους παιδίατρους για να τους παροτρύνουν να συνταγογραφήσουν γάλα-σκόνη σε νεογέννητα μωρά, δρώντας αντίθετα προς την ομόφωνη άποψη των επιστημόνων για

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

στην Αγγλία, τη Σουηδία και την τότε Δυτική Γερμανία υπήρχαν μεγαλύτερα ποσοστά θνησιμότητας από κοκκύτη το 1970, όταν δηλαδή και το ποσοστό εμβολιασμών ήταν υψηλό παρά κατά τη διάρκεια του τελευταίου μισού της δεκαετίας του 1980, όταν τα ποσοστά εμβολιασμών είχαν μειωθεί.

Αλλά, αφού τα εμβόλια είναι τόσο αθώα, γιατί οι γιατροί στα νοσοκομεία Παίδων ρωτούν τους γονείς εάν τα παιδιά-ασθενείς έχουν πρόσφατα εμβολιαστεί, σε μια σειρά από περιστατικά, όπως οι επιληπτικές κρίσεις; Ως ένα σημείο, οι παρενέργειες των εμβολιασμών είναι επίσημα παραδεκτές, αν και ευρέως υποτιμούνται. Ακόμη και έτσι όμως, η συμβατική ιατρική ισχυρίζεται πως σε ευρεία κλίμακα οι εμβολιασμοί είναι ασφαλείς και δεν έχουν σχέση με χρόνιες παθήσεις. Όμως έχει βρεθεί συσχέτιση ανάμεσα στην απουσία ιστορικού παρωτίτιδας και στον κίνδυνο για καρκίνο ωοθηκών στις γυναίκες ή σε μια σειρά άλλων ασθενειών όπως ο ερυθηματώδης λύκος, η σκλήρυνση κατά πλάκας, η ρευματοειδής αρθρίτιδα κ.ά. Παρατηρείται, λοιπόν, πως η καταπίεση της οξείας νόσου συμβαδίζει με αυξημένο κίνδυνο χρόνιας βλάβης.

Τους περασμένους μήνες παρακολουθήσαμε την υπόθεση του ιού Έμπολα και τον αγώνα δρόμου που έκαναν οι φαρμακοβιομηχανίες για να «βρούν» το κατάλληλο εμβόλιο. Είναι απορίας άξιο πώς ένας ιός που είναι γνωστός σε διάφορες εκδοχές του από το 1976 να μην έχει το κατάλληλο εμβόλιο αντιμετώπισης του, και αυτό να βρεθεί άμεσα τώρα που το θέμα βρίσκεται στη δημοσιότητα. Πάντως από το 2011 υπάρχουν αναφορές ιατρών-ερευνητών που μιλάνε για χρήση κατάλληλου εμβολίου στα ποντίκια. Ενώ πρόσφατα η Johnson & Johnson ανακοίνωσε ότι θα ξεκινήσει τις δοκιμές σε ανθρώπους ενός εμβολίου κατά του ιού Έμπολα τον Ιανουάριο και ότι μπορεί να έχει διαθέσιμες 250.000 δόσεις τον Μάιο, εάν οι υγειονομικές αρχές το κρίνουν ασφαλές και υποσχόμενο αρκετά ώστε να αρχίσει η ευρεία διανομή του. Σημειώνεται ότι δεν υπάρχει εγκεκριμένο εμβόλιο για την προφύλαξη από τον θανατηφόρο ιό Έμπολα. Σύμφωνα με δημοσιογραφικά sites, το εμβόλιο της J&J αποδείχθηκε

λουν στη Δυτική Αφρική μέχρι τα τέλη του 2015, σύμφωνα με τον ΠΟΥ. Η μαζική χορήγηση εμβολίων που δεν έχουν ολοκληρώσει τις δοκιμές είναι ασυνήθιστο βήμα, και **ο ΠΟΥ παραδέχτηκε ότι εξετάζει το ενδεχόμενο δημιουργίας ενός «ταμείου αποζημιώσεων» για τις παρασκευάστριες εταιρείες σε περίπτωση που εμφανιστούν ανεπιθύμητες δράσεις.** Εμβόλια και παρενέργειες πάνε μαζί. Αλλά δεν είναι μονάχα τα εμβόλια το πρόβλημα και το εμπόδιο για την επανακάλυψη των φυσικών μεθόδων αντιμετώπισης ασθενειών. Η διατροφή, η ποιότητα νερού, το γάλα-σκόνη για τα νεογνά και πολλά άλλα αποτελούν καθοριστικούς παράγοντες πρόληψης και υγείας. Πρόσφατα ειδησεογραφικά sites ανέφεραν ότι η αστυνομία της Ιταλίας ερευνά «μια κοινή και διαδεδομένη πρακτική» κατά την οποία παιδίατροι «συνταγογραφούν γάλα-σκόνη για νεογέννητα μωρά με αντάλλαγμα πολυτελή δώρα και ακριβές διακοπές». Δύο από τους γιατρούς είναι επικεφαλής των παιδιατρικών τμημάτων νοσοκομείων, πρόσθετε η ανακοίνωση. Παράλληλα πέντε εμπορικοί αντιπρόσωποι τριών διαφορετικών εταιρειών και ένα στέλεχος τέθηκαν επίσης σε κατ' οίκον περιορισμό, σημείωσε η αστυνομία. Οι εμπορικοί αντιπρόσωποι «επικοινωνούσαν με τους παιδίατρους για να τους παροτρύνουν να συνταγογραφήσουν γάλα-σκόνη σε νεογέννητα μωρά, δρώντας αντίθετα προς την ομόφωνη άποψη των επιστημόνων για την ανάγκη να προωθείται η χρήση του μητρικού γάλακτος». Σύμφωνα με τις ιταλικές αστυνομικές αρχές, οι εμπορικοί αντιπρόσωποι προσέφεραν δώρα αξίας «εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ» στους γιατρούς που εργάζονταν σε δημόσια νοσοκομεία, αν αυξάνονταν οι πωλήσεις του γάλακτος-σκόνη που προωθούσαν. Τα δώρα περιελάμβαναν iPhones, υπολογιστές Apple, κλιματιστικά, τηλεοράσεις, ταξίδια στην Ινδία, το Παρίσι, τις ΗΠΑ, το Λονδίνο και την Κωνσταντινούπολη και πολυτελείς κρουαζιέρες.

Η ίδια μεθοδολογία ακολουθείται και στον ελλαδικό χώρο, ως προς το προμοτάρισμα συγκεκριμένων παρα-

είναι ασφαλές και δεν έχουν σχέση με χρόνιες παθήσεις. Όμως έχει βρεθεί συσχέτιση ανάμεσα στην απουσία ιστορικού παρωτίτιδας και στον κίνδυνο για καρκίνο ωοθηκών στις γυναίκες ή σε μια σειρά άλλων ασθενειών όπως ο ερυθηματώδης λύκος, η σκλήρυνση κατά πλάκας, η ρευματοειδής αρθρίτιδα κ.ά. Παρατηρείται, λοιπόν, πως η καταπίεση της οξείας νόσου συμβαδίζει με αυξημένο κίνδυνο χρόνιας βλάβης.

Τους περασμένους μήνες παρακολουθήσαμε την υπόθεση του ιού Έμπολα και τον αγώνα δρόμου που έκαναν οι φαρμακοβιομηχανίες για να «βρούν» το κατάλληλο εμβόλιο. Είναι απορίας άξιο πώς ένας ιός που είναι γνωστός σε διάφορες εκδοχές του από το 1976 να μην έχει το κατάλληλο εμβόλιο αντιμετώπισης του, και αυτό να βρεθεί άμεσα τώρα που το θέμα βρίσκεται στη δημοσιότητα. Πάντως από το 2011 υπάρχουν αναφορές ιατρών-ερευνητών που μιλάνε για χρήση κατάλληλου εμβολίου στα ποντίκια. Ενώ πρόσφατα η Johnson & Johnson ανακοίνωσε ότι θα ξεκινήσει τις δοκιμές σε ανθρώπους ενός εμβολίου κατά του ιού Έμπολα τον Ιανουάριο και ότι μπορεί να έχει διαθέσιμες 250.000 δόσεις τον Μάιο, εάν οι υγειονομικές αρχές το κρίνουν ασφαλές και υποσχόμενο αρκετά ώστε να αρχίσει η ευρεία διανομή του. Σημειώνεται ότι δεν υπάρχει εγκεκριμένο εμβόλιο για την προφύλαξη από τον θανατηφόρο ιό Έμπολα. Σύμφωνα με δημοσιογραφικά sites, το εμβόλιο της J&J αποδείχθηκε ασφαλές και ότι προστατεύει από τον ιό κατά τις δοκιμές σε μαϊμούδες, που σύμφωνα με τον επιστημονικό επικεφαλής, Paul Stoffels, είναι ένα ισχυρό σημάδι ότι το σχήμα θα λειτουργήσει και σε ανθρώπους. Οι κρατικές αρχές Υγείας συνήθως απαιτούν μακροχρόνιες δοκιμές πριν δώσουν έγκριση για την ευρεία χρήση ενός εμβολίου. Ωστόσο ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) και κυβερνητικές αρχές μπορεί να αποφασίσουν να επιτρέψουν τη χρήση του εμβολίου κατά του Έμπολα σε εργα-

κά sites ανέφεραν ότι η αστυνομία της Ιταλίας ερευνά «μια κοινή και διαδεδομένη πρακτική» κατά την οποία παιδίατροι «συνταγογραφούν γάλα-σκόνη για νεογέννητα μωρά με αντάλλαγμα πολυτελή δώρα και ακριβές διακοπές». Δύο από τους γιατρούς είναι επικεφαλής των παιδιατρικών τμημάτων νοσοκομείων, πρόσθετε η ανακοίνωση. Παράλληλα πέντε εμπορικοί αντιπρόσωποι τριών διαφορετικών εταιρειών και ένα στέλεχος τέθηκαν επίσης σε κατ' οίκον περιορισμό, σημείωσε η αστυνομία. Οι εμπορικοί αντιπρόσωποι «επικοινωνούσαν με τους παιδίατρους για να τους παροτρύνουν να συνταγογραφήσουν γάλα-σκόνη σε νεογέννητα μωρά, δρώντας αντίθετα προς την ομόφωνη άποψη των επιστημόνων για την ανάγκη να προωθείται η χρήση του μητρικού γάλακτος». Σύμφωνα με τις ιταλικές αστυνομικές αρχές, οι εμπορικοί αντιπρόσωποι προσέφεραν δώρα αξίας «εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ» στους γιατρούς που εργάζονταν σε δημόσια νοσοκομεία, αν αυξάνονταν οι πωλήσεις του γάλακτος-σκόνη που προωθούσαν. Τα δώρα περιελάμβαναν iPhones, υπολογιστές Apple, κλιματιστικά, τηλεοράσεις, ταξίδια στην Ινδία, το Παρίσι, τις ΗΠΑ, το Λονδίνο και την Κωνσταντινούπολη και πολυτελείς κρουαζιέρες.

Η ίδια μεθοδολογία ακολουθείται και στον ελλαδικό χώρο, ως προς το προμοτάρισμα συγκεκριμένων παραιατρικών ή ιατρικών σκευασμάτων. Στο χέρι μας είναι εάν θα γίνουμε καταναλωτές ψευτο-φαρμάκων ή θα αναζητήσουμε τις λύσεις στη φύση και στα παράγωγα της. Γιατί μπορεί τα αντικαταθλιπτικά να είναι πρωταθλητές τα τελευταία χρόνια της «κρίσης», αλλά ο αγώνας για ζωή και όχι για επιβίωση περνάει και μέσα από την προσωπική διαχείριση των συνθηκών υγείας των ζωών μας.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

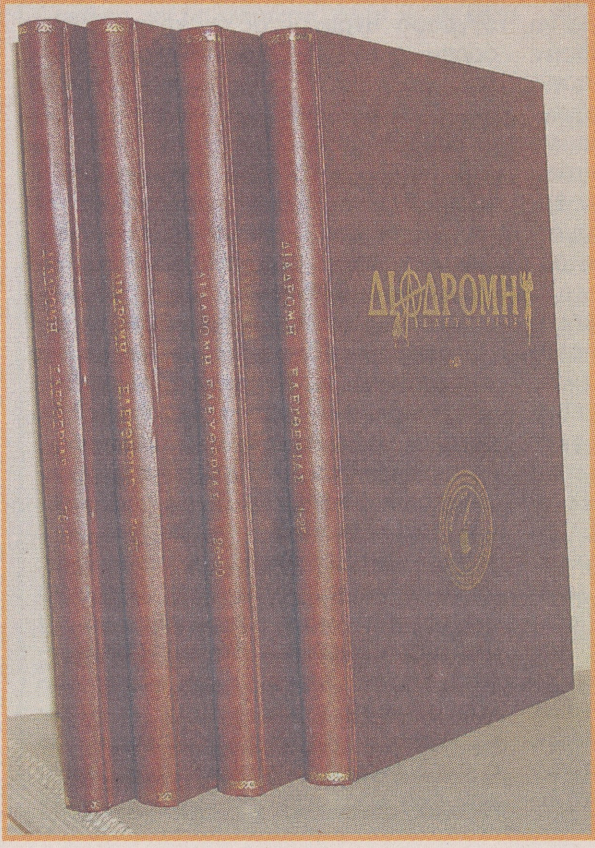
ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους.

Μετά
τον 1ο τόμο (φύλλα 1-25),
τον 2ο (φύλλα 26-50),
τον 3ο (φύλλα 51-75)
είναι έτοιμος και
ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 76-100)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

***